

Hẹn Ước Nơi Thiên Đường

Contents

Hẹn Ước Nơi Thiên Đường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	58
16. Chương 16	63

Hẹn Ước Nơi Thiên Đường

Giới thiệu

Người dịch: Sơn Lê Ngày phát hành: 12/2009 Số trang: 456 Thể loại: Tiểu thuyết Đương đại Thực hiện ebook: thanhbtGiáo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hen-uoc-noi-thien-duong>

1. Chương 1

Giao thời của thiên niên kỷ có vô vàn câu chuyện ngàn năm ít gặp, nhưng lớn nhất cũng không bằng chuyện cửu đại hành tinh của vũ trụ xếp thành hình chữ thập... Điều dự đoán về ngày tận diệt vẫn là nỗi sợ hãi vĩnh viễn của loài người. Những người vô tư nhất cũng không khỏi suy nghĩ đến ngày ấy và tháng Bảy chết chóc. Lời tiên đoán về thảm họa tràn ngập trở thành nỗi ám ảnh thường nhật vào cuối thế kỷ của những người chỉ lo chuyện không đâu. Nhưng nếu không có cuộc phỏng vấn ông Ngô Trường Thiên, chưa chắc Lâm Tinh đã biết trong văn hóa Trung Hoa thiên văn học là ngành khoa học phát triển sớm nhất. “Tam viên nhị thập bát túc” cổ nhân phân định không khác gì khái niệm kinh độ vĩ độ trong thiên văn học ngày nay.

Xưa nay trong con mắt người Trung Quốc, các thiên thể vẫn gắn liền với những chuyện thần thoại dân gian, mang màu sắc nhân sinh. Cứ theo cách nói của ông Ngô Trường Thiên, cái đạo làm người của Trung Quốc

cũng có liên quan đến tận trăng sao trên trời, lớn là quốc gia, nhỏ là bộ tộc, nhỏ nữa là gia đình, tất thấy đều xoay quanh một trung tâm, một lãnh tụ, một con người cụ thể, giống như ngàn sao xoay quanh Bắc Đẩu. Lãnh tụ uy nghi bất động chỉ cần phát ra một hiệu lệnh, muôn dân đều hướng về phía tay ông ta chỉ, đất trời cũng phải xoay chuyển theo. Quy luật tự nhiên của vũ trụ ngàn năm không đổi. Lẽ nào chỉ trong tháng Bảy, mùa hè cuối cùng của hai ngàn năm có một ngôi sao chổi bay qua đụng vào, khiến cả nhân loại sống chết không biết ra sao?

Nếu nói dải Ngân Hà sắp có những biến động bất thường chỉ là chuyện ngẫu nhiên đối với quy luật tự nhiên. Vậy trước mắt Lâm Tinh lúc này, ông Ngô Trường Thiên là trung tâm ổn định tất yếu của tập đoàn doanh nghiệp Trường Thiên có một trăm tám mươi ngàn con người và tám tỉ đồng tiền vốn. Từ trong cái văn phòng rộng lớn của ông, mọi cú điện thoại gọi đi, mọi mệnh lệnh phát ra, đều khiến hàng ngàn con người, hàng triệu đồng vốn phải chuyển động một cách có hiệu quả, giống như bấm một nút điều khiển bí mật, khiến Lâm Tinh phải kính nể.

Văn phòng có những cửa kính sát xuống tận sàn nhà, tiếng chuông điện thoại nghe lúc rõ lúc không. Một ê-kíp thư ký mẫn cán đang trả lời những âm thanh ấy, tiếng nói lộn xộn chỉ vang vào trong văn phòng này mỗi khi có người đẩy cửa bước vào. Trong phòng trong bày một cái bàn làm việc rộng rãi và bộ sofa lớn bằng da, tủ sách cửa kính sáng loáng, một phòng vệ sinh bồn sứ trắng tinh. Lâm Tinh ngồi ở một góc sofa dài, không khỏi có cảm giác nhỏ bé, nhưng ông Ngô Trường Thiên đang được người khác săn đón, cứ ra ra vào vào nhà vệ sinh, gội rửa chải tóc, thất càn vạt trước khi đi, đồng thời trả lời những câu hỏi của Lâm Tinh.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tinh được ngồi trên cái sofa sang trọng và đắt tiền như vậy. Cô thỉnh thoảng phải chú ý đến tư thế. Cô và tạp chí của cô hình như không ngờ cô lại một mình dễ dàng thâm nhập vào văn phòng của ông Chủ tịch tập đoàn Trường Thiên để có cuộc phỏng vấn kể từ sau ngày tốt nghiệp đại học. Tất nhiên điều ấy bắt nguồn từ lòng tự tin, tự tin vì khuôn mặt tươi trẻ và ưa nhìn của cô. Đây là mối quan hệ nhân quả vô cùng đơn giản. Hồi ở đại học, lúc đi thực tập phỏng vấn, cô đã vận dụng điều kiện này của mình và không một chỗ nào cô không chiến thắng. Hôm nay cô không mời mà đến, bắt đầu từ người bảo vệ ở cửa, cô đi qua ba cửa, sáu ngõ vào thẳng, cuối cùng bước vào ô cửa sang trọng này. Lúc các cô thư ký ở phòng ngoài hỏi han vài câu và đang định “mời” cô đi ra thì ông Thiên từ phòng trong ra và nói:

“Tôi chỉ có năm phút.”

“Thưa bác Chủ tịch, cháu cũng chỉ có một vấn đề.” Cô nói.

Vậy là cô bước vào trái tim của một doanh nghiệp lớn kiểu Titanic, có được một vị trí ngấn gối trên cái sofa kiểu Mỹ.

Cô định lần lượt làm việc với các công ty thuộc tập đoàn doanh nghiệp Trường Thiên, viết một loạt bài điều tra về quá trình ra đời và phát triển của tập đoàn này để soi sáng sự đổi thay của thời đại sau hai mươi năm Trung Quốc cải cách mở cửa. Cô đã báo cáo đề tài với tòa soạn, nhưng chưa được chấp nhận và ủng hộ. Trong con mắt của những phóng viên cũ có đủ tư cách, kế hoạch của cô đưa ra bỗng trở thành điển hình của chuyện vui. Về điểm này, qua biểu hiện của ông trưởng phòng cũng có thể trông thấy đôi chút. Chính vì biểu hiện ấy mới thúc đẩy cô hôm nay đơn thương độc mã gặp may ngay trong tòa cao ốc của chi nhánh tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh. Được gặp nhân vật truyền kì gây dựng cơ nghiệp bằng năm ngàn đồng, đối với Lâm Tinh là điều bất ngờ.

Cho dù ông Ngô Trường Thiên chỉ dành cho cô năm phút, nhưng khi ông bước vào phòng trong lại không có nổi nửa phút rỗi rãi. Thư ký cứ liên tục vào mời ông nghe điện thoại, ký giấy tờ, giúp ông mặc áo quần, báo để ông biết xe đã sẵn sàng... Lâm Tinh ngồi lặng lẽ quan sát. Qua báo chí, cô biết ông năm nay mới năm mươi tuổi, nhưng vất vả khiến ông già hơn tuổi. Có lẽ một đứa con nít hai mươi tuổi đầu như cô rất dễ dàng nhìn người trung niên có phần già hơn.

Cô ngồi ở sofa vẫn không vội nêu câu hỏi, cho đến khi ông Thiên trong lúc bận bịu đưa ánh mắt ra hiệu, cô mới nêu những đề mục tạm thời xác định.

“Thưa bác Chủ tịch, cháu muốn biết một vị lãnh đạo doanh nghiệp, ví dụ như bác, mọi người sẽ phải miêu tả vị trí của bác trong doanh nghiệp như thế nào?”

Ông Thiên vừa ký văn bản và chỉnh lại cà-vạt, vừa trả lời một cách rành rọt: “Cô có biết bảy ngôi sao trong

chòm sao Bắc Đẩu không? Tức là thiên văn hiện đại chỉ đại hùng tinh và tiểu hùng tinh. Tổ tiên của tôi coi chòm sao Bắc Đẩu là tọa độ chỉ phương hướng, vì phương hướng của chúng ổn định nhất, cũng sáng nhất. Lãnh đạo một doanh nghiệp phải là ngôi sao Bắc Đẩu. Ánh sáng của ông ta phải đủ soi sáng thuộc cấp, tập hợp họ xung quanh mình.”

“Xin hỏi, ánh sáng của một doanh nhân là gì?” Lâm Tinh hỏi.

“Đây là vấn đề thứ hai của cô, phải không?” Ông lấy câu hỏi để thay cho câu trả lời.

“Không ạ, vẫn là vấn đề thứ nhất. Vừa rồi bác nói đến ánh sáng, cháu muốn biết bác ám chỉ điều gì. Có phải là tri thức và tài năng của người lãnh đạo?”

Ông Thiên mặc cái áo vét lên người, lắc đầu: “Không phải là chủ yếu.”

“Là quyền lực ư?”

“Quyền lực rất dễ bị phản bội.”

“Vậy là gì?”

Ông đang định đi ra cửa, Lâm Tinh không thể không đứng dậy. Cô mong câu trả lời của ông không quá đơn giản, nhưng ông chỉ nói đúng ba tiếng:

“Là đạo đức.”

Chưa dứt lời thì ông đã bước ra khỏi cửa, Lâm Tinh vội đi theo. Hai người cùng ra đến hành lang, theo sau ông là mấy thuộc hạ. Ông nở nụ cười coi như kết thúc buổi phỏng vấn. “Cô thỏa mãn rồi chứ?” Ông hỏi.

Nhưng Lâm Tinh không đáp lại bằng nụ cười. Cô vội nêu vấn đề vừa lóe lên trong đầu: “Xin hỏi bác Chủ tịch, bác đánh giá thế nào về ông Chủ Thời Kiện, Chủ tịch tập đoàn Hồng Tháp tỉnh Vân Nam. Có người nói ông ấy mang tính điển hình nhất định cho các doanh nhân Trung Quốc, bác thấy thế nào?”

Câu hỏi quá đường đột, ngay cả Lâm Tinh cũng phải đứng sững lại. Ông Thiên cũng đứng lại, nhưng vẻ mặt tươi cười vừa rồi vẫn còn nguyên trên khuôn mặt. Đám nhân viên theo sau vội đi lên, giải vây cho ông: “Xin lỗi, ông Chủ tịch đang có việc vội...” Nhưng ông dùng câu trả lời để cắt ngang câu nói của đám nhân viên.

“Chúng ta thỏa thuận với nhau chỉ nói một vấn đề thôi mà.”

Lâm Tinh giấu vẻ bối rối, nói: “Xin lỗi, vừa rồi, vừa rồi bác nói đến đạo đức, cho nên...”

Ông Ngô Trường Thiên cười nhạt, đi xuống lầu, cuối cùng cũng phải tiếp tục câu chuyện với Lâm Tinh: “Cô đã đọc Gia thư Tăng Quốc Phiên chưa nhỉ?” Lâm Tinh nói thật chưa đọc. Ông ta nói tiếp: “Cũng nên đọc.” Một nhân viên đưa cho ông cái điện thoại di động vừa đổ chuông, cắt ngang câu chuyện. Không biết ông đang bàn với ai đó về một vấn đề mà Lâm Tinh nghe không hiểu. Cho đến khi họ ra khỏi cửa cao ốc, trước khi lên xe, ông mới tắt máy, quay lại nói với Lâm Tinh: “Cô có biết một thứ dụng cụ gọi là cái đầu ngày xưa vẫn dùng để đóng lương thực không nhỉ? Lương thực đổ đầy đầu rồi dùng một thanh gỗ gạt ngang. Thanh gỗ ấy gọi là thanh gạt. Tăng Quốc Phiên viết: trời không gạt thì người gạt, trời cũng phải mượn tay người để gạt. Tôi học cách của Tăng Quốc Phiên tự mình gạt lấy. Cho nên tôi không làm ông Chủ Thời Kiện.”

Những ngày sau đấy Lâm Tinh vẫn nghĩ, trong cuộc phỏng vấn chớp nhoáng bất ngờ, mỗi câu nói của ông Ngô Trường Thiên đều hàm ý sâu sắc. Cô dùng phương pháp phân loại tính cách trong giáo trình tâm lý học ở bậc đại học để nhớ lại khẩu khí, động tác và biểu hiện của ông. Cô cảm thấy ông ta thuộc loại người “xua đuổi”, có khả năng quyết đoán và kiểm chế tình cảm cao độ, đòi hỏi kết quả nói chuyện ở người khác, yêu cầu đối phương phải ngắn gọn, trong sáng, giải thích và nhắc lại quá mức dễ làm ông mất kiên nhẫn. Nhưng rồi cô lại cảm thấy ông luôn đồng tình và làm thỏa mãn người phỏng vấn. Ông rất nhạy cảm và có khả năng thông hiểu tâm lý đối phương, lại giống như người “thân thiết” vậy. Tối hôm ấy, Lâm Tinh phát hiện ở nhà Lưu Văn Khánh, bạn trai cô có cuốn Gia thư Tăng Quốc Phiên cất trên gác cao bị bụi phủ lâu ngày. Cô lấy xuống xem, quả nhiên tìm thấy đoạn luận thuyết ông Thiên vừa nói hôm nay:

“Quần Tử Vân: Đầu đầy có người gạt, người đầy trời sẽ gạt...”

Lâm Tinh tỏ ra hứng thú. Cô đọc tiếp để lĩnh giáo lời “tự gạt” của Tăng Quốc Phiên. Thì ra chỉ có ba chữ: “Thanh, Cần, Khiêm”, nhìn chữ để hiểu nghĩa, không có gì khác là thanh liêm, cần cù, khiêm tốn với mọi người. Từ những lời thâm thúy của Ngô Trường Thiên, Lâm Tinh thấp thoáng một ý nghĩ con người này thật đáng kính. Xem ra dư luận tốt đẹp về ông như “doanh nhân học giả”, “nhô thương đương đại”, “nửa bộ Luận ngữ” không phải là những lời khen không căn cứ.

Lâm Tinh mượn bộ Gia thư Tăng Quốc Phiên gồm ba cuốn về. Văn Khánh mua bộ sách này theo phong trào, chứ chưa có ý định mở ra đọc. Từ ngày từ bỏ vai trò công chức trong một nhà máy quốc doanh chạy theo làm người môi giới chứng khoán, anh trở nên lạnh nhạt với mọi thứ. Yêu một người môi giới chứng khoán buồn nhất là anh ta luôn luôn cảm thấy cổ phiếu mạnh mẽ hơn, kích thích hơn, kịch tính hơn cả tình yêu. Cho dù Văn Khánh vẫn thường nói những lời hoa mỹ: “Anh chơi cổ phiếu là vì em!” nhưng không thuyết phục nổi Lâm Tinh, cô vẫn cho rằng, tình yêu vốn là một hoạt động tinh thần, liệu ai tin nổi một người chỉ yêu tiền còn yêu người khác được nữa? Văn Khánh chỉ cười nhạt với lập luận của Lâm Tinh: Đừng quên, đối với chúng ta, sống là thứ nhất, không sống làm gì còn tình yêu? Xã hội ngày nay nếu không có tiền làm sao sống nổi? Trước đây, những lời hùng biện của Văn Khánh vẫn khiến Lâm Tinh không nói vào đâu được. Nhưng sau khi phỏng vấn ông Ngô Trường Thiên, cô có một cảm giác mới: ông là một người cần gì có nấy, vậy mà vẫn coi đạo đức là tài sản lớn nhất trong đời. Mọi người đều phải sống, nhưng sống cũng cần có giới hạn! Văn Khánh nghe nói, vẻ mặt sa sầm, nói như nhìn thấu cuộc đời: những người xưa nay vẫn coi đạo đức có giá ngàn vàng và phú quý không đáng một đồng đều là những kẻ giàu nứt đố đổ vách.

Về ông Ngô Trường Thiên mà Lâm Tinh nói đến, Văn Khánh rất xem thường nhưng không giảm bớt sự chú ý đối với con người nổi tiếng kia. Theo sự phân loại của giới học giả phương Tây, Lâm Tinh cảm thấy Văn Khánh là con người điển hình kết hợp thùy não phải và thùy não trái. Con người này ưa mạo hiểm, thích mưu kế, đối với bất cứ việc gì cũng quen phân tích, lạnh lùng, khắc nghiệt, pha chút tình cảm, đối với những thứ mình thích sẽ truy đuổi không biết đâu là giới hạn. Khi anh nghe Lâm Tinh nói đến chuyện một mình phỏng vấn ông chủ đứng đằng sau Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên có cổ phiếu đang nóng trên thị trường, anh lập tức tỏ ra hứng thú, hỏi tỉ mỉ về nội dung cuộc nói chuyện, kể cả không khí làm việc bên trong cao ốc chi nhánh của tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh, tưởng chừng những điều đó có thể trở thành đầu mối để phán đoán khả năng cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên lên hay xuống. Anh nói, hiện tại rất nhiều người đang quan sát cái thế của Công ty này dù cổ phiếu của họ đã cao ngất ngưỡng, nhưng nếu tung tin có lợi, biết đâu có thể bứt phá vươn lên. Ví dụ, Hội đồng quản trị năm nay sẽ chia lãi cho cổ đông bằng cổ phiếu, chắc chắn cổ phiếu ấy sẽ còn cao nữa. Anh tiếc nhất là trong lúc Lâm Tinh nói chuyện với ông Thiên cho dù chỉ vài lời gián tiếp, ông ấy cũng không nói gì về nội dung này.

“Ông ấy không nói với em.” Lâm Tinh cảm thấy Văn Khánh như bị tẩu hỏa nhập ma.

Tất nhiên Lâm Tinh thừa nhận, đúng lý mà nói, làm việc gì cũng nên kiên trì. Nhưng cô phản đối thái độ cố chấp quá đáng của Văn Khánh, có lúc vì để đạt mục đích, tưởng chừng anh ta không từ một thủ đoạn nào. Đàn ông làm việc gì cũng chú trọng kết quả, cho nên quá mức cố chấp trở thành bệnh của đàn ông. Phụ nữ lại chú trọng hưởng thụ, chỉ cần được hưởng thụ là thỏa mãn lắm rồi, thậm chí có lúc coi quá trình là mục đích. Từ sau ngày Văn Khánh say mê cổ phiếu, Lâm Tinh tranh luận với anh không biết bao nhiêu lần về ý nghĩa cuộc sống là theo đuổi thành công hay là tìm kiếm niềm vui. Niềm vui trong đời là đạt mục tiêu cuối cùng hay là có được sự tốt đẹp trong suốt cả đời người? Hễ nói đến những chuyện này, Văn Khánh tỏ vẻ không đáng đề bàn đến. Ánh mắt và nụ cười hiện rõ sự châm biếm: như thế còn nói làm gì, vất vả suốt ngày mà không đạt mục đích còn nói gì đến niềm vui? Nhưng Lâm Tinh cho rằng, không nghi ngờ gì nữa, chân lý cuộc sống ở bản thân cuộc sống. Để đạt mục đích sống đến tám mươi mà phải sống rất căng thẳng, không chút vui vẻ cho đến ngày chết, cho dù đã đạt được mục tiêu, như vậy liệu còn ý nghĩa gì? Ngày nào cũng tranh luận nhưng không bên nào thắng. Lâm Tinh không mong thuyết phục được Văn Khánh, bởi cô biết theo đuổi thành công là bản tính của đàn ông.

Chuyện tiền nong giữa hai người cũng đầy mâu thuẫn. Văn Khánh không bao giờ né tránh quan niệm không có tiền là không có tất cả, kể cả tình yêu. Cách nói của Văn Khánh khiến cho Lâm Tinh không tìm thấy cái mà cô cần gửi gắm. Cô chỉ có thể khen tính thẳng thắn của Văn Khánh. Một người đàn ông thẳng thắn còn hơn giả dối. Văn Khánh bày tỏ thẳng thắn anh kiếm tiền là vì Lâm Tinh, chẳng cần hoa mỹ, chỉ là logic của anh về tiền tài và tình yêu. Thật ra, Lâm Tinh không có nhu cầu tiêu xài quá đáng. Cô thích ăn ngon một chút nhưng không nghiện. Cô thích mặc đẹp nhưng không cần phải là hàng hiệu; đi đâu ngồi taxi là

tốt nhất. Nếu không vội, cô đi xe buýt cũng được. Mỹ phẩm dùng loại vừa túi tiền, hoặc đồ nội cũng xong, hộp mặt bạn bè nói chung thực hiện chế độ A-A... Tiền cho ăn mặc, chỗ ở và tiêu vặt của cô cũng đủ dùng. Sau khi bố qua đời, bà ngoại ở Bắc Kinh để cho cô sử dụng căn hộ ba phòng một sảnh, cô cho Aly và Hân thuê hai phòng. Tiền nhà hai cô gái Cấp Nhĩ Tân mỗi tháng trả cho cô đủ chi dùng cho cuộc sống trong khi chưa tốt nghiệp và trước khi về công tác tại tòa soạn.

Aly và Hân là hai cô gái xông xênh hơn Lâm Tinh. Hai cô này ở Bắc Kinh đã hai, ba năm nay, thay đổi nhiều công ty, làm những việc có thể nói có, có thể nói không. Bởi các cô luôn luôn thay đổi bạn trai, mà bạn trai toàn là các ông chủ công ty. Liệu ai dám nghĩ các cô ấy không có tiền? Con gái có tiền tối nào cũng giết thời gian ở các quán bar hoặc trong hộp đêm, ban ngày lặn ra ngủ, rồi đi suốt đêm với đủ loại bạn bè, hát xướng, khiêu vũ, tán gẫu, ăn đêm, xả láng đến tận ba, bốn giờ sáng. Các cô thích sống như thế, hề màn đêm buồn xuống là vui vẻ. Lâm Tinh cũng thích đến các quán bar và hộp đêm, nhưng chỉ cuối tuần, bởi hôm sau có thể ngủ muộn. Gần đây cô thích đến bar Thiên Đường. Ở đây nội thất trang trí rất đẹp. Mỗi góc dù là sáng hay tối cũng đều có thể làm bạn bất ngờ: cái mandoline cổ lỗ, cái kèn đồng loang lổ. Cả những tấm hình chụp lại được làm cũ bằng nước trà, mấy tờ quảng cáo nhạc ngoại quốc không biết từ những năm tháng nào. Tất cả đều không giống với những gì thường thấy, cũng không giống cái cũ hoặc đã bắt gặp ở đâu đó. Lâm Tinh thích đến đây vì ở đây có nhạc hay, không ồn ào, có thể diễn dịch thật hay hai chữ buồn thương. Lâm Tinh không rõ những quán bar đêm trai gái đường phố Bắc Kinh vẫn tụ tập có bao nhiêu ban nhạc không chính thống nhưng được tập tành tử tế. Ở bar Thiên Đường có ban nhạc Thiên Đường, cái tên nghe rất trong sáng như tên quán bar. Những lúc ban nhạc biểu diễn, trên sân khấu chỉ có một ánh đèn chiếu thẳng từ trên xuống, piano và guitar hòa tấu cùng với cây saxo nghe rất hay, khiến từng nốt nhạc xuyên thấu tâm hồn.

Người chơi saxo trẻ nhất ban nhạc, đến gần có thể phát hiện khuôn mặt anh trẻ trung sáng sủa, giống nhân vật Rukawa Kaede trong phim hoạt hình Nhật Bản “Cao thủ ném bóng”. Một người rất trẻ nhưng diễn giải từng nốt nhạc đến độ rung động tình cảm, khiến Lâm Tinh không khỏi thán phục. Có lần, Lâm Tinh gặp Aly đến Thiên Đường cùng một ông già người Canada trông như một vị nhân sĩ. Hai người ngôn ngữ bất đồng, nhưng rất chịu chơi. Aly thấy Lâm Tinh liền kéo cô vào làm phiên dịch, vì ông già vào quán bar tỏ ra rất thích nhạc. Ông say mê nghe anh chàng nhạc công chơi saxo. Bản nhạc vừa kết thúc, ông rất trịnh trọng vỗ tay hoan nghênh. Vỗ tay xong, ông nói: “Ban nhạc trình diễn rất chuyên nghiệp. Nhưng đây là điệu nhạc đưa đám, không thích hợp với nơi này.” Aly liền đi tới truyền đạt lời nhận xét của ông già với anh chàng thổi saxo, đồng thời mượn hơi rượu để cười chê, làm cho anh kia và các bạn trong ban nhạc phải ngượng. Người chơi piano lập tức đi tới, nói với ông già người nước ngoài, Chúng tôi chỉ biết đây là bản nhạc có tên gọi “Hẹn ước nơi Thiên đường”. Trong trường nhạc coi đây là bản nhạc để tập luyện, xuất xứ và sử dụng đều không biết. Lâm Tinh không chú ý đến nội dung hai người nói với nhau. Nhưng cô rất thích bản nhạc này, thích cái thâm trầm sâu sắc. Khúc nhạc làm cô nghĩ đến những nỗi xót xa và niềm khổ đau cao thượng, thậm chí cô phải rơi nước mắt.

Về sau, ban nhạc của bar Thiên Đường đã thay đổi, nghe nói ông chủ quán bar đã thay đổi. Ban nhạc mới trông phèng tung tóe thay cho không khí của những bản Jazz sâu lắng cổ xưa. Nhạc thay đổi làm cho cảm giác của quán bar cũng thay đổi theo, cảm thấy không còn linh hồn.

Sau đấy Lâm Tinh không đến đây nữa.

Cũng vì từ đấy Lâm Tinh không còn thời gian nhàn rỗi. Sau khi phỏng vấn ông Ngô Trường Thiên, tòa soạn chấp nhận đề tài. Cô bắt đầu bận, ngày nào cũng phải đến các cơ sở của tập đoàn Trường Thiên ở Bắc Kinh thu thập tư liệu cần thiết cho bài viết. Đây là thách thức đầu tiên đối với sự nghiệp của Lâm Tinh kể từ sau ngày ra trường, cho nên cô phải chuyên tâm, không còn thời gian đến quán bar. Nhưng khi tiếp xúc với cán bộ và nhân viên rất thực tế của doanh nghiệp, một không khí sống khác với ở các quán bar và những sinh hoạt đêm, cô có cảm giác trở về với dòng chính của cuộc sống. Thậm chí cô sống thể nghiệm mấy ngày ở trung tâm giải trí Kinh Thiên trực thuộc tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh, lần lượt thể nghiệm trách nhiệm và nỗi khổ của nhân viên phục vụ, công nhân vệ sinh và nhân viên thu ngân, đồng thời kết bạn với nhiều người lớn tuổi. Trong đó có không ít người vốn là công nhân mất việc ở các doanh nghiệp nhà nước. Hầu hết họ đều tỏ ra cảm động thực sự đối với tập đoàn Trường Thiên. Trong báo cáo điều tra của Lâm Tinh, hành động của Trường Thiên thu hút đại bộ phận công nhân mất việc của các doanh nghiệp nhà nước, cũng được coi là một ví dụ cấu thành đạo đức doanh nghiệp của tập đoàn này.

2. Chương 2

Ở khu giải trí Kinh Thiên, Lâm Tinh tình cờ gặp lại anh chàng nhạc công chơi saxo trẻ tuổi. Có một thời gian, anh ta vẫn đến đây chơi bi-a. Anh lặng lẽ chơi với khách lạ kiếm một vài đồng thắng thua. Anh ăn mặc giản dị, không phô trương nhưng rất tinh tế, khác xa với hình ảnh của những chàng nhạc sĩ, nhạc công hình hài lôi thôi, lãng mạn trong ấn tượng của cô. Nhưng chỉ nhìn bề ngoài của một con người sẽ không đủ tin, cứ nhìn anh suốt ngày chơi bi-a ăn tiền với những thanh niên trông rất thấp kém kia, cũng đủ khiến cho Lâm Tinh thấy cần thiết phải khẩu hao. Sự thất vọng thậm chí ít nhiều làm mất đi cái lưu luyến tốt đẹp đối với ban nhạc sáu lắng cảm động của bar Thiên Đường.

Về sau còn nhiều chuyện khiến Lâm Tinh bực tức. Hôm ấy đúng lúc cô trực thay nhân viên phòng chơi bowling, một nhân viên lĩnh cơm hộp về cho cô. Trong lúc cô vào nhà vệ sinh rửa thìa, hộp cơm để ở bàn không cánh mà bay. Cô đang nghi ngờ thì thấy trong phòng bi-a bên cạnh, anh chàng nhạc công chơi saxo bưng hộp cơm của cô đang ăn ngấu ăn nghiến. Hơn nữa trong lúc cô đang ngờ ngạc không biết phải làm thế nào thì hộp cơm của cô hết sạch. Cô đi tới, cầm cái hộp cơm không để ở cái bàn nhỏ, vừa bực tức ném nó vào thùng rác, vừa lạnh lùng hỏi anh ta:

“Ăn hết rồi à?”

“Hả?” Anh ta ngược lên nhìn Lâm Tinh, mặt không hề biến sắc, khẩu khí tỏ ra bất cần.

“Ngon không?”

Anh kia tỏ vẻ ngờ ngạc nhìn Lâm Tinh, không chút ngưng ngừng: “Cũng được!” rồi cố tình không để ý đến cô, ánh mắt nhìn vào cái máy thu hình treo trên tường, xem chương trình MTV đang nhảy múa điên loạn. Nếu người bên phòng bowling chưa gọi, Lâm Tinh còn làm cho cậu thanh niên kia phải xấu hổ chứ đừng có vờ vịt ngớ ngẩn!

Sau đấy Lâm Tinh nghĩ, anh này mặt dày đến độ đáng yêu, không hề cảm thấy có lỗi và cần phải che giấu, vẫn rất tự nhiên, đàng hoàng. Tối hôm ấy sau khi hết giờ, Aly bỏ quên chìa khóa phòng. Cô chạy đến tìm Lâm Tinh. Hai người cùng ăn một bữa cơm Thượng Hải ngay tại phòng ăn của khu vui chơi giải trí. Bữa cơm do Aly mời. Cơm xong hai người còn chơi tại phòng ca múa, mãi đến khi có một anh ngà ngà say tưởng Lâm Tinh là cô gái tiếp khách, cứ đến quẩn lầy. Lúc bấy giờ cô mới kéo Aly ra về. Lúc này đã khuya, trước cửa khu giải trí vui chơi không còn taxi. Có mấy người vội vã đứng ngay giữa đường chờ xe. Lâm Tinh và Aly chờ phải đến mười phút mới vẫy được một chiếc taxi, nhưng bỗng đâu có một anh giành trước. Lâm Tinh nhìn, thì ra anh chàng thổi saxo, bất giác cô nổi xung, hét lên: “Này, anh còn biết lịch sự là gì nữa không?” Anh kia tỏ ra lì lợm, tự nhiên hơn buổi trưa cướp cơm, nói, “Muộn lắm rồi, chúng ta có thể đi chung được không? Mình đưa hai bạn về trước, mình sẽ trả tiền xe”. Lâm Tinh định nói không được, không ngờ Aly lại rất cảm động vì sự “khẩn thiết” của anh kia, vội nói cũng được, không vấn đề gì, lên xe đi! Anh kia cảm ơn rồi vội ngồi vào ghế trước nhanh hơn cả Lâm Tinh và Aly.

Xe vừa chạy anh ta liền ngã đầu ra ngủ. Xe về đến nhà Lâm Tinh, Aly đánh thức anh ta dậy. Anh ta lau nước miếng, giọng ngái ngủ hỏi bao nhiêu tiền? Aly cười: Thôi, em trả tiền rồi. Lâm Tinh không nói gì, cứ thế xuống xe. Anh ta chào nhưng cô không đáp lời. Aly xuống xe rồi hỏi Lâm Tinh: Đẳng ấy quen anh ta à? Ban nhạc của anh ta biến đâu mất nhỉ? Lâm Tinh nói: Đẳng ấy đi mà hỏi anh ta. Lâm Tinh biết, bạn trai của Aly hầu hết là những đại ca “đầu ba” “đầu bốn” nhưng trong lòng Aly thật sự thích những chàng vừa đẹp mã vừa siêu hạng, anh chàng chơi saxo có khuôn mặt Rukawa Kaede, tất nhiên có sức sát thương mạnh mẽ đối với Aly. Lâm Tinh chưa dứt lời, anh kia tưởng chừng như nghe thấy gì đó, xe đã chạy được chừng mười thước bỗng đứng lại. Anh ta từ trong xe chạy đến chỗ hai người. Aly phần khởi hỏi, Có chuyện gì? Anh ta nói: Cho mình vay tiền, được không? Aly ngờ ngạc ngạc nhiên: Anh là ai mà hỏi vay tiền chúng tôi? Anh quay sang nói với Lâm Tinh: Chẳng phải bạn làm việc ở khu vui chơi giải trí Kinh Thiên hay sao? Mình quên không đem theo tiền, cho vay hai chục cũng được. Mai mình sẽ trả. Lâm Tinh sĩ diện lấy tiền trong ví ra. Cô có tờ năm chục, đưa cho anh. Lâm Tinh nghĩ bụng, anh chàng này được những người chung

quanh, kể cả các cô gái trẻ chiều chuộng quen rồi, nên không biết ngược là gì. Thật ra, Lâm Tinh không phải chưa gặp những chàng đẹp mã. Cô biết những chàng càng đẹp mã càng khó tin.

Quả nhiên, hôm sau anh ta không còn ló mặt ở khu giải trí Kinh Thiên. Hôm thứ ba, Lâm Tinh kết thúc đợt làm việc ở đây để chuyển sang siêu thị Trường Thiên. Lâm Tinh không lấy gì làm kỳ lạ. Đám con trai được chiều chuộng quen xài tiền của người khác là chuyện thường tình. Lúc đầu hỏi vay, nhưng chỉ ra về lịch sự vậy thôi.

Chuyện cũng chỉ làm Lâm Tinh cảm thấy buồn nôn một chút, sau đấy cô không nghĩ nữa. Cô đã nộp lãnh đạo bài đầu tiên trong loạt bài điều tra về tập đoàn Trường Thiên, một mối trong lòng cũng dụi đi khá nhiều. Nếu không có trận cãi nhau với Văn Khánh, cô sẽ mua vé tàu đi chơi Cát Hải ít hôm. Cát Hải có công viên quốc gia nổi tiếng, có khu nghỉ dưỡng, còn là nơi khởi nghiệp của tập đoàn Trường Thiên.

Gần đây Lâm Tinh hai lần cãi nhau với Văn Khánh, đều qua điện thoại. Hôm ấy Văn Khánh gọi điện mời Lâm Tinh dự chiêu đãi, không phải vì hai tuần không gặp nhau, mà đây là buổi chiêu đãi quan trọng của Văn Khánh. Một người bạn anh ta chủ trì, đặt phòng ở nhà hàng Bào Ngự, nghe nói khách dự toàn là giám đốc các công ty và “sao” trong giới văn nghệ. Văn Khánh không biết dựa vào cửa nào cũng chen vào được buổi chiêu đãi toàn khách VIP này. Trong điện thoại, giọng anh rất khẩn thiết: “Tối nay cực kì quan trọng, em có biết ai đến không? Ông Tổng giám đốc Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên cũng được mời dự đấy.”

Lâm Tinh thấy kỳ lạ: “Ai cũng mặc kệ người ta, có liên quan gì đến em đâu? Một mình anh đi là được rồi. Em không thích ngồi ăn uống với những người không quen.”

Ở đầu kia đường dây không biết Văn Khánh vênh mặt hay đang cười: “Em không biết à, ông Tổng giám đốc ấy rất tuyệt vời. Nếu em đến nói chuyện với ông ấy về tình hình cổ phiếu của công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, chắc chắn ông ấy sẽ nói ra nhiều chuyện lắm. Em hỏi, anh ngồi bên nghe, anh sẽ hiểu. Như bao giờ thì họp Hội đồng quản trị công ty, phương án chia cổ tức ra sao. Ông ấy là Tổng giám đốc một công ty trực thuộc chắc chắn biết nhiều thông tin nội bộ lắm.”

Lâm Tinh lập tức từ chối, không những từ chối mà còn gay gắt trách cứ: “Anh định đem em ra chơi trò mỹ nhân kế à?”

“Em đến ăn một bữa cơm, hơn nữa làm quen với các nhân vật ở tầng lớp trên, thế thôi.”

“Tại sao anh không ra ngoài phở kéo theo một cô nào đấy vào dự, ở trước cửa khách sạn ấy cũng có đấy.”

“Em nói lạ thế? Anh đưa bạn gái đến, danh chính ngôn thuận, em đừng gây sự.”

“Người ta có mời em đâu. Em đến ngược lăm.”

Văn Khánh cười, nói: “Trong trường hợp này các cô gái đẹp rất được hoan nghênh, càng nhiều càng hay.”

“Được! Vậy em đem theo một đứa bạn đi cùng.”

“Được lắm, chỉ cần đẹp.” Văn Khánh cười, nhưng rồi lập tức thôi ngay, nói: “Đừng đùa, đừng đùa, không phải vì anh không thôi, kiểm tiền cũng vì em đấy.”

“Được lắm, đã vậy em tuyên bố, từ nay về sau em không tiêu bất cứ một xu nào của anh. Từ nay về sau anh cũng đừng nói vì em nữa nhé.”

Khẩu khí Văn Khánh như van xin: “Thôi thôi, coi như vì anh, được chưa nào? Tối nay sáu rưỡi nhé, nhà hàng Bào Ngự, cảm phiền lão gia của anh đến xơi bữa cơm đưa muối, được không?”

Bỗng điện thoại bị ngắt, không biết điện thoại cầm tay của anh ta hết pin hay bị nghẽn mạch, Lâm Tinh còn nghe thấy tiếng Văn Khánh: “A lô, a lô, em nghe rõ không, tối nay sáu giờ rưỡi...” Lâm Tinh không gọi lại, dù sao tối nay cô không định đi dự. Văn Khánh ngang nhiên đưa người yêu ra làm mỗi câu nơi thương trường, Lâm Tinh không thể chấp nhận. Cô quen biết Văn Khánh khi anh ta còn làm một kỹ sư của nhà máy sản xuất máy lạnh. Máy lạnh của gia đình Lâm Tinh bị hỏng, anh ta đưa công nhân đến sửa. Sau đấy lại hỏng, Lâm Tinh có cảm tình với anh kỹ sư vóc dáng cao lớn, giỏi kỹ thuật này. Hồi ấy, Văn Khánh cũng rất thích kiểm tiền, nhưng chỉ thích ở cửa miệng. Trong quan niệm của Lâm Tinh, tuổi trẻ biết kiểm tiền là một bản lĩnh. Chỉ cần “quần tử thích tiền, ắt biết tìm kiếm”, không những không phải là khuyết điểm mà

còn là động lực làm nên sự nghiệp. Nhưng Văn Khánh lúc này giống như con người bị mọi người ghét, càng ngày Lâm Tinh càng không tìm thấy vị trí của mình ở nơi anh ta. Rất nhiều lần Lâm Tinh muốn khuyên nhủ, để xem anh phản ứng thế nào. Cô không dự đoán được anh ta sẽ đau đớn cực điểm hay là yêu ai đó.

Năm giờ chiều, hết giờ làm việc ở tòa soạn, tất nhiên Lâm Tinh không đến nhà hàng Bào Ngư làm gì, mà đi xe đạp về nhà, dọc đường tính xem nên ăn gì đó hay về nhà thổi cơm. Giữa lúc suy tính thì đã về đến cửa, cô đang cúi xuống khóa xe bỗng có người ở phía sau “Ồa” một tiếng. Cô quay lại, thì ra anh chàng chơi saxo gầy gò. Không biết anh ta đang có chuyện gì vui. Cô nghĩ có thể đến trả tiền, vì vậy cô nhìn anh thiện cảm hơn.

Quả nhiên, anh nói: “Mình cứ tưởng bạn làm ở khu vui chơi giải trí Kinh Thiên cơ đấy, hỏi thăm mới biết bạn là phóng viên. Mình còn nợ tiền bạn.”

Lâm Tinh nói: “Ồi, em cũng quên rồi.” Tuy vậy cô vẫn chưa quên, nhưng cảm thấy cần phải nói như vậy.

Anh đưa trả năm chục đồng, hỏi: “Có phải trả lãi không?”

Lâm Tinh còn muốn nói chuyện tiếp: “Tùy đấy!”

Anh kia miệng lưỡi như cứng lại, ngập ngừng giây lát rồi mới nói: “Vậy, lúc nào rồi mình mời bạn đi ăn cơm nhé!”

Nói đến ăn, bỗng Lâm Tinh nhanh trí: “Ăn thì thôi đi, em chỉ muốn nhờ anh một việc, được không?”

“Được.” Anh kia nói.

Lâm Tinh định nói nhưng rồi thôi, cô cười: “Thôi, nói ra sợ anh nổi cáu.”

Anh kia tuy chậm mồm chậm miệng, xem ra thái độ rất chân tình: “Không sao.”

Lâm Tinh vẫn cười: “Đừng cáu nhé?”

Anh kia: “Không đâu.”

Lâm Tinh nói: “Anh không coi em là điên đấy chứ?”

Anh kia cười cười lắc đầu.

Lâm Tinh nói: “Vậy không khách khí nữa, anh thích giúp thì giúp, không giúp không sao. Em cũng coi như không có chuyện gì.”

Anh kia lại một lần nữa nói: “Được!”

Lâm Tinh nói: “Anh đi ăn cơm với em.”

“Mình sẽ mời bạn cơ mà?”

Lâm Tinh nói: “Anh không phải mời, đã có người mời. Anh đi với em, coi như bạn trai của em, được không?” Thấy anh ta sững sờ, Lâm Tinh cười làm cho anh ta bất cứ thẳng: “Anh có sợ không?”

Anh ta cảm thấy bất ngờ, nhưng cố trấn tĩnh: “Không, không.”

Lâm Tinh nói: “Đến đây anh cứ việc ăn, không cần phải nói gì. Em nói gì chỉ cần anh hưởng ứng, thế thôi.”

Cảm thấy từ chối yêu cầu của một cô gái chứng tỏ mình nhất gan và nhỏ nhen, nên anh ta rất mạnh dạn, nói: “Được thôi, không vấn đề gì.”

Lâm Tinh nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: “Đi!”

Vậy là hai người đứng ở ngã tư, giờ tay vẫy taxi, Lâm Tinh nói với anh kia: “Em tên là Lâm Tinh, còn anh tên gì?”

Anh kia nói: “Mình tên là Ngô Hiếu.”

Lâm Tinh dặn: “Trong lúc ăn, có ai hỏi anh chúng ta quen nhau bao lâu rồi, là anh theo đuổi em, được không? Không làm anh mất lòng chứ? Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Ngô Hiểu đáp: “Hai mươi hai.”

“Hai mươi hai?”, Lâm Tinh nghiêng đầu nhìn Ngô Hiểu: “Trông anh không lớn hơn em.”

Ngô Hiểu nói: “Có thể bảo cho mình biết tại sao phải giả vờ làm bạn trai của bạn?”

Lâm Tinh cười: “Yên tâm, không có gì phạm pháp đâu. Trong số những người ăn cơm tối nay có một anh chàng theo đuổi em. Em đưa anh đến để làm cho anh kia tức mình.”

Ngô Hiểu cười: “Ồi!” Rồi anh hỏi rất thật lòng: “Liệu có làm tổn thương anh ta không?”

Lâm Tinh nói: “Yên tâm, không chết người đâu mà sợ.”

Hai người đứng dưới ánh đèn đường vừa bật sáng, trao đổi ngắn gọn như thống nhất lời khai, lại như tiến hành bàn giao chính sách và làm công tác tư tưởng cho nhau. Xe cũng có ngay, nhưng vì tắc đường đến nhà hàng Bào Ngư ở phía đông đường Trường An, những người dự tiệc đã xong chén rượu thứ nhất. Văn Khánh không kịp trách cô lẽ mề đến muộn mà chỉ đưa mắt nhìn Ngô Hiểu, khẽ hỏi Lâm Tinh: “Ai đấy?”. Chợt có người hỏi: “Khánh, bạn gái của cậu đấy à? Đến muộn phải chuộc tội ba ly!” Văn Khánh cười, giới thiệu: “Nào, đến đây để anh giới thiệu, đây là Tổng giám đốc Mã, là ân nhân của anh. Đây là nhà buôn chứng khoán, cả Bắc Kinh không ai không biết đại danh giám đốc Hoàng. Đây là chủ nhiệm Hạ, cán bộ lãnh đạo nhà nước trên bàn tiệc hôm nay... Đây là Giám đốc Kim, anh đã từng nói với em. Giám đốc Kim là ông chủ của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên...” Anh ta giới thiệu người sắm vai chính hôm nay cuối cùng, hơn nữa khẩu khí khéo léo nhấn mạnh. Nhưng ông Giám đốc Mã có thể là chủ nhân của buổi tiệc rất nhiệt tình thúc giục nhân viên phục vụ đặt thêm ghế, thêm bát đĩa, sắp xếp Lâm Tinh ngồi bên cạnh Văn Khánh, rồi ông ta nói một thôi một hỏi: “Tôi quen anh Khánh đây đã lâu. Vậy mà đến hôm nay anh ấy mới giới thiệu bạn gái, thật kinh khủng, kinh khủng!” Lâm Tinh cũng không biết ông ta nói kinh khủng là muốn nói gì. Cô đẩy Văn Khánh sang ngồi phía kia, kéo Ngô Hiểu ngồi vào chỗ của Văn Khánh, gần cô. Cô nửa cười nửa không trả lời vị Giám đốc kia: “Em với anh Khánh là chuyện cũ rồi, đây mới là bạn của em hiện tại.” Cô ngang nhiên giới thiệu Ngô Hiểu với mọi người, rồi nói tiếp: “Nhưng anh Khánh vẫn rất tốt. Những buổi chiều dài như thế này anh ấy không bao giờ quên em.”

Mọi người có phần ngạc nhiên, có người lén đưa mắt nhìn Văn Khánh. Mặt Văn Khánh tái nhợt, nhưng vẫn cười, anh biết Lâm Tinh đang gây sự. Lâm Tinh cũng biết chắc trong hoàn cảnh này, Văn Khánh không thể nào cãi lộn với cô, bởi con trai không thể vì chuyện trai gái mà không nể mặt và sự nghiệp của mình. Huống chi tiền và tình dẫu là vấn đề đầu tiên trong quan niệm của Văn Khánh đã xác định. Văn Khánh cười, nâng ly nói với mọi người nhằm tự giải thoát khỏi sự cười chê: “Xin mọi người mặc kệ cô ấy. Tính cô ấy thế đấy, tôi cũng không thua đâu. Nào, bác Kim, kính chúc bác một ly...”

Mọi người cạn ly, dần ông vốn không nhạy cảm, coi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ chú ý chuyện lớn, bàn ăn trở lại không khí vốn có. Lâm Tinh chỉ chọc tức Văn Khánh, mục đích đã đạt được, không muốn làm rùm beng, cùng uống rượu. Cô tỏ ra lạnh nhạt với Văn Khánh, cười nói trò chuyện với người khác, gấp thức ăn cho Ngô Hiểu, hai người cùng ly. Lâm Tinh không biết uống rượu, nhưng cô vẫn cùng ly với anh, chỉ nhấp một chút, làm ra vẻ, mục đích để cho Văn Khánh trông thấy. Ngô Hiểu không nói gì, chỉ nghe người khác nói chuyện và mãi miết ăn. Anh không ăn như hổ hôm lấy trộm cơm của Lâm Tinh, cũng không tỏ ra mất tự nhiên. Lâm Tinh vẫn được mời đến ăn cơm ở các nhà hàng cao cấp và các khách sạn lớn. Trong những bữa ăn cùng nam giới, các cô gái xinh đẹp là phong cảnh không thể thiếu. Nhưng Ngô Hiểu là một thanh niên mới lớn chưa có cơ hội ấy, nên Lâm Tinh thấy ngạc nhiên trước vẻ ung dung tự nhiên của anh. Cách ăn uống của anh ra dáng người tầng lớp trên, rất đúng phép tắc, không cố tình, nhất cử nhất động đều rất tự nhiên. Không biết sự thành thạo ấy của anh là do bản thân cuộc sống hay anh đã học được ở đâu.

Đối với Lâm Tinh, bữa cơm này không biết là thắng lợi hay thất bại. Về sau cô cũng không biết mình đã chọc tức được Văn Khánh hay chọc tức chính mình. Vì không như cô trông chờ Văn Khánh nổi giận, khó xử thậm chí ngả không dậy nổi. Qua một tuần rượu mọi người tỏ ra vui vẻ bước vào chủ đề chính của bữa tiệc. Văn Khánh nói, Ông Kim, hôm nay ông có mặt tại đây, tôi xin hỏi ông một câu, trong tay tôi nắm rất nhiều cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, chưa biết phương án cổ tức năm nay của Hội đồng quản trị ra sao. Liệu có tin tức gì vui về tiết lộ được không? Dù sao hôm nay cũng đều là người trong nhà cả. Rượu đã làm mặt ông Tổng Giám đốc Kim đỏ gay. Ông hỏi lại, Vậy mọi người mong

có phương án nào? Văn Khánh nói, Cổ phiếu của Công ty mấy năm nay đều có giá, lúc này lại đang lên, tất nhiên nên là phương án chia cổ phiếu, dù một phần mười cũng tốt. Chúng tôi hiện đang lo phương án chia cổ tức bằng tiền mặt, như vậy không thể không rút giá, tốt nhất ngay từ bây giờ phải xả hàng, lúc này giá còn cao. Văn Khánh nói câu ấy khiến cả bàn tiệc đều chú ý, các câu chuyện khác đều tạm dừng. Mọi người nhìn vào ông Kim, không biết miệng ông ta đang ngậm tin tốt lành hay là bất lợi. Nhưng ông Kim mặt đã nóng lên vì rượu mím cười, không nhìn Văn Khánh, nhưng buông một câu thật rõ ràng: Cứ giữ lấy.

Văn Khánh là con người thông minh, không hỏi thêm nữa, mặt mày rạng rỡ, uống một ly chúc mừng. Thấy Văn Khánh đã đạt được mục đích, Lâm Tinh lại thấy mục đích của mình sắp bị phá sản, một chút vui mừng vừa có nhưng đến khi tiệc tan cũng bay biến đâu mất. Mọi người chia tay trước nhà hàng Bào Ngư, Văn Khánh thậm chí cũng không mời cô cùng về. Anh ta không nói gì, cứ thế ngồi chung xe với người có tên là Mã. Có người mời cô ngồi cùng xe, cô từ chối. Sau những tiếng đóng cửa xe, những chiếc xe như đàn cá theo nhau chạy đi, trong chốc lát chỉ còn lại cô và Ngô Hiểu đứng bên đường.

Ngô Hiểu nói, Chúng mình gọi taxi, bạn có về nhà không?

Lâm Tinh không trả lời, lòng những bình thản. Cô nói, Anh gọi xe đi. Để một mình em đứng đây một lúc.

Một chiếc taxi Hạ Lợi màu đỏ dừng lại, người lái xe nhìn họ, Ngô Hiểu mở cửa xe, nói: Đưa bạn về trước.

Lâm Tinh vẫn đứng, xua xua tay: Anh về trước đi.

Ngô Hiểu nói: Không sao chứ?

Lâm Tinh nói: Không sao, anh cứ về trước đi, hôm nay cảm ơn anh nhiều, sẽ gặp lại anh.

Ngô Hiểu vào xe, xe chạy. Lâm Tinh đứng sững sờ hồi lâu bên đường, rồi cô chậm bước về phía đèn lửa rực rỡ. Lúc chia tay, Văn Khánh muốn để cô nghĩ đến thất bại của mình không chỉ tối hôm nay. Xưa nay cô vẫn cho rằng mình cẩn thận. Trong số bạn trai cô quen biết, Văn Khánh là người cô tin nhiệm đầu tiên ở trí tuệ và lòng can đảm, vẻ bề ngoài mạnh khỏe. Tất cả đều biểu hiện cái rắn rỏi, vững chắc của người đàn ông. Lúc này cô mới hiểu tin nhiệm một con người cũng có nhiều nguy hiểm. Nó làm cho cô thấy mình bị bốn cột, chợt nhận ra cái mà mình tin nhiệm chỉ là ảo tưởng. Chẳng qua cô đã lấy nhu cầu tinh thần ra để đặt cược, mà người thua chắc chắn là cô.

3. Chương 3

Sự tin nhiệm triệt để giữa người với người là vô cùng khó khăn, ít nhất cũng cần một thời gian dài. Rất nhiều người suốt đời không tin nhiệm một ai. Nhất là những người thành công hiển hách nhất thời sẽ càng có nhiều điều đáng ngờ hơn ai, chính đây là nỗi buồn quyền thế. Chỉ xét một điểm này thôi, ông Ngô Trường Thiên, Chủ tịch tập đoàn Trường Thiên là người rất xứng đáng được vui mừng. Sau công thành danh toại, ông vẫn được hưởng thụ sự thoải mái vui vẻ giữa đồng sự vây bọc mà không cần đề phòng. Trong vương quốc doanh nghiệp của ông, nhiều năm nay chưa xảy ra sự phản bội hoặc bất ngờ làm phẫn, dù là rất nhỏ, có thể đây là sự đền đáp tình nghĩa của mọi người.

Xét từ góc độ lập nghiệp, ông đúng là người thành đạt. Hai mươi năm trước, ông xin thôi không giữ chức Trưởng phòng khoa học - kỹ thuật của Cục Vệ sinh môi trường thành phố Cát Hải, nhận thầu nhà máy nhựa Cát Vệ, trong tay chỉ có năm ngàn đồng vốn lưu động, đã có công đưa cái xưởng nhỏ chỉ hơn trăm người chuyên sản xuất một thứ sản phẩm cấp thấp là túi đựng rác trở thành tập đoàn Trường Thiên theo kiểu Titanic có đến mấy chục doanh nghiệp nhỏ với gần hai trăm ngàn con người. Nhất là từ năm kia, Công ty cổ phần đầu tư - thương mại Trường Thiên, con chủ bài của tập đoàn, lên sàn chứng khoán thành công, đại mưu lược trong nhiều năm và mơ ước của ông Ngô Trường Thiên, về cơ bản trở thành sự thật.

Khi quyền lực, vinh dự, địa vị và lợi ích của một cá nhân đã có, người ấy sợ nhất điều gì? Đó là sự cô đơn cùng theo đến. Địa vị của ông Ngô Trường Thiên trong tập đoàn tuy được coi là duy ngã độc tôn, nhưng thuộc hạ không vì thế mà kính nhi viễn chi. Với tín điều đạo đức, nhân cách, tin dùng, tác phong thân thiện

đối xử với nhân viên trong tập đoàn suốt hai chục năm trời, ông được mọi người trong tập đoàn tôn sùng và yêu quý, thậm chí càng thân cận, càng gần gũi, quan trọng hơn cả tôn sùng và yêu quý. Xuất phát từ tấm lòng, họ tuyệt đối phục tùng. Nếu nói ông Ngô Trường Thiên là lãnh tụ anh minh của tập đoàn Trường Thiên, ông không có gì phải ngượng. Tuy chưa bao giờ ông phát động một cuộc vận động dưới bất cứ hình thức nào để tạo dựng hình ảnh, uy tín của mình.

Buổi chiều, ông Ngô Trường Thiên dẫn ông Lí Đại Công - Giám đốc hành chính tìm giúp cậu con trai ông là Ngô Hiểu đã bốn năm hôm nay không về nhà. Tuy là việc riêng nhưng ông Công điều động hơn chục nhân viên của Công ty tại Bắc Kinh, cùng sáu, bảy chiếc ô tô, chia thành mấy nhóm lùng sục khắp ngõ ngách, gọi mấy chục cuộc điện thoại đến những nơi Ngô Hiểu có thể đến. Ai cũng tỏ ra nghiêm chỉnh, thành tâm thành ý. Ông Công vốn là tổ trưởng phụ trách hậu cần của xưởng nhựa Cát Vệ, theo ông Thiên hai chục năm nay. Cứ như khẩu khí của ông Thiên, tất nhiên ông Công hiểu, vị lãnh đạo này rất ít bận tâm về vai trò người cha trong gia đình và cậu con trai Ngô Hiểu độc nhất, nhất định có việc hệ trọng gì đây.

Suốt buổi chiều ông Thiên ngồi ở phòng đọc sách trong biệt thự Kinh Tây, luôn cau mày, ông Trịnh Bách Tường- Phó chủ tịch tập đoàn gọi điện đến, thông báo vị ủy viên cuối cùng trong Hội đồng quản trị Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên đã đáp máy bay vừa đến Bắc Kinh, đang trên đường đến khách sạn Trường Thành. Tối nay Hội nghị Hội đồng quản trị có thể họp đúng giờ. Đây là một tin tốt, vì tối nay Hội đồng quản trị phải quyết định một vấn đề quan trọng. Các ủy viên đến dự phải đủ số theo luật định. Nếu không, mọi việc đã được chuẩn bị kỹ đều phải hoãn lại, mà thời cơ thì không thể trì hoãn thêm. Luật Chứng khoán của nhà nước Trung Quốc đã ban hành, có hiệu lực kể từ tháng Bảy. Đây là tháng Bảy chết chóc mà các nhà tiên tri đã nói từ mấy trăm năm trước. Ông phải thu gom đủ cổ phiếu đã lên sàn, từ mấy tháng trước phải chuẩn bị chu đáo cho toàn chiến dịch, không để lộ tung tích dấu vết. Thời gian không chờ ai, phải sớm khởi động mới có thể vừa kiên quyết, quả đoán, lại như rất tự nhiên.

Ông biết vào lúc này ông Bách Tường đang gặp mặt từng vị trong Hội đồng quản trị để bàn luận tham khảo lẫn nhau, trưng cầu ý kiến, tranh thủ sự đồng tình đối với kế hoạch của ông ta. Lúc này ít ai biết tập đoàn Trường Thiên đang trong thời kỳ quan trọng nhất trong lịch sử mà ông Bách Tường là một người trong số đó. Ông vốn là Phó bí thư chi bộ Đảng của nhà máy nhựa Cát Vệ năm xưa, đồng thời là một trong số những người sáng lập tập đoàn, bao nhiêu năm nay là thành viên chủ yếu trong ê-kíp hạt nhân của ông Ngô Trường Thiên. Cái sáng suốt của ông Thiên là ở chỗ dùng người. Ông không bao giờ cầu toàn đối với nhân viên dưới quyền, tùy người để sử dụng. Ví dụ, hai người Bách Tường và Đại Công cùng ở bộ đội về nhưng rất khác nhau. Ông Công có thừa lòng trung thành, trí tuệ thì không đủ, xông xáo, thuộc loại hữu dũng vô mưu. Ông Tường từng qua đại học, thích đọc sách, biết nói biết suy luận, nhưng tự tư tự lợi, tính toán cho bản thân quá nhiều, cống hiến cho người khác quá ít, so với ông Công thua kém nghĩa khí, đây cũng là do chênh lệch về trình độ văn hóa. Bản thân ông Thiên coi như một trí thức, nhưng lại tin ở câu nói dân gian: trọng nghĩa là kẻ làm thịt chó, phụ lòng đa phần là người có học. Hai con người này về mặt giao tiếp xã hội cũng thể hiện rõ quy luật ngư tầm ngư, mã tầm mã. Ở nhà máy nhựa, ông Tường là cán bộ nhỏ nhưng thích làm quen với giới tinh hoa trong xã hội như nhà báo, luật sư, nhà văn. Ông Công ngày nay lên chức Giám đốc hành chính của Tập đoàn vẫn bù khú, nhậu nhẹt với đám lái xe, bán hàng, tiếp xúc quen biết với những đối tượng tương đối phức tạp. Nếu có ai yêu cầu ông ta kiếm cho một bao bột mì trắng, một khẩu súng lục, chắc chắn sáng sớm mai ông ta sẽ đưa đến tận bàn làm việc. Hai năm trước, vì say rượu khoác lác với người khác rằng, “hắc đạo bạch đạo, đạo nào cũng thông thạo”, bị ông Ngô Trường Thiên gọi đến phê bình. Làm đến cấp nào có cách nói năng của cấp đó, làm đến cán bộ cấp phòng của tập đoàn còn nói những lời thấp kém như vậy, nhất là một vị nguyên lão của Tập đoàn Trường Thiên, cận thần của Chủ tịch, rất dễ làm ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh ông Ngô Trường Thiên. Nhưng có lúc ông Thiên lại nghĩ, là một đoàn thể, cuối cùng không thể thiếu một vài nhân vật theo kiểu “Lí Quí” như vậy. Tất nhiên ông Tường là người toan tính mưu lược phía sau để ông Thiên đứng trước ba quân. Nhưng gia đình ông Thiên có việc gì, khó khăn cực nhọc hoặc những chuyện không muốn cho người ngoài biết, ông không thể không nhờ đến ông Công có đầu óc tối tăm nhưng trung thành này.

Suốt cả buổi chiều ông Ngô Trường Thiên ngập trong đồng văn bản do thư ký đưa đến. Ông xem báo cáo hàng tháng của công ty địa ốc, gọi điện thoại lên Thẩm Dương, phê bình Giám đốc công ty đang dự hội nghị hiện trường. Ông rất ít khi nổi cáu trong điện thoại. Sau đây, trong khoảng thời gian ít ỏi, ông phải tiếp Giám đốc một công ty xây dựng Thẩm Quyển, ông mới nở nụ cười xã giao thường thấy. Công ty xây dựng kia muốn nhận một vài công trình của tập đoàn Trường Thiên, ông ta cũng đã làm việc với những bộ

phận hữu quan. Từ ngày thành lập tập đoàn, ông Ngô Trường Thiên ít khi tiếp những khách hàng nhỏ như thế. Nhưng hôm nay ông khách này được một nhân vật cấp cao giới thiệu, cho nên ông không thể không tiếp.

Trong khi tiếp ông khách xây dựng Thâm Quyến, đầu óc ông lại nghĩ đến cuộc họp Hội đồng quản trị tối nay. Hội đồng quản trị của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên có chín thành viên. Ngoài ông hôm nay “vắng mặt vì ốm”, trong tám vị còn lại phải có năm phiếu đồng ý phương án phân chia lợi tức bằng tiền mặt, kế hoạch của ông mới được thực hiện. Tập đoàn Trường Thiên là cổ đông lớn của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, tại hội nghị Hội đồng quản trị sẽ có năm phiếu đa số. Theo ông Thiên phán đoán, ngoài ông ra, hôm nay ông Trường thể nào cũng giành được sáu phiếu. Nếu tất cả đều thuận lợi, chỉ trong vòng ba ngày sau khi công bố phương án lợi tức, hàng vạn nhà đầu tư không đạt mục đích, nhìn cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên sụt giá sẽ tháo chạy tan tác. Đến khi các công ty của tập đoàn dùng chiêu “thông đồng” sụt giá để thu hút đủ vốn, ông với tư cách là người giữ cửa xuất hiện “dẹp loạn”, thay đổi phương án phân chia cổ tức bằng cổ phiếu, kéo giá cổ phiếu lên cao, đánh xong trận cổ phiếu cuối cùng của Công ty đầu tư - thương mại do ông phát động. Có được tám vé chuyển cuối cùng đầy khoang kết quả, dong buồm ra đi, coi như ông không phụ lòng một trăm tám chục ngàn con người trong tập đoàn Trường Thiên. Sau đấy, ông rửa tay gác kiếm, không còn dính dáng gì đến những lo toan nghi ngờ trên thị trường cổ phiếu nữa. Ông vốn là người tay không chơi cổ phiếu, thiếu hẳn tâm lý thích ứng. Ông vẫn thích thành thật đầu tư kinh doanh, kinh doanh sản phẩm của mình, sống như vậy sẽ thanh thản hơn. Với triết lý xử thế của ông, ông không muốn lấy mạnh đè yếu, để hai bàn tay mình dính máu của những người vô tội. Bi kịch của những con người ấy ở chỗ, họ hy sinh oanh liệt khi đã bắn đến viên đạn cuối cùng mà vẫn không biết mình đánh ai.

Đưa tiễn ông khách Thâm Quyến đi rồi, ông gọi thư ký vào pha cho ông một cốc trà Quân Sơn Ngân Trân thật đặc. Ông nhìn những cánh trà như đang nồn nóng áp chế hơi nóng của nước, tỏ ra rất nặng nề nhưng lại âm thầm. Trà này ngọn dài và dày, lâu ngấm, phải yên tâm chờ đợi. Thư ký lại đưa vào một tập giấy tờ xin chữ ký, đặt lên cái bàn làm việc rất lớn, ông để nguyên không đụng đến. Người thư ký gãi đầu, rất thận trọng báo cáo lại những cú điện thoại nhận được trong buổi chiều nay, xin ý kiến ông trả lời thế nào. Ông như nghe như không, không trả lời thẳng câu hỏi:

“Bác Công về, bảo vào tôi gặp ngay.”

“Dạ, bác Công chưa về, có thể đang đi tìm anh Hiếu.” Người thư ký trả lời.

Ông Thiên chỉ hỏi một câu rồi im lặng, người thư ký không chờ ông trả lời, anh lùi ra. Ông nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, trong lòng lại nghĩ chuyện khác. Chuyện lớn còn hơn cả cuộc họp Hội đồng quản trị tối nay, liên quan đến vị trí của ông trong tương lai, quan hệ đến cả sự nghiệp, liên quan cả đến... Theo ông, chuyện lớn quan hệ đến số phận của Tập đoàn Trường Thiên sắp tới.

Đây là chuyện, thân phận của ông, thân phận của tập đoàn Trường Thiên, giữa ông và tập đoàn Trường Thiên là quan hệ gì.

Hai mươi năm trước, khi tiếp nhận xưởng sản xuất đồ nhựa, cái xưởng nhỏ nhưng nợ chồng chất, tài sản là số âm. Cát Vệ hồi ấy như một đứa trẻ chết không ai muốn nhận. Theo quan niệm tài vụ trên thực tế đây là một doanh nghiệp đã phá sản. Có điều lúc ấy cả nước chưa có một doanh nghiệp nào tuyên bố phá sản để làm hình mẫu cụ thể. Chính ông Ngô Trường Thiên đã cứu sống đứa trẻ, nuôi nó lớn thành một người không lồ hiện nay. Ngày nay xã hội phát triển, ba yếu tố để doanh nghiệp lập thân đứng là ba điều hấp dẫn mọi người vào thời đó: khoa học - kỹ thuật, vốn và quyền lực. Chỉ có sự kết hợp chặt chẽ ba điều ấy mới có thể sinh ra thành tích vĩ đại của một doanh nghiệp. Trong quá khứ, điều để ông Ngô Trường Thiên cảm thấy kiêu hãnh chính là tự ông đã có được sự kết hợp ấy. Doanh nghiệp Trường Thiên dựa vào khoa học - kỹ thuật để vươn lên, dựa vào khoa học - kỹ thuật để tích lũy vốn ban đầu. Trong vòng hai mươi năm sau đấy, Tập đoàn nhanh chóng mở rộng nguồn vốn là cơ sở vững chắc để ông làm bất cứ việc gì. Về quyền lực, lẽ nào ông không có quyền lực? Nếu nói trong Tập đoàn Trường Thiên, ông không có quyền lực chỉ là câu nói hài hước thuần túy. Công lao, khí phách, năng lực và phẩm chất vì mọi người của ông khiến ông trở thành lãnh tụ kiểu Mao Trạch Đông trong vương quốc của mình. Ông có đủ quyền uy và sự sùng bái cần thiết. Khi cấp dưới của ông học cách Lâm Bưu “theo gót” Mao Trạch Đông hồi xưa, nói: Đối với chỉ thị của ông Ngô Trường Thiên, hiểu phải chấp hành, không hiểu cũng phải chấp hành, trong lúc chấp hành sẽ

hiểu sâu hơn, tất nhiên không phải là chuyện hài hước, mà là chân thành ủng hộ. Không ai nghĩ được rằng, sau hai mươi năm Tập đoàn Trường Thiên phát triển, bỗng ông Ngô Trường Thiên nhận ra quyền lực của mình chỉ là ảo giác hùng vĩ trước mắt, là cái bóng đảo ngược bỗng lớn bỗng bé, bỗng có bỗng không tùy theo sự xê dịch lúc lên cao lúc xuống thấp của ánh mặt trời.

Câu chuyện bắt đầu từ giữa những năm tám mươi của thế kỷ trước, khi ông lấy cái tên Trường Thiên thành lập Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên - công ty nền móng của cả Tập đoàn Trường Thiên, để được hưởng chính sách ưu đãi về thuế khu công nghiệp Cát Hải, ông đăng ký tên công ty Trường Thiên vào Cục Tài chính của khu công nghiệp. Dù sao thì hàng năm, Cục này cũng chỉ thu tiền quản lý, không hỏi han gì về hoạt động kinh doanh của ông, cũng không hỏi đến việc di chuyển nhân sự, vật tư, tài chính, mọi chuyện trong doanh nghiệp đều do ông làm chủ. Tuy các công ty con của Trường Thiên nằm rải rác ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông và nhiều thành phố khác ở Đông Bắc, nhưng ông đăng ký chúng ở khu công nghiệp Cát Hải. Thời gian ấy có trăm phương ngàn kế để được hưởng chính sách ưu đãi. Bây giờ thì Trung ương quyết định chính quyền các cấp không được quản lý các doanh nghiệp trực thuộc. Mấy tuần trước ông Cục trưởng Tài chính của khu công nghiệp tìm ông để bàn bạc, chuẩn bị chuyển quan hệ của Tập đoàn Trường Thiên sang cho Tổng công ty đầu tư của khu công nghiệp. Ngay lúc ấy ông cũng sờ hời lêu không nói được câu nào. Tập đoàn Trường Thiên là của ông, nhà nước không bỏ một đồng vốn. Tay trắng ông xây nên lâu đài, mỗi ngày xây lên một ít. Ông không cần chuyển sang Công ty đầu tư nào hết, lẽ nào ông cần một bà già quản lý ông? Để rồi có một cấp trên bổ nhiệm ông? Để rồi sau ít năm đưa ông về hưu một cách sĩ diện? Khi ông cầm đồng lương hưu bước ra khỏi vương quốc tự tay ông gian nan khổ cực dựng lên, đồng thời không còn chút quan hệ nào với nó, ông sẽ là một vĩ nhân cao thượng hay là thằng ngốc của lịch sử?

Đúng vậy, quan hệ giữa ông và chính quyền chỉ là sự nhờ vả. Quá trình phát triển của tập đoàn Trường Thiên đã chứng minh rõ ràng mấy tỉ vốn liếng của Trường Thiên được tích lũy từng li từng tí thế nào. Ông Bách Tường nói đúng, thiên hạ là do chúng ta tạo dựng, nhưng khi tạo dựng chúng ta quên dựng ngọn cờ. Tài khoản chúng ta kiếm về, tiền chúng ta kiếm về, nhưng không làm bất cứ thủ tục cá nhân góp vốn. Cho nên, về mặt pháp lý, mỗi một viên gạch, mỗi một cỗ máy, mỗi một đồng của Tập đoàn Trường Thiên đều là của nhà nước. Còn anh, người sáng lập Tập đoàn Trường Thiên, đang đối diện với một đơn vị cấp trên về tiếp quản tài sản, khảo sát cán bộ, tổ chức học tập chính trị, tiến hành đủ loại thanh tra. Mỗi một đồng thu nhập của anh đều phải báo cáo rõ ràng. Mỗi một thước vuông nhà ở của anh đều phải đăng ký, vượt quá quy định phải trả lại, xe cộ, điện thoại đều dùng trong khuôn khổ công vụ, vượt chỉ phải bỏ tiền túi ra... Nhưng những điều đó chưa phải là quan trọng. Có thể kể từ ngày nhận cái xưởng Cát Vệ rách nát, chưa bao giờ ông nghĩ đến hưởng thụ. Quan trọng là bao nhiêu ngón nghề kinh doanh của tập đoàn Trường Thiên đều phải được tập thể thảo luận, phải xin ý kiến cấp trên. Mọi sự điều động hoặc miễn nhiệm, khen thưởng, kỷ luật đều bị hạn chế bởi rất nhiều quy định. Tất cả không còn tùy cơ ứng biến, không thể nhanh chóng kịp thời quyết định. Anh không thể hàng ngày chỉ nghĩ đến kinh doanh và sản xuất, tiêu thụ và kỹ thuật, mà ít nhất một nửa sức lực và tinh thần nhằm tạo nên tư thế chính trị theo sát tình hình, tạo cho mình đủ loại mặt nạ tư tưởng và hành động; anh phải chiều chuộng bà dì cấp trên, lấy lòng bí thư đảng ủy do cấp trên cử về và tranh giành quyền lợi với cấp phó; phải lôi kéo bè phái, để tạo ấn tượng có “quần chúng cơ bản” đối với các quan chức thanh tra; anh phải quảng giao đoàn kết với các bà dì, đến lúc ấy khó mà đếm hết các bộ phận chủ quản: tổ chức, tuyên truyền, kế hoạch, kiểm tra - kỷ luật, lao động tiền lương, thậm chí công đoàn, thanh niên, phụ nữ... Anh không còn là người chỉ huy, người đưa ra quyết sách độc lập của doanh nghiệp, chẳng qua chỉ là một cán bộ được bổ nhiệm mà mọi lúc mọi nơi phải quan sát về mặt thượng cấp, tuân lệnh tuyệt đối. Những kết quả ấy có chung từ một nguyên nhân, tài sản của Trường Thiên, về mặt pháp lý, không còn là của anh.

Ông Ngô Trường Thiên là người bước ra từ cơ chế đó. Ông khó quen với đặc điểm và quy tắc đó. Ông nghĩ, nếu từ đây ông không có quyền quyết định gì nữa, thậm chí nếu còn phải hao tổn vô ích tinh thần và sức lực với ông bí thư do cấp trên cử về và ông phó giám đốc, vậy ông coi như xong, Tập đoàn Trường Thiên cũng coi như xong.

Ông lập tức phải hành động bảo vệ thành quả của mình. Thoạt đầu, ông vạch phương án cổ phần hóa Tập đoàn: ngoài việc bán phần lớn cổ phần của Công ty đầu tư - thương mại, còn gọi vốn đầu tư vào các doanh nghiệp cốt cán khác của Tập đoàn, tạo thành các công ty trách nhiệm hữu hạn của nhiều nhà đầu tư, nhằm tăng thêm màu sắc xã hội của những công ty này, thoát khỏi sự khống chế của Tổng công ty đầu tư đối với

Tập đoàn Trường Thiên. Nhưng phương án này đi vào thực thi vô cùng phức tạp, cần phải có thời gian. Hơn nữa, xét đến cùng, ông không có cổ phần cá nhân trong đó. Những năm gần đây ông có quyền lực đối với các công ty, nhưng không động não để cá nhân phát tài dẫn đến giàu có. Sự trong sạch liêm khiết của ông được cấp trên công nhận. Mọi khoản thu chi tài chính, vật tư đều theo đúng quy định, kiểm soát chặt chẽ, công khai minh bạch. Ông Chữ Thời Kiện của tập đoàn Hồng Tháp tỉnh Vân Nam tham ô đến tàn bạo, không hề nghĩ ngợi. Thứ nhất, phẩm cách của ông không như thế. Thứ hai, có thể ông không nghĩ rằng vào một năm nào đấy, một tháng nào đấy, một ngày nào đấy lại có một Tổng công ty đầu tư bỗng từ trên trời rơi xuống, trùm lên đầu ông, trở thành chủ nhân pháp định đối với tài sản của ông. Hiện tại tài khoản cá nhân của ông ở ngân hàng chỉ có hơn tám triệu đồng do ông bán cái xưởng may rất khá của vợ ông đã tần tảo gây dựng, sau khi bà qua đời. Về tình hay về lý, khoản tiền này thuộc về Ngô Hiểu, cậu con trai duy nhất của ông. Bởi đó là tài sản của mẹ anh để lại cho anh. Ông Thiên không nghĩ đấy là khoản tiền lớn. Ông cho rằng một khi ông nhắm mắt xuôi tay, ông để lại cho con một tài sản trị giá cả tỉ, thậm chí chục tỉ. Ông buồn vì cậu con trai không biết từ lúc nào đắm say mê cây kèn saxophone, từ đấy không còn nghe theo sự hướng dẫn khuyên bảo của ông, không còn hứng thú học hỏi nghề quản lý kinh doanh. Con có nối nghiệp cha hay không trở thành nội dung chủ yếu của những cuộc tranh luận giữa hai cha con trong những năm gần đây. Một năm trước, Ngô Hiểu không hỏi ý kiến cũng không báo trước, bỗng dưng bỏ đại học Công nghiệp, tham gia ban nhạc nghiệp dư chỉ có thể biểu diễn ở các quán bar. Xung đột cha con lên đến đỉnh điểm. Ông Ngô Trường Thiên có thể chỉ huy thiên binh vạn mã trong Tập đoàn nhưng không bảo nổi cậu con trai. Nhất là từ sau khi vợ qua đời, đối với con, ông không sao cứng rắn nổi.

Ông đã từng nghĩ đủ cách, tự cho mình không có ý thức nông dân phong kiến, phải để lại cho con cháu vàng bạc châu báu, ruộng vườn nhà cửa mới có thể nhắm mắt nổi. Mấy chỗ ở hiện tại của ông đều là tài sản của công ty chưa làm thủ tục chuyển sang cá nhân, khi đương chức có thể ở, về hưu phải trả lại. Ông cũng chưa bao giờ cho ban nhạc của con trai lấy một đồng tài trợ, ngoại trừ ban nhạc cướp mất con ông. Ông cũng không chủ trương con mình không lao động mà có cơ ngơi, ngồi hưởng ân trạch của cha để lại, vì như vậy cũng bất lợi cho sự trưởng thành của con trai. Bây giờ ông đang tìm cách không để tập đoàn công ty trở về với cơ chế nhà nước. Điều này không chỉ vì một mình ông, mà cũng vì mấy anh em bao năm nay cùng hội cùng thuyền chịu đựng gió mưa. Ông không thể để mọi người cởi bỏ bộ đồ cán bộ, đi chân đất xuống biển, xông vào sóng to gió lớn, sau đấy lại lên bờ mặc bộ đồ cũ vào người, như vậy liệu có cần phải lợi bùn vạt vả?

4. Chương 4

Trước hôm về Bắc Kinh lần này, ở Cát Hải ông có nhã ý mời ông Mai Khởi Lương, Bí thư Thành ủy và vợ cùng ăn bữa cơm. Ông rất quen ông Bí thư này. Trong bữa ăn có thể theo cách nói chuyện thân tình, nói về chiến lược phát triển từ nay về sau của ông, rồi chuyển dần câu chuyện sang Tập đoàn Trường Thiên. Ông Lương là người cũ của Cát Hải. Lúc ông Thiên xin thôi việc ở Cục Môi trường ra ngoài làm việc, ông Lương là cán bộ tuyên huấn của Sở Giao thông - Công nghiệp, tuổi tác, cấp bậc cũng như ông Thiên. Trong quá trình ông Thiên ra khỏi biên chế làm nhà máy thậm chí sau đấy doanh nghiệp Trường Thiên đăng ký nhờ vào Cục Tài chính khu công nghiệp, ông Lương đều biết rõ. Trong những năm đó, ở Cát Hải, Tập đoàn Trường Thiên nộp thuế thuộc loại nhất nhì, quan hệ cá nhân giữa ông và ông Lương cũng rất tốt. Cho nên ông Lương nhiệt tình ủng hộ mọi việc của Tập đoàn Trường Thiên. Trong bữa ăn hôm ấy họ bàn chuyện Tập đoàn Trường Thiên sẽ về đâu, thái độ của ông Lương hết sức cởi mở.

“Trước tiên phải nghe ý kiến của anh.” Ông Lương nói: “Tập đoàn Trường Thiên một tay anh dựng nên, anh thấy cơ chế nào thích hợp với nó? Anh là người có quyền phát ngôn.”

Ông Lương rất thành khẩn và tỏ ra thông cảm, có tác dụng khơi gợi đối với ông Thiên. Uống thêm vài ly rượu, ông Thiên vốn cẩn thận, không biết tại sao, nói một câu chưa nghĩ chín lắm: “Anh rõ rồi đấy, Tập đoàn Trường Thiên là do tôi gom góp dựng nên, đăng ký nhờ Cục tài chính là yêu cầu của cơ chế kinh tế kế hoạch hóa thời ấy. Bây giờ thì kịch giả hóa thật, trở thành tài sản của nhà nước, nhà nước không có đồng nào đầu tư vào đấy.”

Nói xong, ông lập tức thấy hối hận, vì sắc mặt ông Lương bỗng sa sầm, im lặng trầm tư, làm cho hơi men trong ông nguôi đi. Ông thử nói lại:

“Tất nhiên, bao nhiêu năm nay mọi việc kinh doanh của tập đoàn tôi vẫn để ở Cát Hải, không có gì thay đổi, ấy là vì Thành ủy và Chính quyền dành sự ủng hộ to lớn đối với tôi. Tôi phải có chút gì cống hiến cho Cát Hải. Anh biết rồi đấy, thành phố yêu cầu tôi cung cấp tiền, cung cấp người, bảo tôi làm việc gì, chúng tôi có bao giờ từ chối? Tài sản của Tập đoàn cho dù thuộc tính chất nào, tôi đối với Thành ủy, đối với Ủy ban, về nguyên tắc vẫn kiên định.”

Lúc này ông Lương mới gật đầu: “Anh là hộ kinh doanh đóng thuế lớn nhất ở Cát Hải, tất nhiên Thành ủy, Ủy ban ủng hộ anh. Đầu não của Trường Thiên vẫn để ở Cát Hải là chính xác, Cát Hải tạo điều kiện và chính sách cho anh, đi nơi khác chưa chắc đã có. Nói về tính chất, quá trình lịch sử của Tập đoàn, mọi người đều biết, nhưng cách nhìn nhận lại không nhất trí như vậy. Các anh không dựa vào đầu tư của nhà nước, tay trắng dựng nhà, gian khổ lập nghiệp. Tinh thần ấy, lịch sử ấy, mọi người đều công nhận. Nhưng lúc bấy giờ là cấp dưới của Cục Vệ sinh môi trường, sau đấy lại đăng ký vào Cục Tài chính khu công nghiệp, coi như doanh nghiệp trực thuộc cục này. Tuy chính quyền không bỏ vốn vào đấy, nhưng chính sách dành cho anh lúc đó chính là sự giúp đỡ, đối xử giống như một doanh nghiệp nhà nước. Tất nhiên, về góc độ tiền đầu tư, làm rõ ra tài sản của tập đoàn Trường Thiên là của anh, điều này không phải không có lý. Sau Đại hội mười lăm, Trung ương cũng đề xuất phải làm rõ quan hệ quyền sở hữu tài sản của doanh nghiệp, đề xướng doanh nghiệp đi theo con đường cổ phần hóa. Nếu anh có một cổ phần trong tập đoàn Trường Thiên, với tính tích cực của anh cũng có cái tốt đối với sự phát triển của Tập đoàn Trường Thiên. Nhưng mà, cổ phần là một vấn đề phức tạp, phải căn cứ vào luật pháp. Tóm lại ý kiến cá nhân của tôi đối với việc này vẫn có thể thảo luận,... vẫn có thể thảo luận.”

Ý kiến nửa sáng nửa tối, phải trái như nhau, vừa không mất nguyên tắc, lại có thể biến hóa, ông Thiên cứ lật đi lật lại, suy nghĩ hồi lâu. Có lúc thấy khó gỡ, có lúc lại thấy chút hy vọng, chợt ông cảm thấy có ngầm ý gì đây, phân tích thêm lại thấy không rõ nội dung chủ yếu là gì. Một chút ánh sáng duy nhất để lại cho ông là, câu kết thúc nhắc lại hai lần “vẫn có thể thảo luận”. Chỉ có câu nói ấy để lại cho ông chút hy vọng, tuy ông Lương không nói không gian có thể thảo luận lớn đến mức nào.

Sau bữa cơm ấy với ông Lương, ông Thiên vội vã về Bắc Kinh. Mọi người cứ tưởng ông về Bắc Kinh để chuẩn bị cho cuộc họp Hội đồng quản trị Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, thật ra là không phải. Cuộc họp của Hội đồng quản trị ông giao cho ông Bách Tường chuẩn bị. Ông chỉ đứng đằng sau điều khiển những khâu quan trọng nhất. Mấy hôm nay ngoài cuộc tiếp vị khách xây dựng của Thâm Quyển ra, ông đều đóng cửa không tiếp một ai. Cuộc họp Hội đồng quản trị tối nay, ông cũng cáo ốm không dự. Suốt ngày ông làm việc với thanh tra tài chính của Tập đoàn, có lúc tiếp riêng vài vị cán bộ có liên quan trong chính phủ ngay tại văn phòng. Tuy ông Lương bày tỏ thái độ quyền sở hữu tài sản của tập đoàn Trường Thiên phải theo luật pháp. Nhưng không phải vì thế mà ông không có sự chuẩn bị. Phải chuẩn bị về luật pháp, chính sách, tài chính, lý luận, quá trình lịch sử... tất thấy phải chuẩn bị. Chuyện này ông chỉ nghiên cứu với cán bộ phụ trách tài chính và luật pháp của Tập đoàn. Ngoài ra còn có Phó chủ tịch tập đoàn Trịnh Bách Tường và Giám đốc hành chính Lí Đại Công biết mà thôi. Đối với ông Tường, ông Thiên cho riêng ông mười phần trăm cổ phần. Với ông Công và mấy người cũ của Tập đoàn, tuy không cụ thể, nhưng vẫn thể hiện nhân cách của ông Thiên. Ông với họ có phúc cùng hưởng, có khó khăn cùng gánh vác, có thua thiệt cùng chịu, có vinh quang cùng chia sẻ, không để họ thiệt.

Chuyện lớn số một, chuyện lớn có liên quan đến tồn vong, lặng lẽ khởi động vào những ngày rét nhất trong mùa đông cuối cùng của thế kỷ, ngay trong thư phòng nhỏ nhỏ của ông Thiên. Có thể tâm trạng bức xúc của ông cũng là tâm trạng cuối thế kỷ. Trong lòng ông cảm thấy kì hạn của một thời đại đến gần, rất muốn trước khi thế kỷ mới bắt đầu phải giải quyết xong xuôi. Trong số những người hiểu ông, chỉ có ông Công không tham gia nghiên cứu và hành động cụ thể. Ông ta làm tốt việc chăm lo đời sống, sắp xếp xe cộ cho mọi người và chu tất sự vụ hành chính hậu cần, gồm việc suốt cả chiều nay tìm kiếm Ngô Hiểu.

Gần chín giờ Ngô Hiểu mới xuất hiện ở quán bar nơi anh sẽ biểu diễn. Ông Công đưa anh về biệt thự Kinh Tây, lúc ấy đêm đã khuya, đường phố đã yên tĩnh. Từ đáy sâu lòng mình, ông Thiên rất yêu thương cậu con trai này, tình thương ấy khó mà diễn tả bằng lời lẽ. Những lúc bận với việc giấy tờ, ông bỗng nhớ đến con. Cậu con trai là đối tượng duy nhất để ông nhớ đến gia đình, nhớ đến người vợ đã quá cố. Cho dù giữa cha và con không có tiếng nói chung, khoảng cách trong đời sống thường ngày cũng cách xa.

Ngô Hiểu nằm trên giường. Cái giường và căn phòng rất sạch sẽ. Tuy ông Thiên không cho chị giúp việc thu xếp căn phòng của con trai, nhưng căn phòng này cũng như áo quần anh mặc trên người luôn luôn gọn gàng, sạch sẽ. Nếp sống chẵn chu này khác hẳn với thứ âm nhạc và thói quen đang thịnh hành. Thấy bố vào, anh ngồi dậy, vẻ mặt vẫn không thay đổi. Ông Thiên định gọi con vào phòng khách, nhưng do dự giây lát, rồi thôi. Ông để hộp nhạc cụ của Ngô Hiểu sang một bên, ngồi xuống sofa. “Con vẫn ở ban nhạc ấy à?” Ông hỏi.

“Vâng.” Ngô Hiểu cầm chai nước khoáng trên cái tủ để đầu giường, ngửa cổ lên uống.

“Việc quay MTV đã có tài trợ chưa?”

“Đang tìm ạ.”

Ông Thiên trầm ngâm giây lát, không biết sẽ nói gì tiếp theo. Ngô Hiểu hỏi:

“Bố, bố tìm con có việc gì?”

Nói chuyện với con, ông vẫn giữ cái giọng uy nghiêm chẳng qua là vì thói quen. Thật ra trong lòng ông chứa chan yêu thương mỗi khi đối diện với con trai. Ông hỏi: “Gần đây con có gặp cô Mai San không, con có đi tìm cô ấy không?”

Ngô Hiểu hỏi lại: “Con tìm cô ấy làm gì?”

Ông Thiên nói: “Lần trước con và cô ấy, cả mẹ cô ấy nữa, cùng đi du lịch Hồng Kông, con với cô ấy rất thân nhau cơ mà? Thế nào, không quan hệ với nhau nữa à?”

Ánh mắt của Ngô Hiểu thoáng chút nghi ngờ. Không phải vì bố hỏi câu ấy, mà vì khi hỏi, khuôn mặt ông tỏ ra dè dặt lạ kì. Ngô Hiểu nói: “Vẫn quan hệ đấy chứ, nhưng rất ít.”

Ông Thiên gật đầu, nói: “Lần này, trước khi rời Cát Hải, bố mời bố mẹ cô San ăn cơm. Bà ấy nói với bố, cô San rất thích con. Không biết ấn tượng của con đối với cô ấy thế nào. Cô ấy hiện tại đang ký hợp đồng với một công ty người mẫu, con có thể tiếp xúc với cô ấy. Mẹ cô ấy muốn con ở Bắc Kinh chú ý giúp đỡ cô ấy.”

Ý của bố đã rõ ràng. Ngô Hiểu không hiểu vì bản tính ngây thơ hay cố tình làm ra vẻ ngớ ngẩn, trả lời rất tự nhiên: “Không sao, bố cứ nói với ông bà ấy, cô San có chuyện gì cứ tìm con, nhất định con sẽ giúp.”

Ông Thiên suy nghĩ hồi lâu, không hiểu tại sao lại nói rõ thêm. Hôm nay ông phải có được thái độ rõ ràng của con trai. Ông hỏi, không khỏi để lộ ý đồ: “Cô San... ấn tượng của con đối với cô ấy thế nào?”

Ngô Hiểu chưa kịp trả lời, ông lại hỏi: “Ở Hồng Kông, bố thấy cô ấy rất tốt với con. Bà ấy nói, cô ấy một thân một mình ở Bắc Kinh dự thi người mẫu, phần lớn là vì con. Chuyện này lẽ ra mẹ con nói với con. Nhưng bây giờ bố vừa làm bố lại vừa làm mẹ, không thể không lo chuyện này cho con.”

Mặc dù đằng sau câu nói ẩn chứa thương cảm, nhưng Ngô Hiểu nghe, ánh mắt vẫn tỏ ra bình thản, lời lẽ từ cửa miệng anh chưa bao giờ tỏ ra sắc lạnh:

“Bố, có phải ông Dương Bạch Lao mượn tiền của địa chủ Hoàng Thế Nhân, nên phải đem Hỉ Nhi đến gán nợ?”^[1]

5. Chương 5

Sau khi chộc giận Văn Khánh ở nhà hàng Bào Ngư, Lâm Tinh cảm thấy ngượng suốt một đêm. Sáng hôm sau tâm trạng ổn định, tự mình giải thoát. Cô sắp hai mươi một tuổi, nói chung đây là tuổi con gái ăn chưa no lo chưa tới. Bận bè của cô đều thế này: muốn thành người lớn nhưng lại không chịu từ bỏ ảo tưởng, muốn độc lập tự chủ nhưng thực tế vẫn phải dựa vào người khác, được ném trải cuộc sống bình dị nhưng lại mong chờ sự đột biến... Đây là lúc con gái dao động bất định hơn con trai. Nhưng Lâm Tinh hai mươi một tuổi chừng như đã định hình. Từ lâu cô cho rằng mình đã thành người lớn, vừa hăng say vừa thành thạo, biết kiềm chế.

Cái hăng say của cô thể hiện ở chỗ muốn làm gì phải làm bằng được, làm gì cũng tự tin. Cái thành thạo thể hiện ở chỗ, đối với tương lai không thích những quy hoạch chi tiết và những mơ ước cụ thể. Cuối cùng tương lai đi về đâu có trời mới biết, quan trọng là phải nắm vững thái độ đối với cuộc sống hiện tại, làm tốt mọi việc trước mắt. Thái độ sống của cô kiên cường và tự tin như sắt thép, đồng thời giữ gìn một chút đạo lý cơ bản. Ưu thế của cô là, quen với cô đơn.

Vì cô không cha không mẹ, không anh chị em, thậm chí không có cả thân thích để thường ngày lại qua. Cho dù rất nhiều người ở lứa tuổi như cô vẫn chưa thoát khỏi sự cai quản của bố mẹ, chán ghét sự quan tâm của bố mẹ, nhưng có hoặc không có vẫn khác nhau, bởi bố mẹ và gia đình luôn luôn là chỗ dựa tinh thần.

Ở đại học, bạn bè và thầy giáo đối tốt với Lâm Tinh. Cô có vô số bạn bè. Nhưng bạn là gì? Quân tử giao lưu nhạt như nước lạnh, cuối cùng vẫn là bản thân đối diện với tất cả. Đến lúc ấy cô đơn trở thành tài sản riêng.

Sự từng trải và môi trường sống tạo nên tâm thái lý trí, cũng khiến cho toàn bộ chương trình đại học, với môn tâm lý học cô có tiếng nói riêng. Tâm lý học không làm cho tâm hồn yên tĩnh và tê dại mù quáng như tôn giáo, mà khiến nội tâm con người chứa chan ánh sáng khoa học. Tâm lý học đánh giá cô đơn khiến con người phần chần, ví dụ nó cho rằng con người cô đơn luôn luôn chuyên chú vào công việc, điều ấy rất được Lâm Tinh đồng tình. Trong thời đại này, hiếm có một cô gái xinh đẹp vui đầu đọc sách và chăm chỉ làm việc. Cãi nhau với Văn Khánh, cô càng thấy chỉ có làm việc cuộc đời mới thật sự đẹp. Cho nên, sau hôm ăn cơm ở nhà hàng Bào Ngư, cô chủ động xin tòa soạn được nghỉ, mua vé tàu đi Cát Hải vài hôm. Tuy chỉ mua được vé giường cứng, nhưng cô vẫn hăng hái chuẩn bị đi. Theo kế hoạch, cô sẽ hoàn thành toàn bộ tài liệu phỏng vấn, bởi trụ sở chính của tập đoàn Trường Thiên ở đấy, và ở đấy cũng là nơi khởi nghiệp của tập đoàn này.

Từ cô đơn, thế thủ chuyển sang chuyên chú sự nghiệp, có thể nói, mất cái này được cái khác, điển hình cho việc biến cái xấu thành cái tốt. Cho nên, trưa hôm sau, Văn Khánh gọi điện cho Lâm Tinh, cô chưa biết chuyện xấu tốt ra sao. Cô không về, gọi suốt một ngày, cô vẫn không về. Nhưng nhịn mãi, nhịn mãi, nhịn không nổi, đến tối, Văn Khánh đến gõ cửa nhà Lâm Tinh, cô mới nhận ra rằng cô đơn cũng rất dễ bị đổ vỡ.

Lâm Tinh mở cửa, không dám nhìn thẳng vào Văn Khánh. Cô không biết ánh mắt Văn Khánh phải chăng đủ để cô từ bỏ thế thủ. Văn Khánh bước vào, giống như không có điều gì xảy ra, tự mình rót nước uống, sau đấy mở tủ lạnh như tìm gì trong đó. Lâm Tinh vênh mặt, quay người, đến bên bàn sắp xếp mọi thứ trên mặt bàn, bắt đầu mềm lòng, nhưng vẫn chờ Văn Khánh lên tiếng.

Văn Khánh đóng cửa tủ lạnh, “bốp” một tiếng bật nắp lon Coca Cola, nói: “Em có biết hôm nay anh làm gì không? Anh ra sàn chứng khoán thật đã đời, mua hẵn hai trăm ngàn.”

Cho dù đó là chuyện mà Lâm Tinh rất không thích, nhưng khẩu khí của Văn Khánh làm cho cô sững sờ.

“Hai trăm ngàn?”

“Một trăm năm mươi ngàn của khách, năm mươi ngàn của anh.”

“Anh lấy đâu ra nhiều tiền như thế, không bán em đi đấy chứ?”

“Em nói nghe buồn cười quá, bán ai thì bán không thể bán em. Tiền anh đi vay. Mẹ cho anh năm chục ngàn, lấy của anh trai tám chục ngàn. Các chị bỏ ra một chục ngàn, cộng với tiền của bạn bè gom góp. Bạn anh chuẩn bị mua xe, anh bảo với nó chậm vài hôm hãy mua, thêm vào đấy là tiền của anh. Đúng là dịp may, mọi người cho rằng cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên cao rồi, không dám mua vào. Anh nắm được tình hình, mua ngay. Chơi cổ phiếu phải dựa vào thông tin. Những cổ đông nhỏ đều nhìn vào thành tích của công ty, cổ phiếu nào đang giảm giá. Những nhà đầu tư lớn lại cân nhắc xem thực lực của ai mạnh, biết rồi cứ vậy nhắm mắt mà theo. Còn anh, thứ nhất anh không mua công ty. Thứ hai không mua lời lãi, anh mua xu thế.”

Sự thỏa mãn của Văn Khánh hiện ra lời nói và vẻ mặt, Lâm Tinh cười nhạt: “Xem ra bữa ăn tối hôm qua của anh không đến nỗi mất không nhỉ.”

Nói đến bữa ăn, Văn Khánh đắc ý, tiến thêm một bước: “Ông Kim, Tổng giám đốc công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên. Sáng nay anh vừa gọi điện định cảm ơn ông ấy, ông ấy nói chuyện rất lâu với anh, còn

mời anh ăn cơm nữa.”

Văn Khánh tỏ ra tiểu nhân đắc chí, nói chuyện với Lâm Tinh vô cùng nồng nhiệt. Lâm Tinh thấy hối hận vì đã mở cửa để anh ta vào, cô nói với giọng đầy ác ý: “Thế à, xem ra em phải xa anh, hể xa là anh gặp may.”

Văn Khánh cười độ lượng, không thêm để ý đến thái độ của Lâm Tinh: “Tính tình của em càng ngày càng tệ, cứ âm dương quái khí như vậy để làm gì. Ôi, nói với em nhé, bảy giờ tối mai, tại phòng ăn Cái thuyền khách sạn Châu Á, ông Kim đặt phòng, bảo anh đưa em đến, chỉ mời chúng ta thôi.”

Lâm Tinh biết tại sao ông Tổng giám đốc Kim kia lại mời Văn Khánh ăn cơm. Với tiền độ này, chỉ ba hôm nữa sẽ mời một mình cô. Cô không biết Văn Khánh thật sự hồ đồ hay giả vờ hồ đồ. Cô nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng, bực tức nói:

“Xin lỗi, ngày mai em phải đi Cát Hải, không thể đi với anh.”

“Đi công tác? Thật không? Giúp anh một hôm, không được hay sao?”

“Anh nhìn vé tàu của em đây.”

Văn Khánh bối rối: “Anh giúp em trả vé tàu, em đi mượn một hôm sợ gì. Ông Kim rất bận, ít khi rảnh rỗi. Hơn nữa anh đã nhận lời với ông ấy rồi. Quan hệ với những người như ông này, tín nhiệm là số một...”

Lâm Tinh không nén nổi: “Cái nhà ông Kim ấy, cái đồ Tổng giám đốc chó chết, anh nói với ông ấy, em có bạn trai rồi.” Thấy Văn Khánh định nói gì đấy, cô liền to tiếng cắt ngang: “Không phải là anh!”

Nói đến bạn trai, cuối cùng Văn Khánh tỏ ra phần nộ: “Phải rồi, anh chưa hỏi em, tối hôm qua em định làm cái trò gì? Hả? Cái thằng ranh con kia làm nghề ngỗng gì? Hả? Không phải là điểm được em nhặt được ở đường phố chứ?”

Anh ta nói thật khó nghe. Cuộc cãi vã được nâng cấp: “Tại sao anh nói toàn những lời không biết ngượng như thế?”

“Tôi thế đấy! Hôm qua trước mặt bao nhiêu người, cô làm tôi chẳng còn mặt mũi nào. Cô đưa cái thằng trẻ ranh đến. Trước mặt thiên hạ, cô tỏ ra nồng nhiệt với hắn, cô không ngượng mặt à?”

Lâm Tinh run lên, cổ kiềm chế, ra mở cửa. Văn Khánh cũng kiềm chế, không to tiếng nữa. Anh ta hăm hăm bước ra, trước khi bỏ đi không quên nói thêm: “Tôi cho cô thời gian, cứ nghĩ kỹ đi. Cô với hắn định làm trò gì!”

Lâm Tinh đóng sập cửa lại ngay sau lưng anh ta.

Phòng khách yên tĩnh trở lại, Aly và Hân thăm dò, lần lượt từ phòng mình bước ra, giả bộ sợ hãi: “Hai bạn sao thế? Anh ta với đảng ấy sao mà gay gắt vậy?”

Lâm Tinh không có cách nào giải thích, cô thở dài thườn thượt, cố gắng lấy lại bình tĩnh: “Không có chuyện gì. Mượn rồi, các cậu tại sao vẫn chưa đi? Hôm nay không có hẹn hò gì à?”

Aly nói: “Đang định đi, thấy hai bạn cãi nhau, cánh tớ không dám ra.”

Lâm Tinh cười đau khổ, xua tay như xin lỗi, lại như đánh trống lảng. Aly và Hân vừa trang điểm, thay đồ, vừa nói xấu Văn Khánh để bày tỏ sự đồng tình với chủ nhà.

Lại có tiếng động cửa, Lâm Tinh biết Văn Khánh quay lại. Cô hăm hăm quay vào phòng ngủ, khóa ngay cửa. Cô không thêm để ý động tĩnh ở phòng khách, không thêm nghe xem Aly và Hân nói gì với Văn Khánh. Một lúc sau có tiếng gõ cửa phòng ngủ, tiếp theo là tiếng Aly.

“Ra đi, Tinh, có khách đấy.”

Lâm Tinh mở cửa, không ngờ, Ngô Hiếu, anh chàng chơi saxo áo quần sạch sẽ, thẳng nếp, đứng ở phòng khách.

“Anh đến chơi đấy à?”

Ngô Hiếu không biết nói sao, anh chỉ “Hả?” một tiếng.

“Làm sao anh tìm được nhà em?”

“Hỏi thăm bà con chung quanh.”

“Có chuyện gì không?”

“Có chút việc.”

Lâm Tinh cuộn cái áo của Hân để trên sofa, ném trả cho cô ta, như tỏ ý mời Ngô Hiểu ngồi, rồi cô vào bếp lấy nước cho anh. Aly bí ẩn theo vào, khẽ cười: “Này, nếu đằng ấy không coi trọng tiền, người này còn hơn anh Khánh nhiều, rất có mã, xứng với đằng ấy lắm.”

Lâm Tinh trừng mắt: “Tớ đâu cần gì tiền của anh ấy, với lại anh ấy đâu có tiền.” Câu nói của Aly làm Lâm Tinh thêm suy nghĩ. Aly và Hân sắp đi chơi, căn nhà chỉ còn cô và Ngô Hiểu. Trong cái đầu chết tiệt của Aly sẽ nghĩ, hai người thể nào lửa gần rơm cũng bén. Vậy là cô không lấy nước cho Ngô Hiểu nữa, mà ra phòng khách, trước mặt Aly và Hân, nói với vị khách không mời mà đến đang ngồi ở sofa: “Em phải đi ăn tối, sau đấy còn gặp bạn. Anh có việc gì thì chúng ta vừa đi vừa nói.” Lâm Tinh làm như vậy ít ra cũng tránh được cái miệng Aly, sau này đỡ chuyện đến tai Văn Khánh.

Vậy là Lâm Tinh cùng Ngô Hiểu, Aly và Hân xuống lầu. Ngô Hiểu cũng chưa ăn cơm. Họ vào quán cà phê trước mặt cùng ăn mì Italia và bánh Hamburger. Ngô Hiểu nói, Hôm qua mình ở đây, trông cửa chờ bạn. Lâm Tinh nói, Vậy à, năm chục bạc có đáng gì. Ngô Hiểu nói, Năm chục cũng không mất, lại còn được một bữa ở nhà hàng Bào Ngư. Lâm Tinh nói, Có gì đâu, đấy là anh giúp em. Hôm nay anh tìm em có việc gì, tại sao không nói? Bỗng Ngô Hiểu đỏ mặt, Mình cũng muốn nhờ bạn giúp một việc. Lâm Tinh hỏi, việc gì? Ngô Hiểu nói: Muốn nhờ bạn sắm vai bạn gái của mình.

Lâm Tinh giật mình.

Rồi cô cười ngay, không ngờ có chuyện trao đi đổi lại với một anh chàng không quen biết. Chuyện thật vớ vẩn, buồn cười.

“Anh cũng bực với bạn gái của anh à?”

“Không, là bố mình giới thiệu cho một cô, mình không thích, nhưng bố cứ ép phải gặp với cô ấy.”

“Bố anh làm gì? Thời đại nào rồi mà còn mối với lái, bao biện thay người khác. Anh không bằng lòng thì ai ép được anh?”

Ngô Hiểu im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Mẹ mình mất rồi, không thể không nghe lời bố. Chuyện công việc, mình đã phải cãi nhau với ông ấy. Phải đến nửa năm, ông ấy không nói chuyện với mình. Bây giờ mình cũng đã lớn, không thể lúc nào cũng cãi nhau với bố. Mình bảo với ông ấy mình đã có bạn gái, hơn nữa tình cảm rất mặn nồng.”

“Em hiểu rồi.”

Lâm Tinh cắt ngang, gạt đầu với Ngô Hiểu. Hôm qua được Ngô Hiểu giúp, rõ ràng cô không thể từ chối.

“Em phải làm thế nào?”

“Bố mình không tin, vài hôm nữa mình đưa bạn về gặp ông ấy.”

“Không vấn đề gì, trình độ biểu diễn của em không kém anh đâu. Ngày mai em đi Cát Hải, chờ em về, anh gọi em một tiếng.”

Ngô Hiểu hơi bất ngờ: “Bạn đi Cát Hải à, hôm nay bố mình cũng đi Cát Hải. Vậy chúng ta về Cát Hải gặp ông ấy. Bạn đi chuyến bay nào?”

Lâm Tinh thấy may mắn, tưởng chừng sự việc gần với kết cấu của một câu chuyện. Cô nói: “Em đi tàu.” Cô nói giờ tàu, bỗng nhận ra đi một mình sẽ buồn, có bạn đồng hành càng vui. Lâm Tinh không ngờ Ngô Hiểu lại rất thẳng thắn:

“Mình rất ghét ngồi tàu, thời gian quá dài. Chúng ta cùng đi máy bay, để mình đi lấy vé máy bay.”

Vì chuyện ấy mà mất tiền mua vé máy bay Lâm Tinh cảm thấy tiêu xài có phần quá đáng, chỉ là một màn kịch có cần lãng phí đến thế không? Nhưng thái độ của Ngô Hiểu xem ra rất nghiêm túc, hơn nữa cũng rất kiên quyết hoặc không có ý tính toán gì. Lâm Tinh nghĩ, cho dù cái cậu nhỏ này chịu ngốc ngếch bỏ tiền mua vé máy bay, mình cũng không phải chỉ được hưởng lộc không, có gì không xứng đáng đâu.

Lâm Tinh đã đi máy bay vài lần. Một lần từ ngày còn nhỏ, một ông chú làm ở không quân cho cô đi máy bay vận tải. Cái máy bay ấy vừa già vừa cũ, bay rất nặng nề, chao đảo, người khác nôn nhưng cô không bị nôn. Các chú giải phóng quân trên máy bay đều khen ngợi, từ đấy cô thêm tự tin đi máy bay. Lần thứ hai vào kì nghỉ năm kia, cô lên Ngân Xuyên - Ninh Hạ ăn tết với bố mẹ. Vì không mua được vé tàu về Bắc Kinh, sợ trễ học, bố mẹ phải mua vé máy bay. Đây là lần đầu tiên cô đi máy bay dân dụng, tuy là máy bay nhỏ, nhưng cảm giác thật tuyệt vời. Tầm vé máy bay ấy cô vẫn giữ, vì ba tháng sau bố cô bị tai nạn giao thông, tầm vé ấy là tặng phẩm cuối cùng của bố.

Sau khi thỏa thuận cùng đi với Ngô Hiểu, giống như lần trước cô nhờ anh giúp, hai người bắt đầu liên minh thiết lập công thủ. Ngô Hiểu nói, Bạn phải nói với bố mình hai ta quen nhau đã lâu, bạn rất yêu mình, nếu thất tình sẽ tự tử. Lâm Tinh cười, Nhưng em không yêu anh. Anh tưởng đẹp trai là có thể hấp dẫn con gái đấy à, nhầm to. Ngô Hiểu nói, Chỉ nhờ giúp thôi, giúp đến cùng. Lâm Tinh nói, Vậy anh giới thiệu qua tình hình gia đình, để em không bị lộ tẩy. Ngô Hiểu như người phụ trách tình báo giao nhiệm vụ cho cấp dưới, nghiêm túc nhưng không kém phần hài hước: Bạn biết mẹ mình đã chết, mình phải sống nhờ vào bố. Quê mình ở Cát Hải. Còn nữa khỏi cần biết. Ngừng lại giây lát, anh nói thêm: Hồi xưa bố nuôi mình, nhưng bây giờ mình tự kiếm sống rồi. Lâm Tinh hỏi, anh sinh ở Bắc Kinh hay ở Cát Hải? Ngô Hiểu nói, Sinh ở Cát Hải, về sau lên Bắc Kinh học đại học Công nghiệp, rồi bỏ học. Lâm Tinh không ngờ cái anh chàng này đã từng học đại học, tỏ ra ngạc nhiên: Tại sao lại bỏ học? Ngô Hiểu thản nhiên trả lời: Vì thích thứ khác, thích âm nhạc. Lâm Tinh gật đầu, hai tay làm động tác thổi kèn, nói: Phải rồi, em biết anh thổi kèn trong phường bát âm chứ gì, nhà nào có đám anh đến thổi giúp. Ngô Hiểu kinh ngạc: Sao bạn biết? Rồi hỏi: Bạn nghe bạn cùng phòng nói lại chứ gì, trước đây bạn ấy thấy mình biểu diễn rồi. Lâm Tinh cố tình hạ thấp: Diễn gì, đừng có vờ vĩnh, cẩn thận đừng có hù dọa em! Thổi kèn ở mấy quán bar hè phố phải không? Khách uống rượu, tán chuyện, nghe nhạc của anh, cũng chỉ làm nền cho các cuộc vui. Ngô Hiểu không bực, anh vẫn rất thản nhiên: Trên thế giới có rất nhiều nhạc sĩ trưởng thành từ biểu diễn ở các quán rượu. Với lại, mê nhạc không cần quan tâm đến tri âm. Lâm Tinh không tranh luận thêm, chỉ thấy chọc giận anh rất vui. Cô biết, anh chơi saxo khá hay, bản nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” làm cô suýt rơi nước mắt.

Ăn xong, Ngô Hiểu không ỷ lại như lần trước, anh vội đứng dậy thanh toán. Lâm Tinh không để anh thanh toán, cô đòi hai người phải A-A. Tối hôm ấy hai người chia tay ở quán cà phê. Sáng hôm sau Lâm Tinh đi trả vé tàu, rồi về thu xếp hành lý, vội vã trang điểm tí chút. Cô hẹn Ngô Hiểu mười hai giờ rưỡi đến đón.

6. Chương 6

Đúng giờ, Ngô Hiểu đến đón. Từ lúc ấy, Lâm Tinh nhận ra mọi chuyện thay đổi không thể giải thích nổi. Ngô Hiểu ngồi một chiếc Mercedes bóng loáng mới toanh đỗ ngay trước cửa nhà Lâm Tinh. Trong xe ngoài người lái xe còn có một người mặc đồ Tây, tuổi chừng bốn mươi, xem ra là một nhân vật tai to mặt lớn. Chiếc xe tỏ ra quá lớn không cân xứng với cái nhà vừa cũ nát vừa đơn sơ trong cái ngõ Tinh Nguyên này. Nếu không phải là Ngô Hiểu mở cửa xe, gọi tên cô, cô không thể nghĩ cái xe đen bóng kia có quan hệ gì với mình. Cô ngồi vào xe, lòng đầy nghi ngờ hỏi, Xe của ai, anh đúng là rất giỏi. Ngô Hiểu nói, Đây là xe của công ty của bố. Lâm Tinh cười với người đàn ông ngồi hàng ghế trước, vội vã xin lỗi. Người kia nở nụ cười lịch sự đáp lễ, nói không dám, không dám. Đến sân bay, Lâm Tinh thấy người đàn ông kia tỏ ra ân cần, giúp hai người đăng ký vé, sau đấy đưa cho Ngô Hiểu, về mặt tươi cười dặn anh vài câu rồi chào anh, không khỏi làm Lâm Tinh ngạc nhiên. Cô khẽ hỏi Ngô Hiểu: Bác ấy không đi với chúng ta à? Ngô Hiểu hỏi lại: Ai cơ? Lâm Tinh chỉ vào người kia. Ngô Hiểu nói, Bác ấy không đi, mà chỉ đưa tiền chúng ta.

Một lần nữa Lâm Tinh lại giật mình, ngồi xe xin, có người đưa tiền, tưởng đâu hai người như cán bộ cấp nào đấy. Lên đến máy bay rồi Lâm Tinh mới biết, hai người ngồi khoang hạng nhất. Tại sao hai người lại

có được vinh dự ấy? Cô chiêu đãi viên khoang hạng nhất vô cùng chu đáo, vô cùng lịch sự, khiến Lâm Tinh ngỡ mình lạc vào một thế giới khác. Cô hỏi Ngô Hiểu, Ngồi khoang hạng nhất này mất bao nhiêu tiền? Ngô Hiểu nói, Chẳng biết, công ty của bố mình mua vé hợp đồng của công ty hàng không. Dừng không hết quá thời hạn coi như bỏ, cho nên không ngồi cũng uống.

Ngô Hiểu giải thích. Lâm Tinh thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa hết nghi ngờ. Đến Cát Hải, vừa ra khỏi nhà ga sân bay, ngoài cửa đã đậu sẵn một chiếc Cadillac dài ngoẵng. Chiếc xe trông rất có phong độ chạy vào thành phố. Lúc này Lâm Tinh mới tin rằng, cái anh chàng thổi saxo, ăn vụng cơm lại còn vay của cô năm chục đồng, là con cái một gia đình giàu có siêu hạng.

Chiếc Cadillac chạy qua khu phố sầm uất, tiếp tục chạy về phía tây, ra ngoại thành, một lúc sau, xe chạy vào một khu rừng tuyệt đẹp. Lâm Tinh thấy một thảm rừng bách bao quanh một hồ nước trong xanh, bao quanh mấy tòa nhà nhỏ màu vàng nhạt. Khoảng đất trống trước mỗi tòa nhà có rất nhiều xe con sang trọng, những người lái xe ngồi nói chuyện. Trông thấy chiếc Cadillac dừng lại, tất cả không ai bảo ai, cùng vươn cổ ra nhìn. Anh nhân viên đi theo xe hướng dẫn hai người vào một tòa biệt thự, đi qua không biết mấy cửa, mấy hành lang rồi rẽ, đưa hai người vào một căn phòng như phòng tổng thống trong khách sạn năm sao, mời họ tạm nghỉ. Hai người vừa ngồi xuống, một cô phục vụ đưa trà nước và khăn nóng vào. Ngô Hiểu hiển nhiên đã quen với những thứ đó. Anh vào nhà vệ sinh rửa mặt, chải tóc. Từ lúc ấy Lâm Tinh bắt đầu chú ý đến thói quen của Ngô Hiểu. Trước đây cô chỉ biết phần lớn thời gian anh ngồi trầm mặc, không thích quan hệ với ai, mà không biết anh cũng chăm chút sửa soạn, áo quần tề chỉnh, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy gương cũng đều ngắm nghía. Báo chí đã nói, một trong những cái hại của người từ nhỏ sống trong nhà trẻ đến bậc tiểu học là con trai bị nữ tính hóa, nên Lâm Tinh không lấy làm lạ cái cách ngắm nghía của Ngô Hiểu.

Ngô Hiểu cứ loay hoay mãi trong nhà vệ sinh. Lâm Tinh ngồi buồn liền từ phòng khách đi ra hành lang nhìn quanh. Chung quanh là thảm cỏ xanh mướt, tuy thời tiết chưa sang tháng Chín, nhưng cỏ vẫn xanh như mắt. Lâm Tinh muốn đi dạo, nhưng không biết nơi này có cấm kị gì không, đành đứng ngắm nhìn. Những ngôi biệt thự nhỏ màu vàng nhạt giống như những chú bé đứng vai kề vai, một áng mây chiều mỏng tang buông rủ. Màu sắc những ngôi nhà hài hòa với màu cỏ non tơ giống như một bức tranh thủy mặc tinh tế và mộng lung mờ ảo. Không khí trong lành lững lờ giữa mặt đất và trời chiều không thể có ở Bắc Kinh ô nhiễm, khiến Lâm Tinh tham lam hít thở. Đang lúc khoan khoái, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng chân bước dồn dập. Mấy nhân viên phục vụ vẻ hốt hoảng vội vã đi tới. Sau khoảnh khắc yên tĩnh vang lên tiếng người, một tốp người có bộ mặt lãnh đạo uy nghiêm từ phía hành lang đi tới, họ lớn tiếng phê bình ai đó, sự việc nào đó. Nhưng là ai, là việc gì thì Lâm Tinh không biết. Xem ra họ chỉ trích chỗ này chỗ nọ không ra gì. “Ông Tưởng sắp đưa người nước ngoài về. Các người cho đến lúc này vẫn chưa bố trí xong. Việc đối ngoại không có việc nào nhỏ. Tôi nhấn mạnh không biết bao nhiêu lần rồi, cuối cùng còn một đồng việc...” Những người chung quanh xôn xao: “Phải phải, ông Công nhắc nhở nhiều lần. Chiều nay chúng ta kiểm tra không kỹ...” Đám người không để ý đến Lâm Tinh đang đứng bên thảm cỏ, họ tiền hô hậu ủng vây lấy người kia, rồi cùng biến mất nơi cuối lối đi.

Lâm Tinh quay về phòng khách, cuối cùng Ngô Hiểu cũng đã rửa mặt, chải đầu xong, mặt mày sáng sủa từ trong nhà vệ sinh đi ra. Lâm Tinh cười: “Cô gái sắp lên kiệu hoa đấy à?” Ngô Hiểu thanh minh: “Đi máy bay bận lắm, bạn không vào rửa mặt chút.” Người vừa nãy ra sân bay đón họ bước vào, mời hai người đi ăn cơm. Hai người đi theo anh ta đến nhà ăn. Dọc đường, Lâm Tinh nhìn vào những ô cửa mở, trông thấy những là phòng họp, phòng khách, phòng chiêu đãi sang trọng. Lúc này là giờ ăn buổi chiều, nhân viên phục vụ đang sắp xếp. Hai người đi qua một sảnh lớn, Lâm Tinh trông thấy người ở đây đều đang bận rộn đón mấy ông Tây tóc vàng mắt xanh vào phòng. Các vị khách nước ngoài vừa đi vừa nói cười vui vẻ. Một người Trung Quốc giống như một học giả, mọi người trông thấy đều cúi chào, nhường lối đi, tỏ ra lễ độ, gọi ông là Tưởng. Lâm Tinh và Ngô Hiểu được đưa vào một phòng ăn nhỏ, ở đây yên tĩnh. Cơm xong, họ được thông báo, bố của Ngô Hiểu đang bận, tối nay không đến đây được, chỉ có thể ngày mai mới gặp hai người.

Lâm Tinh hỏi Ngô Hiểu: “Ngày mai không gặp được em coi như hỏng chuyện. Em còn phải đi làm việc.”

Ngô Hiểu thấy có lỗi, nói ngày mai chắc chắn sẽ gặp được bố anh.

Tuy nói vậy, nhưng Lâm Tinh trong bụng cũng tính phải giúp Ngô Hiểu đến cùng. Nhân viên phục vụ bố trí cho hai người nghỉ riêng trong toàn biệt thự ấy. Hôm sau, ăn sáng xong, xe đã được chuẩn bị sẵn, đưa

họ đi theo con đường ngoại thành chừng hai mươi phút. Đi qua mấy khu biệt thự rất đẹp, Lâm Tinh trông thấy một vùng gò đồi và cây rừng, mặt hồ như mặt gương. Theo ấn tượng được xem trên báo, cô biết hai người được đưa đến một sân golf.

Ô tô dừng lại bên thảm cỏ, có người hướng dẫn họ bước lên thảm cỏ xanh non, đi vào giữa sân golf. Lâm Tinh thấy mấy người nước ngoài hôm qua gặp ở khu nhà nghỉ. Họ đang vây quanh một người Trung Quốc trông giống một ông chủ, xem ông ta đang sử dụng cây gậy golf. Ông ta đánh khá lắm, quả golf bay rất cao, rất xa, mấy người nước ngoài ra sức khen ngợi. Một nhân viên phục vụ đến bên ghé vào tai ông chủ. Ông chủ đưa cây gậy golf cho người phục vụ, nói gì đó với mấy người nước ngoài rồi đi về phía Lâm Tinh. Ngô Hiểu gọi bố, Lâm Tinh đang nhập vai, ra vẻ bẽn lẽn, bỗng đứng ngậy ra. Cô ngạc nhiên thấy người đang đi về phía mình chính là ông Ngô Trường Thiên, Chủ tịch tập đoàn Trường Thiên.

Ông Thiên cũng ngớ ra, nhưng chỉ trong giây lát, vẻ mặt ông trở lại bình thường, hỏi Ngô Hiểu: Bạn của con đây à? Ông Thiên đưa tay ra, không rõ là lạnh nhạt hay nghiêm túc. Ông hỏi: “Không phải vì cậu Hiểu mà cô phỏng vấn tôi đấy chứ?”

Lâm Tinh không biết phải nói thế nào về mình, không biết phải trình bày đầu đuôi sự việc ra sao. Cô cũng không biết vào lúc này phải xưng hô thế nào với ông Thiên, gọi là bác hay gọi là Chủ tịch. Cô bối rối nói: “Xin lỗi... thưa Chủ tịch... cháu không biết là bác.”

Ông Thiên đi về phía chiếc xe chạy bằng điện, lấy một chai nước khoáng, rồi nhìn Lâm Tinh và Ngô Hiểu đứng phía sau, lại hỏi: “Hiểu nó vẫn chưa nói với cô à?”

Lâm Tinh cố kiềm chế sự khó xử bỗng từ đâu ập đến, trả lời: “Không ạ, anh ấy chỉ nói bố làm ở công ty. Thật tình cháu không biết là bác, cháu có thể thề với bác!”

Ông Ngô Trường Thiên lạnh nhạt nói: “Ừ, thật là khéo.”

Giật mình nhất lại là Ngô Hiểu. Anh nghi ngờ nhìn bố rồi nhìn Lâm Tinh, chừng như không tin lắm, hỏi: “Bố đã biết cô ấy rồi à?”

“Biết!” Ông Thiên trả lời dứt khoát.

Trong trường hợp này, đối với Lâm Tinh tiến thoái đều khó. Ông Thiên là đối tượng để cô phỏng vấn, cũng là nhân vật mà cô kính phục. Cô không nên, mà cũng không cần thiết phải sắm vai “lừa dối”. Nhưng màn kịch tiếp tục diễn, bởi cô không thể bỏ dở giữa chừng, phản lại người bạn cùng trang lứa, phản lại lời hứa của mình. Cho nên, khi ông Thiên hỏi hai người quen nhau từ bao giờ, cô đành phải tiếp tục diễn theo đúng kịch bản:

“Hai năm rồi ạ.”

“Từ lúc cô còn học đại học?”

Cô gật đầu, trả lời “Vâng”.

“Cô thấy Hiểu thế nào?”

Ngô Hiểu lập tức phản ứng: “Bố, bố hỏi những chuyện ấy làm gì, chẳng nhẽ cô ấy thấy con không tốt?”

Ông Thiên không chú ý đến con trai, vẫn nhìn Lâm Tinh: “Cô trả lời thật đi.”

Lâm Tinh đã trấn tĩnh. Cô trấn tĩnh như những lúc nói năng đầy tự tin: “Bác bảo anh Hiểu ạ, anh ấy ít nói, tốt tính, chơi saxo rất hay, rất nghệ thuật.”

“Cô làm bạn với nó chỉ vì nó có tài về nghệ thuật thôi à?”

“Không ạ, cháu thấy anh ấy rất giống Rukawa Kaede.”

“Cái gì?”

Ngô Hiểu và bố cùng hỏi, họ không biết Rukawa Kaede là ai. Lâm Tinh như nói lóng, cô không muốn cái trò này diễn ra quá nghiêm chỉnh.

“Đây là nhân vật trong phim hoạt hình Nhật Bản, một học sinh phổ thông chơi bóng rổ, rất giống anh Hiếu, con gái bây giờ rất thích nhân vật ấy.”

Có thể ông Thiên không thấy tâm lý đùa vui trong lời nói của Lâm Tinh, nhưng ít nhất cũng coi đây là hứng thú của con gái thời nay. Ông cười, hỏi:

“Cô thấy Hiếu có khuyết điểm gì?”

“Vâng... có ạ, có lúc anh ấy tỏ ra trẻ con lắm. Còn... anh ấy rất thích ngắm nghía chải chuốt. Cháu cảm thấy con trai không nên quá chăm chút như vậy.”

Về mặt ông Thiên không hề có phản ứng đồng tình hay không đồng ý với câu trả lời của Lâm Tinh, ông lại hỏi: “Cô với Hiếu thì cô đuổi theo nó hay nó đuổi theo cô?”

Lâm Tinh định trả lời, không ai đuổi theo ai, mà cùng đến với nhau, nhưng rồi cô nói: “Anh Hiếu theo đuổi cháu ạ, bao giờ nam cũng đuổi theo nữ, rất ít có cô gái nào đuổi theo bạn trai.” Lâm Tinh thấy mình không thể sắm vai dưới trong chuyện Ngô Hiếu nhờ giúp đỡ, nhất là trước mặt một nhân vật lớn như ông Thiên, mình không thể tỏ ra nhỏ bé hèn kém.

Ông Thiên không hỏi thêm nữa. Lâm Tinh dùng câu nói ấy cũng để kết thúc màn “ra mắt bố chồng”, khiến cô lơ mơ cảm thấy mình đã chiến được thế thượng phong, vẻ mặt thanh thản. Ông Thiên nói: “Các cháu chơi đi.” Rồi ông đến với khách. Ông không nghĩ Lâm Tinh lại rất mạnh dạn:

“Thưa bác, cháu xin phép...”

Ông Thiên dừng bước, quay lại nhìn cô. Lâm Tinh nói: “Thưa bác, cháu đến Cát Hải chủ yếu là muốn tiếp tục làm việc về Tập đoàn Trường Thiên, bác có thể giúp cháu không ạ?”

Ông Thiên hỏi: “Cô cần gì?”

“Bác có thể nói với cấp dưới để cháu làm việc được thuận tiện hơn.”

Ông Thiên không nghĩ ngợi gì, trả lời ngay: “Tôi sẽ cử người, cho xe đưa cô đến các công ty để làm việc.”

Đây là mục đích chính của chuyến đi. Nếu được sắp xếp như thế, đúng là niềm vui bất ngờ. Cô vui mừng dường như quên mất Ngô Hiếu đang bên cạnh vai diễn của mình. Cô cảm ơn ông. Sự vui mừng của cô làm cho ông Thiên phải dừng lại một lần nữa. Ông nhìn nghiêng Lâm Tinh, hỏi với ý sâu xa:

“Cô muốn cảm ơn tôi không?”

Lâm Tinh cười: “Vâng, cháu thành thật cảm ơn bác.”

Ông Thiên gật đầu: “Sẽ có cơ hội.”

Ông Thiên đến bên khách, tỏ ra thân mật nhưng không mất đi cái vẻ của người đứng đầu Tập đoàn, dùng tiếng Anh vừa nói vừa cười với mấy người phương Tây, sau đấy cùng ngồi lên chiếc xe điện, chạy đến chỗ trái bóng rơi. Lâm Tinh và Ngô Hiếu nhìn chiếc xe chạy xa dần. Cả hai cùng ngơ ngác không biết bao nhiêu lâu. Vẫn là Lâm Tinh lên tiếng trước. Cô dang hai tay, cười với Ngô Hiếu: “Thôi nhé, em đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Ngô Hiếu tỏ ra cảm kích, cười với cô, nhưng tâm trạng có phần không vui, anh nói với giọng buồn buồn: “Cảm ơn bạn.”

Bắt đầu từ chiều hôm ấy, Lâm Tinh bận với hàng loạt cuộc viếng thăm, phỏng vấn, không còn để ý đến Ngô Hiếu. Trong toàn bộ tập đoàn Trường Thiên, theo chỉ thị của ông Ngô Trường Thiên, tất cả đều răm rắp tuân theo. Lúc Lâm Tinh từ sân golf về đến nơi nghỉ, ngay lập tức có một người ở văn phòng của tập đoàn đến tìm. Anh ta nói, theo chỉ thị của văn phòng Chủ tịch, anh ta sẽ đưa cô đi thăm các cơ sở của tập đoàn tại thành phố Cát Hải này, đồng thời bố trí hẳn một chiếc ô tô để cô đi lại. Những khó khăn dự kiến trong đợt công tác bỗng trở nên thuận lợi và rất thoải mái, khiến Lâm Tinh cảm thấy đúng là gặp vận may.

Đưa Lâm Tinh đi cơ sở là một thanh niên hào hoa phong nhã, tên là Hạ Vệ Hoa, chừng mười bảy, mười tám tuổi. Sáng nào cũng vậy, cậu ta cùng với chiếc ô tô đến biệt thự màu vàng nhạt đón Lâm Tinh. Sau đấy

theo yêu cầu của cô, đưa cô xuống các công ty con của Tập đoàn, giúp cô tìm người cần gấp. Trong lúc Lâm Tinh phỏng vấn, cậu ta ngồi bên cạnh, lắng nghe hai người trao đổi, trò chuyện, thỉnh thoảng bổ sung vài lời vào những chuyện cậu biết rõ. Về sau Lâm Tinh quen dần. Trong lúc cô nói chuyện, cậu ta tránh vào một nơi học ngoại ngữ, chuẩn bị cho kì thi sắp tới. Buổi trưa, cậu chuẩn bị bữa trưa cho Lâm Tinh, nói chung đến công ty nào sẽ ăn cơm ở ngay công ty đó. Cậu cũng hay chuyện, nói chuyện với Lâm Tinh trong lúc ăn, chuyện công ty, chuyện xã hội, cả chuyện của bản thân. Anh vào làm ở tập đoàn Trường Thiên đã được sáu năm, đầu tiên làm ở Văn phòng Chủ tịch tập đoàn, sau chuyển sang phòng nhân sự, rồi được điều về văn phòng nếp sống văn minh tinh thần. Lâm Tinh ngạc nhiên vì một thanh niên bề ngoài hào hoa phong nhã làm việc ở một Tập đoàn nổi tiếng, vậy mà chưa qua đại học chính quy, vào làm rồi mới học, hiện tại đang học thêm tiếng Anh không lấy đây làm điều xấu hổ, mà nói, ông Chủ tịch Tập đoàn từng nói, ông Tsusumi Yeshiaki, vua của giới thương nhân, ông chủ của tập đoàn Seiku, dùng rất nhiều người học vấn không cao, bởi vì nhiều người có học vấn cao không muốn bỏ công bỏ sức vào các công ty nhỏ bé lợi nhuận ít ỏi. Làm việc trong các doanh nghiệp rất vất vả. Vệ Hoa tự hào nói: “Ông Chủ tịch Tập đoàn ngày nào cũng làm việc mười mấy tiếng đồng hồ, bọn em cũng vậy. Bọn em không chấp hành luật lao động. Chế độ tuần làm việc bốn mươi tiếng đồng hồ với bọn em không có giá trị.” Cái tự hào của Vệ Hoa lây nhiễm sang Lâm Tinh. Mấy hôm nay nói chuyện với người trong tập đoàn, ai cũng tỏ ra tự hào với vị lãnh đạo tối cao của mình.

Buổi chiều, theo lệ thường, Lâm Tinh lại về ăn cơm ở biệt thự màu vàng nhạt. Ở đây là trụ sở chính của Tập đoàn, cũng ăn với cô không phải là Vệ Hoa, mà là Ngô Hiểu “bạn trai” của cô. Trong bữa ăn Ngô Hiểu lặng lẽ nghe cô kể lại những điều tai nghe mắt thấy trong ngày làm việc. Có lúc anh rất kiệm lời đối với những câu hỏi của cô về Tập đoàn Trường Thiên và bố anh. Lâm Tinh hỏi, Mấy hôm nay anh làm gì? Anh bảo, Mấy hôm nay không làm gì, chỉ ngủ. Lâm Tinh hỏi, Anh không bận gì tại sao không về Bắc Kinh? Ban nhạc vĩ đại thiếu anh cũng được à?

Lâm Tinh hỏi, Ngô Hiểu càng trầm mặc, hồi lâu sau mới nói: “Lúc nào thì bạn về?” Lâm Tinh nói: “Còn lâu, em còn nhiều việc.” Ngô Hiểu nói: “Vậy mình chờ bạn cùng về.” Lâm Tinh nói: “Khỏi cần, việc của anh em đã giúp xong, anh về đi, em còn bận, em sẽ đi tàu về sau.” Ngô Hiểu hạ giọng: “Bạn vẫn phải tiếp tục làm bạn gái của mình. Vội vã gặp mặt rồi ai đi đường nấy, đừng để bố mình biết là giả vờ.”

Lâm Tinh chớp chớp mắt, sững sờ hồi lâu, miệng uể oải nhai cơm, cô hỏi: “Việc của anh đã xong chưa?”

Ngô Hiểu không trả lời, xem ra anh cũng không trả lời nổi đến lúc nào thì xong. “Bạn bảo giúp đến cùng cơ mà?”

Lâm Tinh cười, trêu Ngô Hiểu: “Chúng ta đang nói chuyện yêu thật đấy à?”

Ngô Hiểu nói: “Không phải.”

Lâm Tinh nói: “Vậy thì tốt, em cũng không muốn thế.”

Cậu nói làm cho Ngô Hiểu sa sầm nét mặt, anh hỏi: “Nếu như thế thì sao?”

Lâm Tinh nói: “Em không dám làm bạn với con nhà giàu.”

Ngô Hiểu nói: “Mình đâu có giàu. Bố đâu có cho mình tiền, mình dựa vào bản thân.”

Lâm Tinh nhăn mặt, tỏ ra không tin: “Dựa vào bản thân mà đi máy bay ngồi khoang hạng nhất, có xe Cadillac.”

Ngô Hiểu nói: “Đây là bố mình muốn gặp mặt bạn. Bạn quên rồi à, hồi trước mình đi taxi còn vay tiền bạn nữa.”

Lâm Tinh không muốn tranh luận thêm với Ngô Hiểu, vậy là cô thay đổi lý do: “Em cũng không thích âm nhạc. Nhạc sĩ chỉ yêu âm nhạc. Một người chỉ say mê cái gì đó thì không hiểu nổi tình yêu là gì.”

Ngô Hiểu nói: “Trên thế giới có nhiều nhạc sĩ kiệt xuất nhưng rất lãng mạn, âm nhạc và tình yêu giống nhau. Tại sao bạn lại có cái nhìn phiến diện đối với những người chơi nhạc bọn này như thế nhỉ?”

Lâm Tinh cũng không muốn luận chiến về chuyện này: “Thôi thôi, chỉ mong anh bắt đồng. Sau này anh đến với cô nào thì hãy yêu tha thiết cô ấy, nghe thấy không?”

Ngô Hiểu bực lên vì thái độ của Lâm Tinh, anh bĩu môi: “Mình cũng ghét những người làm nhà báo như các bạn. Mồm nhà báo như gáo múc dầu, không bao giờ để lộ tình cảm thật, yêu các bạn coi như xui xẻo.”

Lâm Tinh không buông tha, phản kích: “Thôi thôi, vậy thì tuyệt quá rồi còn gì, chúng ta ghét nhau, coi như không ai để ý đến ai nữa nhé?”

Ngô Hiểu bực thật sự, vênh mặt lên, nói một câu: “Không để ý thì thôi!” Anh đứng lên, bỏ đi.

Nhìn theo bóng Ngô Hiểu đang bực tức bỏ đi, Lâm Tinh không việc gì phải bực mình. Cô với ai cũng thế, chỉ cần đắc thắng, cô sẽ tha thứ, thậm chí đồng tình với đối phương. Cô thấy cái vẻ bực tức của Ngô Hiểu thật đáng yêu.

Hôm sau, lúc ăn sáng, Ngô Hiểu đến, cũng không chủ động nói chuyện với Lâm Tinh. Lâm Tinh hỏi: “Vẫn giận đấy à?” Ngô Hiểu nói: “Ai giận!” Về mặt anh trở nên dịu dàng. Những gì mâu thuẫn hôm qua lập tức đóng băng.

Trên đường đi làm việc, bỗng Vệ Hoa hỏi Lâm Tinh: “Anh Hiểu là bạn trai của chị đấy à?”

Lâm Tinh hỏi ngược lại: “Ai bảo thế?”

Vệ Hoa nói: “Em nghe người của văn phòng Chủ tịch nói.”

Lâm Tinh cười: “Hoa có thấy giống không?”

Vệ Hoa cười cười: “Em cảm thấy không giống.”

Lâm Tinh định giải thích, nhưng thấy Vệ Hoa nói vậy nên cô hỏi: “Tại sao không giống?”

“Anh Hiểu... nói thế nào nhỉ, hình như hai người không hợp nhau.”

“Tức là chị không xứng với anh ấy?”

“Không không, tuy ai cũng bảo anh Hiểu đẹp trai, lại có một ông bố tuyệt vời. Nhưng chị không nghe nói à, xưa nay những nhân vật tài giỏi làm to, con cháu lại không có gì nổi trội. Ông Thiên rất tài giỏi, có suy nghĩ, được rèn luyện, nhưng con trai của ông lại không theo nghiệp cha. Em cảm thấy những trí thức như chị không nhất định muốn tìm những người như vậy làm bạn trai.”

“Vậy chị nên tìm người thế nào?”

“Ít ra là phải có tiếng nói chung, người bạn đời phải là người có sự nghiệp.”

“Anh Hiểu chơi nhạc ở Bắc Kinh cũng tốt lắm.”

“Chị bảo anh Hiểu thổi cái kèn gì ấy nhỉ, hừm, chỉ là sự thích thú của tuổi thanh niên. Em đã đi làm, còn dành thời gian để học đại học, anh ấy bỏ đại học, chơi nhạc... Hừm, ai cũng phải có chí.”

Lâm Tinh trầm mặc hồi lâu, hình như đang suy nghĩ điều gì, thật ra không nghĩ gì, cô chỉ nói: “Nhưng vẫn có nhiều cô gái thích anh Hiểu.”

Vệ Hoa hỏi: “Chị có phải là bạn gái của anh ấy thật không?”

Lâm Tinh nói: “Ấy là chị nói chung. Hoa đã xem phim hoạt hình ‘Cao thủ ném bóng’ của Nhật chưa?”

“Chưa, chị xem phim hoạt hình đấy à?”

“Đúng rồi, người lớn các nước đều thích xem phim hoạt hình, những phim như ‘Vua sư tử’, ‘Hoàng tử Ai Cập’, ‘Hoa mộc lan’, ‘Truyện anh Kiên’... đều là phim hoạt hình cho người lớn, cả phim ‘Cao thủ ném bóng’ nữa. Trong phim ấy có một nhân vật tên là Rukawa Kaede đẹp trai như anh Hiểu. Hơn nữa, cũng nhỏ nhen, ít nói, rất thích ngủ, giống hệt anh Hiểu. Còn giống một điều nữa ấy là không để ý gì đến con gái.”

Vệ Hoa không hứng thú với chuyện Rukawa Kaede, cậu ta cười đùa: “Xem ra chị cũng thích anh ấy đấy nhỉ?”

Lâm Tinh không hiểu ý Vệ Hoa nói thích Ngô Hiểu hay thích Rukawa Kaede, một câu nói hiểu thế nào cũng được: “Hoa không biết đấy, bây giờ nữ sinh trung học Bắc Kinh lại thích như thế.”

“Chị đâu phải là nữ sinh trung học.”

Lâm Tinh ngó ra, cười, giải thích: “Chị không nói chị.”

Nhưng Ngô Hiểu nghĩ về Lâm Tinh thế nào, cô không biết. Cô làm việc ở Cát Hải một tuần lễ, Ngô Hiểu cũng ngồi không chờ cô một tuần lễ. Ngoài trừ sáng tối ăn với nhau, thỉnh thoảng đưa cô đi hộp đêm Disco, hai người ban ngày không có dịp gặp nhau. Lâm Tinh không biết Ngô Hiểu chờ là để diễn tiếp màn kịch với bố hay thật tình hứng thú chờ, vì anh sống nội tâm, cho nên khó đoán được suy nghĩ của anh. Lâm Tinh nghĩ, nếu không phải vì tính cách khép kín, e rằng có khối cô gái chết mê chết mệt vì anh rồi.

7. Chương 7

Buổi chiều trước hôm Lâm Tinh chuẩn bị rời Cát Hải, kết thúc chuyến công tác, Vệ Hoa, bỗng nhận được điện thoại của văn phòng Chủ tịch tập đoàn, hỏi Lâm Tinh đang ở đâu, đồng thời báo cho cô biết, ông Chủ tịch Ngô Thiên muốn gặp cô.

Vậy là, Lâm Tinh kết thúc sớm công việc chiều hôm đó, cùng với Vệ Hoa ngồi ô tô trở về trụ sở chính của Tập đoàn. Khi cô bước vào văn phòng của ông Thiên thì trời đã ngã chiều, ánh sáng giảm bớt làm cho căn phòng có phần nặng nề. Căn phòng rất lớn, liền với phòng họp, nhưng bài trí không sang trọng bằng văn phòng mà Lâm Tinh đã vào ở Bắc Kinh. Những cửa kính sát nền nhà có thể trông rõ thềm cỏ rộng lớn và hồ nước trong xanh phía xa, bóng chiều chênh chếch trên mặt hồ khiến lòng người hướng về miền huy hoàng rực rỡ. Ông Thiên ngồi quay lưng ra phía cửa sổ, khuôn mặt bị bóng tối che phủ, còn toàn thân Lâm Tinh hiện rõ trong ánh chiều màu đỏ quýt chín. Trước mặt một doanh nhân càng ngày cô càng kính nể, cô rất muốn nói lên cảm giác của mình sau mấy ngày làm việc vừa rồi. Thậm chí cô muốn nhân cơ hội này làm một cuộc phỏng vấn không hẹn trước với vị Chủ tịch tập đoàn. Đáng tiếc, ông Thiên lại không muốn có cuộc viếng thăm và làm việc. Ông không hỏi câu nào, mà chỉ hỏi về Ngô Hiểu. Ông hỏi mấy hôm nay cô và Ngô Hiểu đi những đâu, hỏi Ngô Hiểu có đưa cô đi thăm những danh lam thắng cảnh của Cát Hải không. Lâm Tinh trả lời không. Ban ngày cô phải làm việc, còn Ngô Hiểu thì ngủ, cả hai không đi đâu.

Ông Thiên ngồi trầm mặc trong bóng tối, bỗng hỏi: “Cô quen Hiểu nhà tôi bao lâu rồi?”

Lâm Tinh cười trong chút ánh chiều còn lại, chậm rãi trả lời: “Thưa bác, hai năm rồi ạ, hôm trước cháu đã nói với bác.”

“Tôi cứ nghĩ hai người mới quen nhau. Cô là phóng viên, cái nghề phóng viên là muốn hỏi đến tận cùng. Quen nhau hai năm, cô không thể không hỏi đến gia đình của Hiểu. Tôi nghĩ, cô không cần nói dối.”

Lâm Tinh chưa kịp thu về nụ cười, cô hơi bối rối.

Ông Thiên không chờ lời giải thích, xem ra ông không chờ cô giải thích, hỏi tiếp: “Hôm trước cô bảo, Hiểu chủ động theo đuổi cô, sợ rằng sự thật không như thế nhỉ?”

Lâm Tinh không thể không tìm đường lui: “Điều ấy cháu có thể bảo đảm với bác, cháu không theo đuổi anh ấy. Anh ấy chủ động tìm cháu, bác có muốn biết quá trình ấy không ạ?”

Vào lúc này Lâm Tinh định nói thẳng, tiếp tục giấu giếm sẽ làm cho ông Thiên phản cảm. Hơn nữa đối với quan hệ cha con của ông với Ngô Hiểu cũng không có lợi, cuối cùng chỉ là trò đùa trẻ con, cũng nên chấm dứt đúng lúc. Nhưng ông Thiên không coi trọng câu trả lời của Lâm Tinh, ông nói: “Tôi không muốn biết quá trình hai người đến với nhau làm gì, chẳng qua muốn hiểu con trai tôi thế nào. Nó sống rất nội tâm, rất ít chủ động với con gái, kể cả những người xinh đẹp như cô. Nó coi cô là bạn gái nhưng không có nghĩa là yêu cô, mà là để tôi thấy. Cô không hiểu bên trong câu chuyện. Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, mong cô trả lời rất thành thật.”

Lâm Tinh nhìn ông, ánh mắt cô tỏ ý chấp nhận yêu cầu. Ông Thiên hỏi: “Cô có yêu nó không?”

Lâm Tinh không biết phải nói rõ đầu đuôi câu chuyện thế nào cho thỏa đáng mà không bán rẻ bạn. Cô ngập ngừng: “Cháu đã nói, không phải cháu đuổi theo anh ấy, mà anh ấy...”

Ông Thiên ngắt lời cô: “Nếu nó không thành tâm theo đuổi cô, liệu cô có yêu nó không?”

Lâm Tinh ngập ngừng: “Cháu nghĩ, không ạ!”

Ngay cả bản thân cô cũng thoáng nhận ra cái do dự trong lời nói của mình. Nhưng ông Thiên lại tỏ ra thỏa mãn, giọng ông rất hòa nhã, hòa nhã đến độ khéo léo: “Tôi rất hiểu thằng con tôi. Nó thích âm nhạc, không thích con gái lắm. Nếu nó là đứa thích con gái thì nó không làm tôi yên nổi. Vì nó đã thích gì là rất say sưa, bỏ tất cả các thứ khác. Tính cách ấy đã làm hại nó. Ấy là tôi nói, tính cách ấy không thích hợp với tình yêu. Không cẩn thận sẽ hại chính nó, cũng hại cả cô nữa. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Nếu xuất phát từ quan niệm đối với con trai, chắc chắn Lâm Tinh không tìm một người bạn trai nữa trẻ con như Ngô Hiểu. Nhưng từ cảm nhận nội tâm, chỉ mấy hôm cùng với Ngô Hiểu, cô lại có được sự thoải mái và hài hòa chưa từng có. Tức là không cần phải mất tự nhiên và không cần thiết phải đề phòng, khác hẳn những cảm giác đối với Văn Khánh. Có thể vì cô không nghĩ giữa hai người sẽ đi đến tình yêu. Những lời nhắc nhở đúng lúc của ông Thiên khiến cô phải dẹp bỏ những cảm giác mù quáng, còn có ai hiểu con mình hơn cha? Vậy là cô nói: “Thưa bác, cháu hiểu ý bác. Nhưng chuyện này đúng là anh Hiểu chủ động, tốt nhất bác cứ nói chuyện với anh ấy. Thật ra, cháu cũng vừa mới ra công tác, cho nên cũng chưa hứng thú lắm với tình yêu.” Lâm Tinh chỉ nói mình vừa ra công tác, nhưng lại không nói mình vừa thất bại trong một tình yêu.

Ông Thiên nói: “Chính vì vậy mà rất có thể tôi không thích hợp khi nói chuyện này với nó, cho nên hôm nay tôi tìm cô. Tôi thấy cô là một thanh niên khá hiểu biết, mong cô thông cảm cho người làm gia trưởng, chúng tôi nhìn xa hơn cô.”

Lâm Tinh không biết mình cảm động bởi lời nói thành khẩn của ông Thiên hay bởi sự tín nhiệm danh tiếng, địa vị và kinh nghiệm sống phong phú của ông. Cô bắt đầu hối hận và tự trách mình đã khinh suất cuốn vào cái trò chơi này. Nhưng lập tức cô lại nghĩ, ông Thiên tất nhiên cho rằng con trai chưa thích hợp nói chuyện luyện ái, tại sao lại giới thiệu bạn gái cho con? Phải chăng ông chỉ muốn con trai mình yêu người mà ông chọn? Nghĩ như vậy, trong lòng cô chợt có cảm giác mình bị lừa gạt và xem thường, tấm lòng quyền uy vì con của ông Thiên lại tỏ ra giả dối. Cô không nghĩ nhiều thêm, sợ rằng một chút sùng bái cá nhân vừa có được sẽ phai màu vì một chuyện gia đình riêng tư hoàn toàn khó xác định, hoặc có xác định được cũng khó lòng phân định phải trái. Kết thúc màn kịch giữa cô và ông Thiên tưởng chừng không có nổi một chút vui vẻ, giống như hai đứa trẻ đang đùa vui bỗng bị người lớn cắt ngang. Cô nói với giọng buồn buồn:

“Thưa bác, ngày mai cháu về Bắc Kinh. Bác có thể nói lại với anh Hiểu sau đây đừng tìm cháu nữa.”

Nói xong, cô lạnh lùng quay người, ra khỏi phòng làm việc của ông Thiên, quên cả phép lịch sự khi chia tay. Ấn tượng cuối cùng của cô về căn phòng này là bóng chiều đã mất hẳn trên sàn nhà.

Cô buồn, không nói gì suốt bữa ăn, nhưng Ngô Hiểu ngược lại với thói quen im lặng, chủ động hỏi han đến sắc mặt của Lâm Tinh. Cô lạnh lùng trả lời: “Hôm nay là ngày cuối cùng. Việc của anh, em đã giúp xong. Sau này đừng làm phiền em về chuyện đó nữa.” Ngô Hiểu sững sờ, không hiểu tại sao Lâm Tinh lại lạnh lùng như vậy. Tại sao? Lâm Tinh cũng không biết. Chỉ là chuyện đùa vui, không phải là chuyện yêu đương Ngô Hiểu, nhưng ông Thiên lại rất nghiêm túc, rất chính thức, thẳng thắn từ chối “quan hệ tình yêu” của con trai, khiến Lâm Tinh bị oan vô cớ. Lòng tự trọng của người con gái xinh đẹp không thể bị tổn thương. Lời ông Thiên lúc mới nghe rất sâu nặng, nghe rồi không thể suy nghĩ nhiều, nghĩ lại có biết bao nhiêu điều buồn tủi không nói nên lời. Cho nên, đây là nỗi buồn không lý do.

Hôm sau, Vệ Hoa lại đưa hai người ra sân bay bằng chiếc Cadillac. Dọc đường, cô không nói năng gì với Ngô Hiểu. Lúc sắp lên máy bay, cô cảm ơn Vệ Hoa, vì có sự giúp đỡ của cậu ta mà chuyến công tác Cát Hải này đã thành công mỹ mãn. Vệ Hoa ghi lại số điện thoại của mình cho Lâm Tinh, mong sau này lên Bắc Kinh sẽ được gặp lại cô. Lâm Tinh do dự đôi chút, nhưng vẫn để số máy nhắn tin của mình cho cậu ta. Tất nhiên hai người trao đổi số cho nhau lúc vắng mặt Ngô Hiểu.

Về đến Bắc Kinh cũng có xe ra sân bay đón. Lâm Tinh kiên quyết không ngồi xe của Ngô Hiểu. Từ hôm qua Lâm Tinh tỏ thái độ khó chịu với Ngô Hiểu, Ngô Hiểu phải hỏi bằng được. Anh xua tay ra hiệu cho

chiếc xe Mercedes về trước. Anh kiên quyết hỏi, Lâm Tinh kiên quyết không nói. Lâm Tinh xếp hàng chờ taxi, anh đứng đằng sau, Lâm Tinh lên một chiếc taxi, anh cũng chen vào ngồi, về nhà cùng Lâm Tinh đang vênh mặt. Lâm Tinh xuống xe, anh tranh trả tiền. Cô chỉ nói “Chào anh!” rồi quay người, đi lên lầu. Ngô Hiểu không nói gì, cũng theo lên, theo vào phòng khách, cau mày, lớn tiếng hỏi:

“Bạn nói xem nào, cuối cùng mình đã làm gì bạn?”

Lâm Tinh tự rót nước cho mình, uống xong mới nói: “Chúng ta không nói chuyện yêu đương, phải không?”

Ngô Hiểu nói: “Nếu bạn thích thì nói cũng được.”

Lâm Tinh nói: “Bố anh đã chọn cho anh một cô rồi thôi. Người nói chuyện yêu đương với anh đã quá nhiều, em không muốn xúm vào đây làm gì. Phải chăng anh muốn mấy cô cùng một lúc theo đuổi anh mới đã đời?”

Ngô Hiểu nói: “Mình đã nói, mình không thích người mà bố giới thiệu rồi cơ mà.”

Lâm Tinh nói: “Anh không thích vì cô ấy không đẹp à?”

Ngô Hiểu nói: “Đẹp, có phần yếu điệu.”

Lâm Tinh nói: “Tiên nữ ấy là con nhà ai mà bố anh phải coi trọng đến thế?”

Ngô Hiểu nói: “Con gái ông Bí thư Thành ủy thành phố Cát Hải.”

Thì ra thiên kim của ông Bí thư, Lâm Tinh chợt buồn, cau mày: “Bố anh coi trọng thế lực và lợi ích thế à?”

Ngô Hiểu trông thấy vẻ khinh bỉ thoáng hiện trên nét mặt Lâm Tinh, anh như giải thích thay cho bố: “Có thể bố mình cũng vì công ty...”

Lâm Tinh nói: “Đúng, một tay bố anh gây dựng Công ty. Nó là tất cả của bố anh, mà tất cả cũng là của anh sau này. Bố anh làm đúng. Anh nên ngoan ngoãn nghe theo bố bỏ nơi này để về với con gái ông bí thư. Đúng thế, đây là lời tự lòng em. Đúng là bố nghĩ đến lợi ích lâu dài của anh. Với lại, chúng ta chỉ đóng kịch thôi mà.”

Ngô Hiểu cúi đầu, Anh ngồi ở sofa, cúi đầu im lặng, Lâm Tinh cảm thấy thương hại. Anh lẩm bẩm: “Nhưng mình không yêu cô ấy.” Lâm Tinh biết, tâm trạng Ngô Hiểu lúc này đang rối bời. Cô thôi không nói ra những lời chế giễu đau khổ nữa. Nhưng cô không thể không nói với Ngô Hiểu: “Anh biết đấy, bố anh là vị anh hùng trong lòng em. Em không muốn can dự vào việc gia đình anh. Hề nói đến việc riêng, ai cũng tâm thường. Em không muốn làm hoen ố hình ảnh bố anh trong lòng em.”

Ngô Hiểu ngược lên: “Cho nên, bạn thấy phải bóp nát mình?”

Lâm Tinh nói: “Chuyện ấy có liên quan gì đến em đâu, mà bây giờ cũng không liên quan. Anh lớn thế rồi, chả nhẽ không xử lý nổi công việc của bản thân?”

Câu nói hình như làm đau Ngô Hiểu. Anh đứng dậy, mắt hơi đỏ, bực tức định bỏ đi: “Đúng, không liên quan đến bạn, là do mình dựa vào bạn.” Anh mở cửa đi ra mấy bước rồi quay lại, giận dữ cầm cái ba lô đang để ở sofa. Lâm Tinh muốn gọi anh lại, nhưng không sao lên tiếng nổi.

Ngô Hiểu đã đi, Lâm Tinh nghe rõ tiếng chân bước thình thịch trên cầu thang rồi biến mất trong chốc lát, lòng trống trải. Nói thật, cô rất thích, rất thích Ngô Hiểu. Trước đây cô không hề thích gì cái anh chàng chơi saxo. Ấn tượng đầu tiên về anh là một cậu thiếu niên không nơi nương náu, không có ai giáo dục, nhưng rất ngoan ngoãn. Đối với tiền tài và thế lực, lợi lộc đều lánh xa, có thể có, có thể không, những người như vậy thời nay rất ít. Cả cái vẻ đẹp trai và ít nói kiểu Rukawa Kaede; không có cái luộm thuộm kiểu Punk giống như đám nghệ sĩ trẻ ngày nay. Anh ăn mặc chỉnh tề trở nên độc đáo giữa đám thanh niên chơi nhạc. Có thể tất cả đã nhẹ nhàng in dấu vào cõi lòng cô. Cõi lòng ấy, trước đây cô chưa hề biết đến. Cô vẫn cho rằng mình chỉ thích những con người mạnh mẽ, tài năng phát tiết hoặc những trí thức hào hoa phong nhã. Cô không nghĩ rằng một khía cạnh nào đó, trong sâu thẳm lòng mình lại có thể có sự hài hòa ngọt ngào với những con người giản dị như Ngô Hiểu. Có thể Ngô Hiểu trong hiện thực cuộc sống của cô là một loại khác có một khoảng cách rõ ràng. Trong số bạn bè của cô hiện tại, mỗi người đều có sở trường che đậy, khách sáo, ngụy trang, đón ý, tăng bốc lẫn nhau, tán tụng và giả dối. Lâm Tinh cho rằng, đây là thời đại mặt nạ.

Nhưng Ngô Hiểu là người mà cô ngẫu nhiên gặp. Anh không phải là mẫu con trai mà lòng cô vẽ nên. Hơn nữa, còn một nhân tố khác cần cảnh giác, lúc này cô bỗng thích Ngô Hiểu là bởi anh ngược lại với Văn Khánh. Sau khi chán ghét cái hám lợi, tính toán và huyền thiên của Văn Khánh, cô rất dễ bị cái đơn thuần, chân thật và trầm mặc ít nói thu hút, mà những thứ đó có thể không nhất thiết làm cô mãi mãi yêu thích về sau.

Cho nên, cô phải tiếp tục giữ khoảng cách với Ngô Hiểu như mấy hôm trước. Ngoài ra, cô cũng phải công nhận sự đánh giá của ông Thiên đối với con trai: Ngô Hiểu là người quá mê say, một khi thích cô nào thì giống như thích cây kèn saxophone, sẽ vứt bỏ tất cả. Đây không phải là nguyên tắc của Lâm Tinh đối với cuộc sống. Cô biết mình có một tình cảm mãnh liệt, có thể suốt đời khó quên đối với người con trai hăng say này, nhưng tưởng như sẽ làm cho cuộc sống mai sau trở nên điên đảo, hồ đồ.

Ngô Hiểu đã đi. Hai ngày, ba ngày, một tuần lễ qua đi, anh cũng không quay lại. Rất tự nhiên, trái tim Lâm Tinh cũng dần dần bình lặng. Cô nghĩ, chẳng qua chỉ là giấc mơ bất chợt. Đêm tối qua đi, mỗi ngày mặt trời lại lên.

Aly và Hân cũng mấy hôm không về. Vào một buổi tối, không biết hai cô đang ở một hộp đêm nào đấy gọi điện cho Lâm Tinh, cười khúc khích bảo, Tinh, đằng ấy biết cánh tớ trông thấy ai ở đây không? Thấy cái cậu bé mà đằng ấy thích, anh ta đang thổi kèn ở đây đấy. Lâm Tinh biết thừa hai cô kia nói ai, nhưng hỏi ngược lại: Tớ bảo thích anh chàng ấy lúc nào nhỉ? Cô rất cay nghiệt, rất bất cần nhấn mạnh mấy tiếng anh chàng ấy. Aly nói, Đằng ấy chả bảo rất thích anh chàng thổi bài “Hẹn ước nơi thiên đường” là gì, tại sao lại không thừa nhận? Qua giọng nói, Lâm Tinh biết Aly đã say, chỉ nói thêm một câu: Tớ thích “Hẹn ước nơi thiên đường” chứ đâu có thích anh ta! Nói xong cô cúp máy.

Lúc này cô đang trốn ở nhà để viết một bài báo về con đường cải cách mở cửa của tập đoàn Trường Thiên, mấy hôm nay không ra khỏi cửa, cơm nước cũng thất thường. Cô không muốn để Ngô Hiểu quấy rầy cuộc sống của mình, không muốn nghĩ đến cái trầm mặc bất chấp buồn vui. Nghe tin đó, cô lấy làm thanh thản, rất may Ngô Hiểu trở về với âm nhạc. Cô nghĩ, cú điện thoại của Aly đã đưa đến một thông tin như có như không, nghe cũng để nghe vậy thôi. Cô dồn hết tâm sức cho bài viết. Một hôm chợt nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, cô chùng như không biết ngoài kia đã qua bao nhiêu sáng tối.

Người gõ cửa là Văn Khánh

8. Chương 8

Văn Khánh đứng trong hành lang tối. Ánh đèn từ trong phòng khách hắt ra cứ lay động trên khuôn mặt anh. Về chán chường không thuốc chữa trên mặt hiện rõ sự lo lắng trong anh.

Lâm Tinh quên mất mình đã bao lâu không gặp anh, cũng không ngờ Văn Khánh lại vậy. Về mặt tối sầm, râu ria tua tủa, áo quần không biết bao lâu không thay, nồng nặc mùi rượu... Lâm Tinh sợ, không dám để anh vào nhà. Nhưng anh ta bước vào, không chờ Lâm Tinh lên tiếng, cứ vậy quỳ sụp xuống trước mặt cô. Không chờ Lâm Tinh nói, nước mắt anh đã đầm đìa. Đây là Văn Khánh ư? Cô đứng ngơ ngác, không biết nên bỏ chạy hay đỡ anh dậy? Đây là người yêu trước kia của mình ư? Đây là Văn Khánh tự tin, đa mưu túc trí, nội tâm mạnh mẽ ư? Bất luận thế nào, Văn Khánh đang thê thảm quỳ trước mặt cũng làm Lâm Tinh phải xúc động. Xem ra sự vô tình của con trai chỉ là một thứ biểu tượng. Về thất tình của Văn Khánh còn đáng thương hơn con gái. Lâm Tinh nghĩ, cứ coi như Văn Khánh bỏ cô, cô cũng không đến nỗi nhếch nhác thảm hại đến mức này. Cho nên, tâm lý học đã nói, thực tế con trai yếu đuối hơn con gái là hoàn toàn được thực tế chứng minh. Trông thấy sự yếu đuối của con trai, bản thân sẽ ý thức được sự kiên cường của mình. Lâm Tinh khoan dung tha thứ đưa tay ra, muốn đỡ Văn Khánh đứng dậy. Cô hỏi: “Anh sao thế?”

Văn Khánh không đứng dậy. Anh ngược lên nhìn Lâm Tinh, ánh mắt cầu cứu van xin: “Tinh, em cứu anh, cứu anh với!” Lâm Tinh chợt sợ hãi, cô không biết Văn Khánh có chuyện gì.

Văn Khánh nói: “Anh thế là hết, thua sạch rồi! Tiền của anh, tiền của mẹ, tiền của anh trai, của chị dâu, tiền của bạn bè, tất cả đều mất sạch. Họ sẽ ăn thịt anh, anh không còn đường nào thoát thân.”

Lúc này Lâm Tinh mới hiểu, trái tim mềm yếu trong giây lát bỗng trở nên cứng rắn. Cô đã hiểu, nhưng vẫn cố tình hỏi:

“Cuối cùng thế nào?”

“Cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên ba hôm nay sụt thê thảm. Anh đặt mua hai triệu cổ phiếu, chỉ trong chốc lát mất sạch. Em biết không, tiền anh đi vay, tất cả đều vay.”

“Ông Kim của công ty Trường Thiên không nói gì cho anh biết à? Anh rất thân với ông ấy cơ mà?”

Giọng nói của Lâm Tinh đầy châm biếm. Nhưng tinh thần Văn Khánh hoàn toàn suy sụp, không còn biết lời nói tốt xấu ra sao.

“Ông ấy cũng giữ lại rất nhiều cổ phiếu của Trường Thiên, cũng mất. Ông ta cảm thấy Hội đồng quản trị điên cả rồi. Không những không đồng ý phương án phân chia cổ tức bằng cổ phiếu, mấy cổ đông lớn bán đổ bán tháo. Nếu sụt giá nữa, cả tập đoàn Trường Thiên cũng đổ bể theo, Công ty đầu tư - thương mại là số phận của Tập đoàn Trường Thiên. Nhưng ông Kim không vội bán ra. Họ để lại chờ lên giá, nhưng anh thì không thể được, tiền của anh đều là tiền vay nóng, không thể chờ. Tinh, em quen ông Thiên. Em có thể đến gặp ông ta, thăm dò xem cuối cùng là chuyện gì. Tuần này cổ phiếu của ông ấy liệu có chạm đáy không, ông ấy có định đứng ra cứu không? Anh chỉ còn một tuần này nữa thôi. Bọn bạn nó hẹn tuần này phải trả cho chúng nó. Em hỏi giúp ông ấy xem liệu anh có nên bán đi không? Anh không còn đồng nào nữa, không thể để lỗ thêm.”

Lâm Tinh lạnh buốt tận chân răng. Cô tin rằng đây là lần cuối cùng mình nhận ra tiền có sức mạnh ghê gớm. Nó có thể làm cho những người quen biết nhau, thân thiết nhất không dám nhận nhau. Cũng là lần cuối cùng cô ngộ ra rằng, đây là lúc chia tay hẳn Văn Khánh, là sự cần thiết và không cần phải suy nghĩ lại. Nghĩ đến đây cô suýt bật khóc. Không phải là lưu luyến, nhưng đây là mối tình đầu. Tuy không mất mát gì, hai người nhiều lắm chỉ mới ôm hôn nhau, chưa cho phép anh ta thật sự đạt mục đích. Nhưng cô thấy mình vĩnh viễn mất một cảm giác, một tình yêu, cảm giác đối với một người con trai.

Cô chợt phần nộ, không kiềm chế nổi phần nộ. Cô muốn cho Văn Khánh một cái tát, nhưng rồi không đưa tay ra nổi. Cô không quen làm như thế, mà chỉ hét lên: “Anh đi đi!” Nhưng Văn Khánh không đi, thậm chí anh đứng lên định ôm lấy Lâm Tinh. Cô đẩy mạnh anh ra. Cô vội mặc áo: “Anh không đi, tôi đi.” Văn Khánh xô tới, tóm lấy áo Lâm Tinh, miệng nồng nặc hơi rượu phát ra những lời khẩn cầu: “Tinh, Tinh, em đừng đi, hãy nghe anh, em... Mẹ kiếp em lắm, thấy chết mà không cứu!” Lâm Tinh đẩy mạnh anh, áo quần xộc xệch, cứ thế bỏ chạy ra cửa. Văn Khánh đuổi theo, hai người giằng co nhau ở chân cầu thang. Văn Khánh gào lên: “Cô vào đây!” Lâm Tinh không nói gì, cố sức vùng thoát. Trong hành lang không có đèn, một vài gia đình mở cửa nhìn ra, nhưng không ai dám can ngăn. Lâm Tinh bước hụt, mất thăng bằng, ngã lăn nơi cầu thang. Khi toàn thân chạm đất cũng là lúc cô mất hết tri giác. Trước mặt là một màu đen kịt, bên tai chỉ nghe thấy một tiếng động, thế rồi không còn biết gì.

Lúc mở mắt, cô trông thấy Văn Khánh đang lay lay mình. Thấy cô đã tỉnh, anh ta như trút được gánh nặng, ngồi bệt xuống bậc thang, nói: “Em không việc gì chứ? Em đòi đánh anh, suýt nữa thì ngã chết!” Lâm Tinh có cảm giác toàn thân đang được bình phục. Trong tối cô không trông thấy rõ mặt Văn Khánh, có thể anh ta sợ hãi, có thể lo Lâm Tinh trách mắng anh, cho nên anh ta cứ lăm lăm: “Coi như anh quen biết em, không ngờ em lại ích kỷ như thế, thấy chết không cứu. Mẹ kiếp, nếu có ngã chết cũng là trời quả báo. Anh tốt với em, hơn một năm nay không nợ em lấy một đồng...” Nước mắt Lâm Tinh trào ra, cố sức ngồi dậy. Cô không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ trào ra. Cô cố đứng dậy, vịn tường từng bước đi xuống cầu thang. Văn Khánh không đi theo, nhưng miệng lăm lăm như kẻ tâm thần:

“Tinh, từ nay về sau tôi không cần cầu cứu cô nữa. Ngày mai tôi sẽ bán sạch đồng cổ phiếu ấy đi, không chơi nữa, không có tí tiền ấy, thằng Khánh này vẫn trụ lại được. Cô bảo với lão Thiên, cái tập đoàn đuôi gà của lão ta có đổ bể thì đây cũng không thêm mua cổ phiếu của lão, cho lão ta chết!”

Lâm Tinh bỏ lại đằng sau những lời chửi rửa sạch mùi rượu. Cuối cùng cô ra khỏi cửa, ngửa mặt lên nhìn sao trời. Gió thổi mạnh hơn mọi ngày. Cô vùng vẫy đi về phía trước, giống như chạy trốn, chỉ mong càng

xa Văn Khánh càng tốt. Cô đến quán cà phê nơi đã đánh ước “đồng minh công thủ” với Ngô Hiếu, ánh đèn trong ô cửa sổ mơ hồ trong mắt. Cô thấy bụng đang sôi. Những gì còn sót lại trong dạ dày đang trào lên, cho dù từ trưa đến giờ không ăn gì nhưng vẫn buồn nôn. Nôn mật xanh mật vàng. Con nôn làm cô mệt mỗi kiệt sức, cô đẩy cửa bằng chút sức lực còn lại, lảo đảo bước đến bên một cái bàn, áp mặt xuống tấm ni-lông trải bàn, không ngước lên nổi.

Một nhân viên phục vụ đi tới hỏi câu gì đó rồi gọi ông chủ quán đến. Chủ quán thấy quen mặt, hỏi, Có phải cô ốm không, có cần gọi ai không? Dạ dày của cô co thắt, mình mẩy và tứ chi đau nhức, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Cô không nghĩ ra nên gọi ai. Không cha không mẹ, không người thân, bạn bè tốt nghiệp mỗi người một ngả, đồng nghiệp mới quen, chưa thân thiết. Aly và Hân giờ này không biết đang đắm chìm ở hộp đêm nào. Trong cái thành phố đông đúc này, cô đúng là kẻ lạc đàn. Tuổi trẻ và sự nghiệp khiến cô bỏ qua mọi hiện thực trong cuộc đời cô đơn, thậm chí cho cô đơn là vinh quang! Nhưng vào lúc này, cô đơn như đang vây bủa, đè nặng và lạnh lẽo sát thương cô.

Cô cố gắng ngước lên, không muốn những người xa lạ vây quanh mình. Cô run lấy bầy tìm cuốn sổ ghi điện thoại, tìm một số điện trong những dòng chữ sổ dày đặc, chỉ cho chủ quán. Ông chủ quán nhìn sổ ghi điện thoại, rồi xác nhận:

“Ngô Hiếu, đúng không?”

Không nhớ rõ bao lâu, có thể rất nhanh, có thể rất lâu, chủ quán cà phê quay lại, trả cuốn sổ điện thoại cho cô, nói:

“Anh ấy đến ngay.”

“Anh ấy đến ngay.” Câu nói làm cho Lâm Tinh thanh thản. Tay chân có chút sức lực, hơi thở cũng dần dần dễ chịu. Chủ quán nhìn sắc mặt của Lâm Tinh, hỏi: “Cô có uống chút gì không?” Cô chợt tỉnh, có thể miễn tiền điện thoại, nhưng ngồi ở đây phải trả tiền. Vậy là cô gọi một ly trà nóng, ngồi chờ Ngô Hiếu. Cô không biết chờ anh đến để làm gì, nhưng vẫn chờ đợi.

Cuối cùng thì Ngô Hiếu cũng đến. Con người vừa cao vừa gầy đem theo một ngọn gió xô cửa bước vào. Lâm Tinh đứng dậy, đôi chân mềm nhũn như sắp quỵ xuống. Ngô Hiếu ôm lấy cô trước ánh mắt mọi người, vòng tay ấm áp và tự nhiên chở che cho tấm thân mềm yếu của Lâm Tinh. Anh áp mặt vào vầng trán cô để xem nhiệt độ. Đây là lần đầu tiên Lâm Tinh tiếp xúc với da thịt anh, trước đây hai người chưa hề bắt tay nhau. Ấn tượng của Lâm Tinh đối với Ngô Hiếu chỉ là một mầm non gầy yếu, nhưng sau khi tiếp cận cô mới nhận ra đôi cánh tay anh thật rắn chắc và rộng lớn.

Anh nói: “Bạn sốt rồi, phải đi bệnh viện thôi.”

Lâm Tinh không phản đối, cứ lặng lẽ để anh trả tiền nước, ngoan ngoãn để anh dìu ra khỏi quán cà phê. Anh ôm Lâm Tinh đứng trong gió chờ taxi, trong con mắt người qua lại đây là một đôi yêu nhau.

Từ nhỏ đến nay, Lâm Tinh chưa hề vào bệnh viện. Phòng trực đêm lúc này đã đông người, không khí lộn xộn và mùi lạ làm cho cô cảm thấy căng thẳng và không hợp. Ngô Hiếu dìu cô lên lầu rồi đi xuống qua một loạt khám và xét nghiệm, cuối cùng tìm được một chỗ nằm trên cái giường truyền dịch. Tuy căn phòng nhỏ này người qua kẻ lại không yên tĩnh, nhưng có thể vì có thuốc an thần hòa với nước muối truyền vào mạch máu, khiến cô ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại trời đã mờ sáng, ống truyền dịch trên cánh tay đã được lấy đi từ lúc nào. Người trong phòng và ngoài hành lang đi đâu hết, bệnh viện yên tĩnh không một tiếng động. Ngô Hiếu đứng bên giường, quay lưng về phía ánh sáng ban mai. Lúc này cô mới phát hiện trong phòng không có lấy một chiếc ghế. Lẽ nào anh đứng cả đêm? Lâm Tinh cảm thấy có lỗi, cô mỉm cười, hỏi anh: “Em đau thế nào?” Ngô Hiếu cúi xuống bên người Lâm Tinh, cố nói thật khẽ: “Chờ mấy hôm có kết quả xét nghiệm mới biết, chắc là không có vấn đề gì lớn.”

Mặt trời đã lên cao Ngô Hiếu mới đưa Lâm Tinh về. Cô không muốn ăn, nhưng không phản đối Ngô Hiếu vào bếp nấu mì, cô nói, Không ngờ anh cũng biết nấu nướng. Ngô Hiếu nói, Ban nhạc bọn mình sống với nhau đều tự nấu ăn, mình rất thích nấu cơm. Nằm trên giường nhìn một người con trai bận bịu vì mình, Lâm Tinh có cảm giác thật vui, lòng những yên tĩnh. Mì Ngô Hiếu nấu rất ngon, đơn giản nhưng ngon. Lâm Tinh không đói nhưng cũng ăn được nửa tô, húp hết nước mì. Ăn xong, cô cảm thấy có sức, kê cao gối,

ngồi ở giường, cười với Ngô Hiểu. Cô nói, Anh Hiểu, sau này anh lấy vợ, chắc chắn vợ sẽ được nhờ. Ngô Hiểu bận thu dọn bát đĩa, anh không cười, gặt đầu coi như đúng vậy, trả lời: Tuyệt đối!

Ngồi ở giường, Lâm Tinh vô tình trông thấy tập bản thảo viết về tập đoàn Trường Thiên để trên cái tủ đầu giường, Ngô Hiểu đang ở trước mắt khiến cô nghĩ đến điều thắc mắc từ lâu, cô hỏi: “Anh Hiểu, em muốn hỏi anh một chuyện, không biết anh có đồng ý trả lời không?” Ngô Hiểu đang cúi xuống quét nhà, anh ngược lên: “Chuyện gì?”

Lâm Tinh nói: “Em muốn biết anh đánh giá bố anh thế nào. Bố nuôi anh từ nhỏ đến lớn, em muốn biết anh nghĩ thế nào về bố?”

Ngô Hiểu dừng tay quét nhà, hỏi: “Phỏng vấn hay sao?”

Lâm Tinh suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không, chỉ nói chuyện, bạn bè nói chuyện với nhau.”

Ngô Hiểu lại cúi xuống quét nhà, không biết phải bắt đầu nói từ đâu: “Mình cảm thấy ông ấy không có gì đặc biệt như nhiều người sợ, tôn sùng. Mình nghĩ, ông ấy là người có năng lực.”

Lâm Tinh hỏi: “Anh có thấy tự hào về người bố tài năng?”

Ngô Hiểu gặt đầu, nhưng rồi nói ngay: “Nhưng ông ấy là ông ấy, mình là mình.”

Lâm Tinh hỏi: “Theo anh, bố đã thành công như thế nào?”

Ngô Hiểu có phần lúng túng: “Gian khổ phấn đấu...”

Lâm Tinh nói nửa đùa nửa thật: “Trong môi trường xã hội hiện nay, bố anh phát tài to như vậy, có một tập đoàn công ty to như vậy, chắc hẳn cũng trốn thuế, hối lộ đấy nhỉ?”

Ngô Hiểu không trả lời ngay, anh đứng thẳng người, nhìn Lâm Tinh, nói: “Mình biết, bạn không thích ông ấy.”

Lâm Tinh vội giải thích: “Không không, em chỉ muốn tìm hiểu, trong xã hội ngày nay những doanh nghiệp thành công phải chăng tất cả đều có một người tài giỏi lãnh đạo, những doanh nghiệp làm ăn thua lỗ, phải chăng đều do lỗ sâu mọt hoặc kẻ ngu dốt cầm đầu?”

Ngô Hiểu hỏi: “Có phải đấy là chủ đề mà bạn làm việc, phỏng vấn vừa rồi?”

Lâm Tinh cười cười, gặt đầu rồi lại lắc đầu: “Không phải, không phải.” Cô nói: “Em viết một báo cáo văn học về hai mươi năm cải cách mở cửa của Tập đoàn Trường Thiên, nhưng bố anh tạo sự thích thú đặc biệt. Bây giờ rất nhiều người trẻ hiếu kỳ như em. Khi thấy một doanh nghiệp thành công, thấy các vị lãnh đạo doanh nghiệp trong cuộc cạnh tranh đẫm máu quyết liệt, cuối cùng đứng trên đỉnh cao thắng lợi, không nhất thiết họ muốn biết các ông chủ doanh nghiệp đã giành thắng lợi bằng cách nào trong cuộc cạnh tranh. Nhưng họ muốn biết có phải những người anh hùng ấy chỉ dựa vào sự phấn đấu, trí tuệ, lòng chân thành của mình để có được tất cả? Phải chăng những con người ấy không cần so đo tính toán, không cần phải tàn nhẫn, không cần lừa đảo, ngụy trang, không cần nói dối? Phải chăng những con người ấy không từ một thủ đoạn nào để đạt mục đích? Đấy không phải chủ đề của chuyến viếng thăm, làm việc của em, mà là em muốn biết mọi bí mật. Em muốn biết trong thời đại không có anh hùng này nếu như xuất hiện một anh hùng, thì đấy là con người thế nào?”

9. Chương 9

Theo ông Ngô Trường Thiên, trong lịch sử, mỗi lần chuyển giao thế kỷ là thời nhân loại xuất hiện hàng loạt anh hùng. Ông đã từng mắt thấy tai nghe, đếm không hết những nhân vật nổi tiếng. Có thể còn nhiều người vẫn quen coi anh hùng là những liệt sĩ trong khói lửa chiến trường và gương sáng trong thác lũ. Nhưng trên thực tế, anh hùng hào kiệt giữa đời thường đều là những bậc trí giả nho nhã phong lưu, đấu tranh gian khổ, có năng lực thúc đẩy nền kinh tế Trung Quốc ngày nay. Liệu ông có xứng với vinh dự ấy không, tin rằng

người đời sẽ bình xét. Bây giờ chưa phải lúc ông đến Hoa Sơn luyện kiếm, tự mình treo bảng. Hơn nữa, trong trận chiến cổ phiếu của Trường Thiên hiện tại, vẫn chưa đến hồi kết, ông chỉ ngồi đốc thúc ba quân, thắng lợi trong tầm tay. Chờ cho đến khi Hội nghị Hội đồng quản trị Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên kết thúc thắng lợi, con tàu cổ phiếu của ông kéo một hồi còi dài khởi hành trong mộng ảo, đến thẳng bến bờ lòng ông đã định sẵn.

Theo kế hoạch của ông, cuộc họp định kì sắp tới của Hội đồng quản trị Công ty cổ phần đầu tư - thương mại Trường Thiên diễn ra vào cuối tháng, địa điểm tại Cát Hải. Nhưng chỉ còn mấy hôm nữa sẽ họp, ông là nhân vật hạt nhân của cuộc họp này, bỗng buông rơi công tác trụ bị khẩn trương, phức tạp, vội vàng vàng lên Bắc Kinh.

Có thể công tác chuẩn bị cho cuộc họp Hội đồng quản trị ông rất yên tâm giao cho Phó Chủ tịch Trịnh Bách Tường, ông mới đi một cách nhẹ nhàng như vậy. Lần trước, cuộc họp Hội đồng quản trị ông vắng mặt, ông Tường điều hành, đạt được quyết định chia cổ tức bằng tiền mặt. Sau khi công bố phương án, đúng như ông Trường Thiên dự kiến, phá tan ảo tưởng của các nhà đầu tư vươn cổ mong ngóng, giá cổ phiếu của Trường Thiên lập tức sụt giảm. Nhân cơ hội ấy, ông Ngô Trường Thiên chỉ đạo các cổ đông chủ lực liên tiếp trong mười lăm phiên giao dịch bán ra ồ ạt. Với cái trò chơi chết người bất ngờ, buộc các nhà đầu tư nhỏ lẻ phải tháo chạy. Họ mở mắt nhìn cổ phiếu vừa hôm qua còn nóng, chỉ trong chớp mắt biến thành đồng rác. Ai cũng tưởng như nắm phải củ khoai nóng bỏng tay, vội vàng vứt bỏ. Ông vẫn còn mạnh tay, nhìn cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên sụt giảm, mỗi cổ phiếu đang từ hai mươi lăm đồng sụt xuống còn chín đồng chín hào. Sụt giảm thê thảm. Cho dù ông cũng đã từng có ý nghĩ dừng tay, nhưng ông biết tháng Bảy năm chín mươi chín Luật chứng khoán có hiệu lực. Trận chiến này là cơ hội cuối cùng của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên. Hơn nữa, lúc đầu ông quyết định nguyên tắc cuộc chơi lần này nếu thắng ít tức là thua. Ông không thể không tiếp tục nghiền răng đánh tới, tạm thời cho ba xưởng nhỏ trực thuộc Công ty đầu tư - thương mại nghỉ sản xuất, chờ tin chuyển đổi sở hữu đăng báo, dẫn đến cổ phiếu một lần nữa sụt giảm chỉ còn sáu đồng một hào rưỡi, cuối cùng đã thấy đáy. Suốt cả tuần lễ, ông Thiên vẫn yên tâm điều độ một lượng vốn lớn. Ông lần lượt khống chế vững chắc, hơn nữa mấy xưởng sản xuất nhỏ không liên quan đến sở hữu nhà nước, lặng lẽ cho mua vào một khối lượng lớn cổ phiếu giá thấp của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên. Mấy công ty con này làm rất kín đáo, chờ đến khi xong việc, trên thị trường bắt đầu lan truyền tin Tập đoàn Trường Thiên đứng ra cứu chứng khoán, ngay trong ngày giá cổ phiếu lên gấp ba. Trong cuộc họp báo hôm qua, người phát ngôn của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên thông báo, ba xưởng sản xuất nhỏ của Công ty tạm nghỉ sản xuất cách đây ít lâu, nay đạt được hợp đồng liên doanh với Công ty Apple của Mỹ. Được nguồn tin này cổ vũ, giá cổ phiếu cứ vậy lên vù vù, so với giá trước khi sụt giảm kém không đáng kể. Lúc này ông Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, chiến thắng đã trong tầm tay. Có thể dự đoán, mấy hôm sau ông sẽ chủ trì cuộc họp Hội đồng quản trị để “đẹp loạn”, đưa ra phương án chia cổ tức bằng cổ phiếu thay cho phương án chia cổ tức bằng tiền mặt mà cuộc họp Hội đồng quản trị lần trước quyết định. Một khi tin tức công bố, cổ phiếu sẽ cất tiếng hát thắng tiến, lên không biết đến mức độ nào. Chờ đến lúc này các nhà đầu tư nhỏ lẻ lại phải chĩa chày, một lần nữa chen chúc, một lần nữa ông thừa cơ ra tay, dốc túi một phen, sau đấy ung dung thoái lui. Tất cả đều là vấn đề thời gian. Đến lúc ấy ông để lại cho thị trường và các nhà đầu tư nhỏ lẻ một cảnh tượng kinh hoàng hơn chục ngày và những ký ức không muốn nhớ lại.

Nhưng lúc này trước trận quyết chiến, bỗng ông về Bắc Kinh lâm trận là hoàn toàn vì ông Mai Khởi Lương, Bí thư Thành ủy Cát Hải. Đây là gánh nặng trong lòng ông, đây là trận chiến số phận chưa biết thắng thua.

Có thể đây là chuyến bay cuối cùng tối nay, cho nên hành khách không đông lắm. Khoang hạng nhất trừ ông ra chỉ có một cặp vợ chồng người nước ngoài ngủ li bì từ khi máy bay cất cánh. Chiêu đãi viên vốn quen mặt ông, một hành khách thường xuyên, biết ông không ăn điểm tâm trên máy bay, cho nên tắt đèn sớm. Khoang hạng nhất tối lại, hết sức yên tĩnh. Ông ngả ghế, nhắm mắt dưỡng tinh thần, nhưng không buồn ngủ. Trong cái tháng Bảy cuối cùng của thế kỷ, ông sẽ mừng thọ tuổi năm mươi. Vừa rồi, trong phòng chờ máy bay, ông Lí Đại Công còn hỏi ông, kỷ niệm sinh nhật lần này sẽ tổ chức như thế nào. Xưa nay ông không coi trùng sinh nhật, rất nhiều năm về trước, sinh nhật qua rồi mới nhớ mình thêm một tuổi. Nhưng cảm giác về năm mươi tuổi không giống những lần trước, mà như trạm dừng lớn trên đường đi của đời người, rất đáng dừng chân để kỷ niệm. Hai chục năm ra khỏi biên chế đối với ông quả là một thời gian mệt mỏi, về thể lực cũng là bước ngoặt của cuộc đời. Bất luận thế nào, thế kỷ tiếp theo không còn là của những người

như ông. Thế kỷ sau ông chỉ có thể sống với hoài ức, hoài ức về những năm tháng gian khổ, những thành bại vinh nhục. Đúng vậy, khi sức khỏe của ông không cho phép tiếp tục làm việc trong doanh nghiệp, liệu ông còn gì, chỉ còn những ký ức phong phú nhiều sắc màu.

Về điểm này xem ra có phần tàn nhẫn, nhưng lúc này rất có thể trở thành hiện thực, một hiện thực ông không chú ý. Ông vẫn nghĩ Tập đoàn Trường Thiên là đứa con của ông. Ông sinh, ông dưỡng, tất cả vì nó. Mọi gian khổ, hiểm nguy, những đêm mất ngủ ông phải chịu đựng, liệu có mấy người trong xã hội Trung Quốc ngày nay? Nhưng cái doanh nghiệp hút hết tinh lực của ông để ngày nay trưởng thành, một ngày nào đó không thể biết trước, ông không còn chút quan hệ nào với nó, mất hết trong khoảnh khắc bởi một quyết định nghỉ hưu theo chế độ, hoặc bởi một lệnh điều động, chuyển chuyển.

Tất cả chỉ còn lại những ký ức phong phú giàu màu sắc.

Chưa bao giờ ông nghĩ đến chuyện ấy, cho dù ông đã biết, nếu ông là một cán bộ của doanh nghiệp nhà nước, chắc chắn đây là một kết cục hợp lý và duy nhất. Có ai không như thế, mọi người đều suốt đời phấn đấu cho chủ nghĩa cộng sản. Bây giờ thế giới đã đổi thay, khi anh trông thấy rất nhiều người cùng bỏ sức lao động, trí tuệ và chịu mọi hiểm nguy. Thành công của họ được công nhận đồng thời được luật pháp bảo hộ, những người ấy có thể quyết định tương lai của mình, về hưu rồi nhưng vẫn được hưởng quyền lợi và cuộc sống ưu việt.

Hình như ông là một thằng ngốc, bao nhiêu năm nay ông không nghĩ đến những chuyện đó, hai mươi năm lặn ngụp nơi thương trường ông không nghĩ đến, nhưng lúc này phải nghĩ. Cái thứ mắt không trông thấy, tay sờ không đến nơi, liệu nó có liên quan gì đến cuộc sống của ông? Ông phấn đấu vì ai trong hiện tại và tương lai? Mọi vất vả cực nhọc, mọi cố gắng lẽ nào để đánh đổi tấm bằng khen treo trên tường? Có thể ông Chữ Thời Kiện ở Vân Nam đã nghĩ đến những điều ấy, cho nên chỉ trong một đêm ông ta phát điên. Chắc chắn ông ta mất hết nguồn cội sức mạnh, lạc lối trong biển khổ, cho nên ông ta điên. Ông ta có quyết định ngu xuẩn không đúng với lẽ thường, có những hành vi không chút lý trí và hiểu biết, lấy tiền ngay trong tài khoản của doanh nghiệp mà không hề che giấu giấu giếm, rõ ràng là điên. Nhưng bản khoản của người điên Chữ Thời Kiện cũng có ở những người không điên như ông ta. Những người không nghĩ đến những chuyện kia mà chỉ sợ mình không thuộc về thời đại ấy. Những người tự xưng không nghĩ đến chuyện riêng mà chỉ nghĩ suốt đời phấn đấu cho chủ nghĩa cộng sản, chắc chắn đây là những con người giả dối, thâm hiểm, vô liêm sỉ. Xét từ kinh nghiệm cuộc sống, ông Ngô Trường Thiên tin chắc ở điểm này!

Mấy năm nay vì lợi nhuận của doanh nghiệp, ông vắt óc nghiên cứu những cơ chế để có thể kích thích, động viên nhân viên trong doanh nghiệp. Có thể nói, hai mươi năm nay, tuyệt đại đa số nhân viên của tập đoàn Trường Thiên đều rất phấn khởi vì các khoản đãi ngộ, từ tiền lương, tiền thưởng đến các khoản phúc lợi suốt đời, từ các khoản thưởng đặc biệt cho những người có công đến tiền lương hàng năm của lãnh đạo cốt cán, từ các chế độ thành văn và những khoản điều tiết khác. Thu nhập bình quân của nhân viên trong Tập đoàn Trường Thiên, đừng nói gì ở Cát Hải, so với Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu cũng đều cao hơn một bậc. Rất nhiều giám đốc có ô tô riêng, gửi ở ngân hàng cả mấy trăm ngàn đồng. Còn ông đã tích trữ được gì? Nếu không kể tài sản vợ để lại, hầu như ông không tích góp được cho bản thân và cho con trai được một khoản đáng kể nào.

Lúc này ông bắt đầu nghĩ đến những chuyện ấy. Bởi vì, không những chính sách nhà nước đã bật đèn xanh cho tư nhân chiếm hữu cổ phần và tiền vốn, hơn thế, còn ghi rất rõ vào Hiến pháp, nên ông không những có thể mà còn cần phải nghiêm túc nghĩ đến vấn đề ấy. Điều ông nghĩ là làm thế nào để kịp đáp chuyển xe ấy, để nổi gian lao vất vả trong hai mươi năm qua của mình được công nhận, để lịch sử Tập đoàn Trường Thiên từ không đến có, từ nhỏ đến lớn chuyển hóa thành vốn tự có theo luật định. Từ đây không lo một tờ lệnh điều động từ trên trời rơi xuống; không phải lo chỉ một nhát dao đưa ông về hưu; không phải lo những cuộc đấu đá phe này phái nọ và sự tranh giành chức tước thường thấy trong các doanh nghiệp nhà nước. Sau nhiều năm cảm nhận được sự xa vời và trống rỗng của cơ chế quan liêu cũ, cuối cùng ông tìm thấy mục tiêu phấn đấu rõ ràng và cụ thể. Đây là biến mình thành một nhà doanh nghiệp, độc lập chỉ huy doanh nghiệp của mình, độc lập chi phối tài sản của mình, không phải là một cán bộ cấp nào đây được cấp trên bổ nhiệm. Người có thể quyết định ông phải chăng là một nhân vật then chốt có thể thực hiện mục tiêu ấy, chính là ông Mai Khởi Lương, Bí thư Thành ủy.

Mà lúc này, giờ này ông Mai Khởi Lương đang đứng trước bước ngoặt quan trọng của cuộc đời. Tin ông

sắp lên ghế Thường vụ tỉnh ủy đến tai ông Ngô Trường Thiên không phải mới một vài ngày. Từ cấp cơ sở lên cấp phó tỉnh là con đường làm quan của người cộng sản, là bậc thang có hàm lượng vàng cao nhất. Cấp phó tỉnh đối với người lập chí làm quan, không phải là khởi điểm để ghi tên mình vào sử sách, ít nhất cũng đã bước vào hàng ngũ cao cấp, suốt đời được bảo đảm ở một tầng nấc nào đó. Một con người chọn con đường chính trị, vậy thì đứng vào hàng ngũ cấp tỉnh tức là đã đạt đến đỉnh cao. Hơn nữa ông Mai Khởi Lương năm nay đã năm mươi tuổi, cơ hội không còn nhiều.

Ông Lương mới hôm kia bay đi Bắc Kinh, trên danh nghĩa làm việc với văn phòng Chính phủ để giải quyết một sự vụ lớn ở Cát Hải, tiện thể thăm thú vài vị thủ trưởng cũ. Nhưng thực tế, ông Thiên biết, vào thời điểm quan trọng này ông Lương cần phải chạy đây chạy đó ở Bắc Kinh. Thư ký của ông Lương gọi điện kín đáo cho ông Thiên biết chuyện. Một người đi công cán làm gì có chuyện không đem theo bọc tiền, ông Thiên dù bận việc to lớn đến mấy cũng phải lập tức đến tìm ông Lương. Mỗi lần ông Lương lên Bắc Kinh, hề cần tiếp khách hoặc biểu xén lãnh đạo cũ, thư ký đều báo cho ông Thiên biết. Có thể ông nhỏ tí máu rồi sẽ được sung ái hơn. Những người chưa đủ tín nhiệm sẽ không có được cơ hội ấy.

Cho nên, vừa xuống máy bay, ông Thiên bảo người cùng đi là ông Lí Đại Công gọi điện ngay về văn phòng đại diện chính quyền Cát Hải tại Bắc Kinh, bảo họ nói lại với ông Lương rằng, ông Thiên đã có mặt ở Bắc Kinh. Tất nhiên ông Lương biết chỗ ở và số điện thoại của ông Thiên ở Bắc Kinh. Sau đấy ông Thiên mới về biệt thự Kinh Tây. Về đến biệt thự đã mười giờ đêm, vừa bước vào cửa thì nhận được điện của ông Lương đích thân gọi: “Anh Thiên, mới lên à?” Giọng ông Lương qua điện thoại nghe rất phấn khởi, nhưng khiến ông Thiên thấy bất ngờ là, muộn thế này rồi mà ông ta vẫn gọi điện đến trao đổi công tác, sau đấy kéo sang chuyện gia đình: “Bà xã nhà tôi lần này cũng lên, lên thăm con gái.” Ông Lương rất hào hứng: “Này, nhân dịp anh có ở Bắc Kinh, hai gia đình chúng ta cùng ăn bữa cơm nhé. Chỉ hai gia đình thôi, không mời ai. Bà xã nhà tôi rất muốn gặp cậu Hiếu, lâu lắm không gặp.”

Tất nhiên ông Thiên đã rõ ý của ông Lương, vậy là ông trả lời bằng giọng thân tình hàng xóm cũ: “Được được, tôi cũng rất muốn gặp cháu Mai San. Cháu San ở Bắc Kinh thế nào? Tôi bảo cháu có việc gì thì cứ tìm tôi, vậy mà chẳng thấy cháu tìm.”

Ông Lương cười: “Tôi không cho phép cháu tùy tiện làm phiền anh. Nếu có gì khó khăn, tôi bảo cháu đến tìm cháu Hiếu, chúng nó còn trẻ, biết cách bảo nhau.”

Cả hai cùng phá lên cười thật sảng khoái. Cười xong, ông Thiên có phần không hiểu, bởi ông biết Ngô Hiếu không có ý đồ với Mai San, hoặc con trai ông không muốn tơ vương đến bạn gái, hoặc hiện tại cậu ta đang mê đắm âm nhạc. Mấy hôm trước cậu ta còn kéo theo một cô ở tòa soạn báo, giả vờ về ra mắt bố chồng. Ông Thiên nhận ra cô gái kia rất khôn khéo, chắc chắn không bao giờ để mắt đến một anh chàng trẻ con miệng còn hơi sữa. Ông gọi Lâm Tinh đến, chỉ dòn vài câu, quả nhiên như vậy. Ông Thiên không lo có cô nào tranh chấp con trai ông. Ông chỉ sợ tính tình cậu con trai bề ngoài không nói năng gì, thực tế đã có ý định.

Nhận lời gặp gỡ gia đình, ông Thiên gọi điện ngay đến văn phòng Tập đoàn Trường Thiên tại Bắc Kinh, bảo ông Công bố trí việc này. Cán bộ trực ban bảo, ông Công vừa ra ngoài. Ông Thiên hỏi muộn thế này còn đi đâu? Nhân viên trực ban ấp úng. Ông Thiên không tiện hỏi tỉ mỉ. Ông biết ông Công cùng bạn bè quen biết đến quán bar hoặc hộp đêm nào đó uống rượu. Mấy năm nay đúng là ông Công làm ra vẻ với cấp dưới, ý thế ta đây là “người cũ của Trường Thiên”, lại được ông Thiên quý vì đức trung thành, khẩu khí khi nói chuyện với cấp dưới có phần hách dịch. Ông ta đi xe còn sang hơn xe của ông Thiên. Ông Thiên và ông Tường theo quy định liêm khiết của công ty, chỉ ngồi xe Toyota và Honda. Còn ông Công lúc thì ngồi Mercedes, lúc lại ngồi Cadillac. Ông ta quản lý xe, muốn đi xe nào ai dám cấm? Với hiện tượng lật vạt ấy, ông Thiên cũng nhắm mắt làm ngơ, không muốn khắt khe. Nước trong không có cá, người giám sát chặt chẽ quá cũng không còn lối. Nếu khắt khe xét nét với cấp dưới từng khuyết điểm, từng chút lợi lộc nhỏ như con ruồi, sẽ không còn ai theo. Hơn nữa, ông Công lại là công thần từ thời Tập đoàn Trường Thiên mới ra đời, bây giờ có hưởng chút lộc, ông Thiên nghĩ cũng không đáng kể. Nhiều lần ông cũng nhắc riêng, ấy là chỉ mong ông ta xa cái đám bạn bè đen trắng chẳng ra gì, xa rượu, xa gái, vì ông là lãnh đạo một bộ phận của Tập đoàn Trường Thiên, cần phải chú ý đến hình ảnh cá nhân và ảnh hưởng trước mọi người. Tập đoàn Trường Thiên không phải là gánh hát đường phố, công ty giang hồ, một lũ ô hợp, tự thân cán bộ phải giữ gìn và có kỷ luật tối thiểu, phải có đẳng cấp.

Ông Thiên đặt máy xuống được một lúc thì ông Công gọi đến, rõ ràng nhân viên trực ban đã thông báo cho ông ta biết. Trong điện thoại, ông cố giấu cái giọng ngà ngà hơi rượu, hỏi: “Anh Thiên, có chuyện gì cho gọi em?” Trong máy, ông Thiên loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc và tiếng cười của con gái, ông cố tình hỏi: “Anh đang ở đâu đấy?” Ông Công trả lời không rõ ràng: “Thiết bị ở phòng tắm hơi và bể bơi của biệt thự Kinh Tây cũng cần phải thay, em đang làm việc với nhà thầu...” Ông Thiên biết nhưng không chỉ ra cái nói dối của ông ta, chỉ bình thản nói: “Ngày mai, anh tìm giúp cháu Hiếu cho tôi. Nhất định phải tìm thấy nhé, anh có điện thoại của cháu không?”

Nhắc đến Ngô Hiếu, ông Công hiểu rõ ít nhiều: “Vâng, anh có cần tìm ngay không? Cậu ấy đang ở đây, em đưa cậu ấy về ngay.”

“Nó đang ở đây với anh à?”

“Cậu ấy đang thổi kèn ở kia. Em gọi cậu ấy nghe điện của anh nhé?”

“Không cần!”

Ông Thiên đặt máy xuống, nhìn đồng hồ trên mặt bàn, đã mười một giờ đêm. Ông phải đi ngủ, nhưng bước vào buồng lại không buồn ngủ nữa. Trên tường là tấm ảnh toàn gia hạnh phúc, vợ và Ngô Hiếu còn nhỏ đều đang cười. Chỉ riêng ông tương đối nghiêm, nhưng không che nổi vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt. Nụ cười của vợ và con chợt đến khiến ông thấy mình tựa như người bị bỏ rơi, có phần cô đơn. Đối với ông, cô đơn là chuyện gần đây, tức là khi ông sắp bước vào tuổi già mới cảm thấy. Ông đứng rất lâu trước cửa sổ, muốn cho nỗi buồn trong lòng lắng xuống. Sau đấy, ông gọi điện thoại, đánh thức anh lái xe đã ngủ.

Lái xe đưa ông qua những đường phố Bắc Kinh đèn lửa rực rỡ. Ô tô chạy như mắc cửi khiến ông nhận ra về đêm ở thành phố vẫn có người qua lại. Ông nhớ cái tên quán bar vừa rồi ông Công nói. Đây cũng là nơi mà người lái xe vẫn đến, chỉ cách biệt thự Kinh Tây chừng mười phút chạy xe. Mười hai giờ đêm đang là thời điểm cao trào của quán bar ấy. Trong tòa nhà nhiều quanh co góc ngách đầy khách, bóng người, khói thuốc, ánh sáng kì quái lạ lẫm. Ông Thiên không cho người lái xe đi theo, khó khăn lắm mới tìm được một cái bàn có ngọn nến sắp tàn, mấy thanh niên đứng dậy ra về. Đúng vậy, đến đây đều là các bạn trẻ, những người lớn tuổi như ông có phần lạc lõng. Ông ngồi bên cái bàn đầy vỏ chai bia, lon nước ngọt và tàn thuốc, đồng thời trông thấy ông Công ngồi ở bàn đầu kia. Ông Công và một người bạn đang tán chuyện say sưa với hai cô gái trẻ, bất ngờ cũng trông thấy ông, lập tức đứng dậy, rẽ đám đông đi tới. Mặt ông đỏ bừng, không biết do vì rượu hay vì ngượng. “Anh Thiên, anh cũng đến đây cơ à? Có cần em gọi cậu Hiếu đến không?”

Ông ta chỉ vào sân khấu nhỏ, ban nhạc của Ngô Hiếu đang chơi rất say sưa. Thấy ông Thiên lắc đầu, ông Công vội gọi nhân viên phục vụ đưa nước uống đến. Ông Thiên lấy một chai nước khoáng, ông Công lớn tiếng gọi nhân viên phục vụ: “Ghi tiền vào bàn của tôi ở kia nhé!” Ông Thiên nói: “Anh cứ đến với bạn, để tôi ngồi một mình ở đây.” Rõ ràng ông Công đã uống nhiều, nói: “Anh Thiên, có cần gọi hai cô gái kia đến ngồi nói chuyện với anh không? Anh cũng nên tiếp xúc với giới trẻ, em đến gọi các cô ấy...” Ông Thiên xua tay, nói: “Không cần, không cần, tôi muốn ngồi một mình.”

Ông Công tuy uống đã nhiều, nhưng vẫn thấy rõ về mặt ông chủ. Ông ta biết phải rút lui. Ông Thiên ngồi một mình, lắng nghe những giai điệu trầm trầm của saxo. Ông trông thấy con trai ở đằng xa kia, trông thấy dáng bộ thẳng con. Chùm ánh sáng ấm áp khiến cho sân khấu trở thành trung tâm sáng rõ nhất của cả quán bar mờ tối. Con trai ông là nhân vật chính của trung tâm kia. Anh chơi rất tự nhiên, thoải mái, khuôn mặt trẻ con nhưng lúc chơi saxo lại không trẻ con chút nào. Ông Thiên bị hấp dẫn, có phần ngạc nhiên. Ông như hồi hận về việc trước đây kịch liệt phản đối con trai chơi nhạc Jazz, nhưng đấy chỉ là ý nghĩ thoáng qua. Tâm trạng ông rời ngay khỏi âm nhạc, chú ý về mặt con trai. Khuôn mặt giống mẹ, ngây thơ nhưng trầm lắng, dịu dàng, cổ chấp. Ông rất muốn ôm con vào lòng, giống như hồi con còn nhỏ. Ông rất muốn thẳng con vẫn nhỏ như xưa, vắng lời, dựa vào ông, là một phần của ông.

Nhạc dừng, không có tiếng vỗ tay, không có người khen, tiếng ồn ào lặn át. Ban nhạc đi xuống, băng nhạc được mở ra, so với ban nhạc trình diễn vừa rồi quả là cách biệt và đơn điệu. Ngô Hiếu có thể được ông Công mách bảo, đi vòng qua đám người, lặng lẽ đến ngồi bên bố. Cậu không hề ngạc nhiên tại sao bố lại xuất hiện ở cái nơi không bình thường đối với bố.

Ông Thiên hỏi: “Có uống chút gì không?”

Ngô Hiểu nói: “Ồ kia con có nước.”

Vẫn như thường lệ, giữa hai bố con không có chuyện gì nói với nhau. Sau một lúc im lặng, ông Thiên nói trước: “Ban nhạc diễn xong chưa?”

Ngô Hiểu nói: “Con xong rồi. Sau đây là tiết mục của các ca sĩ.”

Bố nói: “Vậy thì về với bố.”

Ngô Hiểu nói: “Con chờ để nhận tiền, hôm nay diễn xong nhà hàng sẽ trả lương tháng này.”

Bố nói: “Tiền bố cho hàng tháng con dùng vào việc gì?”

Ngô Hiểu nói: “Mua áo quần.”

Bố nói: “Con biểu diễn ở đây mỗi tháng được bao nhiêu?”

Ngô Hiểu nói: “Mỗi ngày một trăm, nhưng tháng này con có nhiều ngày không diễn, cũng có thể được hai ngàn. Chả là, tháng này con về Cát Hải mấy hôm.”

Bố lại hỏi: “ Bao giờ thì phát tiền, còn chờ bao lâu nữa?”

Ngô Hiểu nói: “Bố cứ về trước, nếu bố không có việc gì, tối nay con không về.”

Bố hỏi: “Gần đây con có gặp cô San không?”

Ngô Hiểu nói: “Không gặp.”

Bố ngừng giây lát, nói: “Bố mẹ của cô ấy cũng lên Bắc Kinh. Chúng ta mời họ ăn cơm, bà ấy rất muốn gặp con.”

Ánh mắt ông Thiên dừng lại trên khuôn mặt Ngô Hiểu. Những năm gần đây ông ít khi nhìn con bằng ánh mắt thương yêu ấy. Ngô Hiểu rất thông minh, tránh ánh mắt của bố, anh biết bố sắp nói gì rồi.

“Bố, con đã có bạn gái rồi đấy thôi.”

Câu trả lời không mềm không cứng của Ngô Hiểu làm ông Thiên không vui, nhưng tình yêu thương trong ánh mắt ông vẫn không thay đổi: “Con đừng nói dối bố. Bố biết con hiện đang rất mê nhạc. Bố đã nói, bố không phản đối con chơi nhạc. Ngay lúc này con không muốn sa vào con đường yêu đương, bố rất hiểu và cũng rất tán thành. Nhưng chú Lương và nhà ta là chỗ thân tình cũ, giúp đỡ nhiều cho công việc làm ăn của bố. Chúng ta cũng nên tốt với gia đình bên ấy, ít ra cũng phải tình cảm và lịch sự. Con với cô San dù có yêu nhau hay không, chỉ làm bạn qua lại với nhau cũng được, rồi có phát triển hay không là ở bản thân con, nhưng phải tốt, phải nhiệt tình với cô chú ấy.”

Ngô Hiểu không tiếp tục né tránh ánh mắt của bố. Hai bố con nhìn nhau, nói: “Bố, con có bạn gái thật rồi mà. Con nói dối bố làm gì?”

“Cái cô bạn phóng viên ấy à? Cô ấy nói với bố tất cả rồi. Cô ấy đâu có ý gì với con, vả lại bố cũng có thể nhìn ra.”

Ngô Hiểu cúi đầu, không nói gì. Ông Thiên vỗ vỗ vai con trai, nói: “Bố về trước, quyết định thời gian bố sẽ báo cho con biết.” Ngô Hiểu vẫn cúi đầu, không biết nên chống lại hay mặc nhận, bực tức hay buồn với điều bố vừa nói. Ông Thiên đứng dậy. Ngô Hiểu cũng không ngước lên, không nói chào bố.

10. Chương 10

Ông Thiên nghĩ, ai cũng qua một thời tuổi trẻ rung động, bông bột. Tình yêu thời trẻ phần lớn là phản ứng tình dục. Bây giờ thanh niên đều muốn thể hiện mọi bông bột, xung động. Đây là thời đại không bị gò bó, câu thúc, là một quan niệm, mọi đạo đức, qui phạm đều phục tùng cảm giác và tình cảm. Là hiện tượng của thời đại, ông Thiên hoàn toàn hiểu được. Nhưng khi hiện tượng này phát sinh ở con trai mình, tiếp

nhận có phần khó khăn. Ông không yêu cầu con mình phải như người của thời đại ông, trong bầu không khí của chủ nghĩa cấm dục trai gái tiếp xúc rụt rè, xấu hổ, có cảm giác tội lỗi. Ông chỉ yêu cầu con khi quyết định chuyện cả cuộc đời phải bàn bạc với ông, một người làm cha, được sự đồng ý của ông, bởi Ngô Hiểu là người thân yêu duy nhất của ông và cũng là người thừa kế hợp pháp duy nhất. Nếu ông Thiên có thể xác định được quan hệ sở hữu tài sản hợp pháp - cho dù chỉ một phần - giữa ông và doanh nghiệp Trường Thiên theo ý mình, vậy con ông sẽ là người thừa kế mấy tỉ, thậm chí mấy chục tỉ. Nó có chọn bạn tình như thế nào vào cái nhà họ Ngô này, ông cũng không có quyền can thiệp. Hiển nhiên đây không còn là vấn đề tình cảm cá nhân thuần túy nữa.

Ông nghĩ, phải nói với con thật nghiêm túc, nói rõ nỗi lòng người cha, nói rõ đạo lý, nói rõ các mối quan hệ lợi hại. Thậm chí ông nghĩ cần thiết cũng phải buộc con trai có sự lựa chọn: lấy khối tài sản mấy chục tỉ hay chạy theo hứng thú nhất thời. Ông muốn con có lý trí tối thiểu, muốn giữa cha và con không phải nói với nhau đến mức ấy.

Từ rất lâu ông Thiên đã nghĩ đến một dịp nói chuyện sâu sắc với con trai. Ông có cảm giác thích hợp nhất là sau bữa ăn với gia đình ông Lương. Nếu không khí bữa ăn vui vẻ, ông sẽ dẫn câu chuyện lựa chọn tình cảm của con trai vào chủ đề kéo dài sự nghiệp gia đình họ Ngô, như vậy sẽ có lý hơn. Vậy là ông Thiên chuẩn bị cho buổi gặp mặt này thật kỹ, thời gian, địa điểm, thực đơn đều tính đến. Ông muốn chọn một khách sạn hoặc nhà hàng cao cấp, xem ra lúc này cũng không ít chuyện. Nghĩ đi nghĩ lại ông thấy tốt nhất vẫn là diễn ra ở biệt thự Kinh Tây, như vậy thân tình hơn, phạm vi hoạt động rộng rãi mà cũng tự do, có không khí gia đình. Ông nghĩ, trong không khí thân tình, cha mẹ con cái cùng vui vẻ cũng rất thích hợp để ông cùng với ông Lương bàn bạc thăm dò chuyện sở hữu doanh nghiệp Trường Thiên.

Ông chọn một ngày cuối tuần. Trước đây, ông dặn ông Công mua hoa về trang trí phòng ốc, lại cố tình làm cho các căn phòng lộn xộn nhưng lý thú để làm nổi bật không khí gia đình. Trước đây mấy hôm, ông triệu mấy đầu bếp giỏi ở nhà hàng Kinh Thiên đến chuẩn bị thực đơn, chuẩn bị đồ nấu, gia vị, đồng thời để làm quen với bếp biệt thự. Theo yêu cầu của ông, các món ăn không cần thiết phải quá cao cấp, cần nhất là hợp khẩu vị, không cần nhiều, nhưng phải lạ miệng. Ông Lương đã từng ăn đủ món ngon ở đời, nhà hàng, khách sạn lớn nào cũng đã đến. Bữa cuối tuần phải thể hiện rõ sự đặc sắc của bữa tiệc gia đình, phải thật tinh tế, khéo léo.

Ngày cuối tuần trời không đẹp lắm, buổi trưa nhiều mây, buổi chiều mưa gió sấm chớp âm ầm. Đây là trận mưa xuân đầu tiên, mưa lúc to lúc nhỏ, đến tối vẫn chưa có dấu hiệu tạnh ráo, nhưng ba người gia đình ông Lương vẫn đến đúng hẹn. Biệt thự nơi ông Thiên ở thật ra là nhà khách của tập đoàn Trường Thiên ở Bắc Kinh, một ngôi nhà nhỏ ba tầng, phía trước có vườn hoa, bể bơi. Vợ chồng ông Lương lên Bắc Kinh đã đến ở đây nhiều lần. Tầng trên, tầng dưới, lối ra ngõ vào, ông ta đều thông thuộc. Chỗ nào có thêm đồ vật gì, chỗ nào có sự thay đổi, ông ta đều biết như ở nhà mình. Kiều nữ Mai San của ông cũng đã đến mấy lần. Cô thích nhất là bể bơi hình quả bầu ở phía sau. Nhưng mấy lần cô đến, thời tiết đều không đẹp, đem theo đồ bơi nhưng chưa được bơi lần nào.

Ông Thiên và gia đình ông Lương ngồi nói chuyện ở phòng khách. Lúc này đã sáu giờ rưỡi, rượu ngon và tiệc đã bày sẵn nhưng không ai nhắc phải ngồi vào bàn tiệc. Ông Thiên vẻ mặt như đang say sưa câu chuyện nhưng lại đang sốt ruột, mọi người chờ Ngô Hiểu. Cũng may, Mai San phát hiện kiểu tóc của mình bị nước mưa làm ướt. Cô kéo mẹ vào phòng trang điểm, sửa sang lại mái tóc, làm cho thời gian chờ đợi bớt đi sự khó xử.

Khi phòng khách chỉ còn lại hai người đàn ông, ông Thiên không bỏ lỡ thời cơ, bắt ngay sang chuyện đàn ông quan tâm.

“Anh Lương, việc anh vào Thường vụ tỉnh ủy bao giờ thì chính thức công bố?”

Ông cố tình nói đến thông tin ấy như sự việc đã thành, vẻ mặt, khẩu khí tỏ ra bạn bè quen biết và niềm vui của “con dân”. Ông Lương cười cười coi như không có chuyện gì, nhưng trong thâm tâm lại rất đắc ý. Ông ta trả lời bằng giọng thân mật “người nhà”, nhưng vẫn quan cách:

“Lên tỉnh làm gì, tôi chỉ thích ở Cát Hải, không muốn đi.”

Ông Thiên mỉm cười: “Nghe nói không rời Cát Hải, mà là Thường vụ kiêm Bí thư Cát Hải. Lúc này anh không thể rời Cát Hải được.”

“Hừm!” Ông Lương xua tay: “Do cấp trên quyết định, trung ương đặt đâu mình phải ngồi đấy. Nếu hỏi ý kiến tôi, tôi muốn ở lại Cát Hải thêm hai năm nữa rồi xin về hưu sớm.”

Ông Thiên tỏ ra nghiêm túc: “Về hưu cũng phải vào Thường vụ đã, lên đến cấp tỉnh tất cả đều khác. Cát Hải là thành phố lớn, lẽ ra anh phải vào Thường vụ tỉnh ủy lâu rồi.”

Ông Lương nói: “Anh nói đúng đấy, Cát Hải là thành phố lớn, có một Thường vụ mọi chuyện cũng sẽ ổn hơn. Nếu không nghĩ đến vị trí Cát Hải trong tỉnh, cá nhân tôi cũng chẳng muốn ngồi lên càng xe làm gì.”

Ông Thiên phụ họa: “Đối với Cát Hải rất tốt, đối với cá nhân anh, có lợi mà cũng không có lợi.”

Ông Lương chuyển sang chuyện khác: “Ba hôm nữa tôi sẽ về. Ngày mai và ngày kia, tôi muốn lần lượt chiêu đãi một vài ông bạn cùng học ở trường Đảng, anh thu xếp giúp tôi nhé. Tốt nhất đừng đến nơi ồn ào, chỗ nào cho khá một chút.”

Ông Thiên gọi ngay ông Công đến, ngay trước mặt ông Lương bàn bạc và quyết định hai nơi, rồi ông dặn kỹ thêm, chứng tỏ ông rất trọng thị và quan tâm. Ông Công nhận lệnh rồi lui ra, ông Thiên chuyển chủ đề vào chuyện của mình.

“Anh Lương, tập đoàn Trường Thiên bước vào thế kỷ mới, thiên niên kỷ mới. Lúc nào rồi rã tôi bàn với anh, sẽ báo cáo thật chi tiết. Hiện tại, bước phát triển tiếp theo của doanh nghiệp cũng tương đối hạn chế, suy cho cùng là vấn đề quyền sở hữu. Quyền sở hữu không rõ ràng sẽ ảnh hưởng đến tính tích cực chung. Chuyện này lần trước tôi đã báo cáo với anh. Gần đây tôi tìm được ở Bắc Kinh mấy công ty kiểm toán đánh giá lại toàn bộ tài sản của tập đoàn, tình hình thế nào sẽ nói kỹ lại với anh. Tóm lại, tôi nghĩ...”

Chừng như ông Lương biết trước thế nào ông Thiên cũng nói đến chuyện này, ông ta cười, xua tay cắt ngang: “Anh Thiên, chuyện này anh không cần sốt ruột, tôi cũng đang suy nghĩ. Tập đoàn Trường Thiên là doanh nghiệp lớn của Cát Hải, bước phát triển tiếp theo, tất nhiên Thành ủy rất coi trọng. Nhưng chuyện này không những đụng đến nguồn gốc quyền sở hữu tài sản của anh mà còn đụng đến mọi phương diện của chính sách. Sốt ruột cũng không được, chậm mà chắc. Chờ tôi về Cát Hải, chúng ta sẽ bàn trong phạm vi hẹp. Nói đùa một câu với nhau, nếu thằng con anh với con nhỏ nhà tôi thành đôi thành lứa, hai gia đình chúng ta sẽ thân thiết hơn. Chả nhẽ tôi muốn cháu San nhà tôi sang nhà anh lại không có bát ăn hay sao?”

Hai người nói đến đây thì bà Lương và cô con gái bước vào, Mai San nũng nịu: “Bố với bác Thiên nói xấu gì con đấy?” Ông bố cười khà khà: “Chúng tôi đang bàn làm thế nào để cô sớm có nơi có chốn.” Con gái cứ nắm lấy bố. Tiếng cười của ông Lương làm cho ông Thiên cảm thấy tương lai vô cùng xán lạn. Nhưng tiếng cười cũng làm ông căng thẳng, vì ông nghĩ đến cái tính ương bướng và bộ mặt trầm mặc của con trai.

Bảy giờ, cuối cùng Ngô Hiểu cũng về. Ông Công vào, vẻ không vui, ghé tai ông Thiên nói gì đấy. Nét mặt ông Thiên biến sắc, giọng nói cố giữ bình thường, xin lỗi gia đình ông Lương rồi vội đứng dậy, cùng với ông Công sang phòng con trai. Đúng như ông Công nói, không những ông trông thấy con trai mà trông thấy cả cô phóng viên xinh đẹp cùng về.

Ông nén giận, tỏ ra lịch sự chào hỏi cô phóng viên, sau đấy nói rõ ràng: “Xin lỗi, hôm nay không may, gia đình chúng tôi có cuộc họp mắt...”

Ngô Hiểu cắt ngang: “Bố, cô ấy là bạn gái của con, cũng coi như người nhà.”

Ông Thiên không muốn nổi cáu với con trước mặt người ngoài, thậm chí ông nhìn xoáy vào mặt cô phóng viên.

“Cô là phóng viên, một người có thừa bình tĩnh và lý trí. Cô nên nhận ra, nó không nhằm làm bạn với cô, mà cố tình chống lại tôi.”

“Bố!” Ngô Hiểu đi tới, lớn tiếng: “Con nói với bố, con yêu cô ấy!” Nói xong, anh kéo cô gái vào lòng, ôm nhau hồi lâu, như để trả thù, hôn lên môi cô.

Ông Thiên kinh ngạc. Ông nhận ra cô gái kia cũng kinh ngạc trước hành động mạnh mẽ và bất ngờ của Ngô Hiểu.

Ngoài hành lang có tiếng nói vui mừng của Mai San: “Bác Thiên, anh Hiểu về rồi đấy à?” Không ai kịp ngăn lại, cô ta đã đẩy cánh cửa khép hờ bước vào, trông thấy Ngô Hiểu không chút e dè ôm hôn một cô gái

lạ ngay trước mặt bố, hôn xong anh nhìn bố bằng cặp mắt thị uy. Hai bố con hết sức căng thẳng đứng đối mặt nhau. Người đầu tiên không chịu đựng nổi là cô gái vừa được hôn, cô sợ hãi bỏ chạy ra ngoài. Lúc này ông Thiên mới nổi cơn thịnh nộ, tát con trai một cái thật đau.

“Mày cút đi!”

Ngô Hiểu cũng bỏ ra ngoài, đuổi theo cô bạn gái. Hai người tay nắm tay, bị phần lao nhanh ra ngoài trời mưa to gió lớn. Ông Lương và vợ về mặt nghỉ ngơi đứng ở cửa phòng khách, nhìn cô gái và Ngô Hiểu một trước một sau chạy đi, nhìn con gái đầm đìa nước mắt chạy về. Ông Lương như đã hiểu, không nói gì. Vợ ông đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn ông Thiên từ phòng Ngô Hiểu đi ra, bà hỏi:

“Cậu Hiểu lại đi rồi à? Cô gái kia là ai thế?”

Chỉ có tiếng sấm nơi xa trả lời bà.

11. Chương 11

Mưa to suốt hai ngày.

Khi Lâm Tinh và Ngô Hiểu chặn được một chiếc taxi thì toàn thân đầm nước mưa. Hai người ngồi trong xe ôm nhau, sưởi ấm cho nhau bằng trái tim nồng cháy. Hôm nay Lâm Tinh đến cùng Ngô Hiểu với tâm trạng bình tĩnh, hy vọng đối thoại bình đẳng về tình yêu, về gia đình về quan hệ cha con với bố của Ngô Hiểu, một doanh nhân tài năng, thành đạt, đồng thời nói rõ lòng mình về Ngô Hiểu. Nhưng sau khi gặp ông Thiên, tất cả đều bất ngờ. Ngô Hiểu ôm hôn và cái nhìn của ông Thiên làm tan vỡ không kịp đề phòng, cô không thể không hốt hoảng bỏ chạy. Cô chạy khỏi tòa biệt thự ấy cũng hàm ý chạy khỏi chiến trường mà cô không cố tình bước vào. Nhưng lúc này, trong khoang taxi nhỏ hẹp, mưa gió vây bủa, người con trai mà cô tin rằng thật lòng yêu mình đang ôm mình thật tình cảm, không hề nhắc lại về gia đình có thể sống trong giàu sang sung sướng, đi ngược lại với ông bố có thể dành cho anh tất cả, cô không thể không xúc động! Cô tin rằng, mỗi một người con gái cho dù lạnh lùng vô tình đến đâu, nhưng nơi sâu thẳm tâm hồn cũng sẽ mơ tưởng đến một thanh niên bay nhảy, khắc cốt ghi xương một tình yêu, sẵn sàng xả thân, cùng mình phiêu bạt đến tận chân trời... Đây là tình tiết làm cho người con gái phải động lòng. Cho dù xét về lý trí, Ngô Hiểu không thích hợp với cô. Nhưng sau khi chán ghét Văn Khánh đầy những hơi đồng, Ngô Hiểu một con người chân thành và nhiệt tình không giấu giếm, mạnh mẽ mở toang cõi lòng cô, khiến cho lý trí và mọi sự rụt rè mất tự nhiên đổ vỡ trong phút chốc, thậm chí không kịp nghĩ tất cả có phải là những gì mà mình đang nghĩ hay không.

Bất giác cô cũng ôm chặt Ngô Hiểu. Cô muốn vào lúc này anh nói gì đó, dù là một câu thề non hẹn biển ấu trĩ nhất cũng khiến cô được tận hưởng và cảm kích tận đáy lòng. Nhưng Ngô Hiểu vẫn im lặng, không nói gì. Người lái xe hỏi anh về đâu, anh cũng không trả lời. Anh chỉ chú ý ôm chặt Lâm Tinh trong lòng mình, áp khuôn mặt gầy lên mái tóc ướt của Lâm Tinh. Người lái xe hỏi lại: “Hai người về đâu?” Lúc này Lâm Tinh mới lên tiếng: “Về ngõ Tĩnh Nguyên.” Cô bảo người lái xe cho xe chạy về nhà mình ở ngõ Tĩnh Nguyên.

Lâm Tinh đưa Ngô Hiểu vào phòng khách nhỏ. Cô rét run, phải đi tìm áo quần khô trước đã, đồng thời vớt cho Ngô Hiểu cái áo chui vừa dài vừa rộng như áo thụng. Ngô Hiểu đứng sững giữa phòng khách, người ướt như gà rơi xuống nước. Anh không nhặt cái áo ở dưới đất, chỉ cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì. Lâm Tinh vội vã tránh vào phòng ngủ thay đồ. Cô thò đầu ra nhìn anh khó hiểu. “Sao anh không thay đồ đi, cẩn thận bị cảm lạnh đấy.” Ngô Hiểu từ từ nhặt cái áo lên, cởi áo ướt ra. Lò sưởi trong phòng đã ngừng, da thịt bị nước mưa làm cho lạnh buốt vẫn đang run lẩy bẩy. Lâm Tinh nhảy lên giường, chui vào chăn, cô gọi: “Anh Hiểu!” Ngô Hiểu vào. Cái áo chui rộng thùng thình anh mặc vào người không rộng chút nào, dài cũng chưa đến đầu gối, để lộ cặp đùi, trông rất hài hước. Vành mắt anh hơi đỏ, vẻ mặt như người mất hồn. Lâm Tinh hỏi: “Anh sao thế?” Không còn cái vẻ bất cần vừa rồi, anh lảo bảo với giọng sợ hãi của trẻ con:

“Bố anh tức lắm!”

Lâm Tinh an ủi: “Bố đánh là yêu, mắng là thương đấy.”

Suy nghĩ của Ngô Hiểu tưởng như trở về với sự việc vừa nãy. Anh vuốt nước mưa trên mặt, ngẩn ngơ nói: “Bố chưa bao giờ đánh anh.”

Bộ dạng Ngô Hiểu khiến trái tim Lâm Tinh thất lại. Cô nghĩ, hai người cũng cần bình tĩnh, có thể ngay lúc này vẫn còn kịp ra tay sửa lại rào cản vừa bị những tình cảm xung động mãnh liệt xô đổ. Cô ôm cái chăn bông không biết là ấm hay lạnh, nói với giọng thật bình tĩnh: “Anh về đi, về nhận lỗi với bố, đừng để bố phải buồn.”

Ngô Hiểu không nhận ra cái châm biếm và thất vọng trong lời nói của Lâm Tinh. Thậm chí có thể anh hiểu nhầm đây là sự khoan dung và yêu thương, chớ che. Anh cúi xuống định ôm Lâm Tinh, nhưng Lâm Tinh ngăn anh lại. Anh bỏ tay cô ra, vẫn định ôm, nhưng Lâm Tinh kiên quyết đưa hai tay ra chống đỡ. Anh hỏi: “Thế nào?”

Bỗng Lâm Tinh bật khóc: “Anh là con cưng của bố. Em không muốn vì em mà anh xa bố, xa gia đình. Trong cái nhà ấy, anh cần gì có nấy.”

Ngô Hiểu nói: “Nhưng anh yêu em!”

Lâm Tinh bình tĩnh như đang chỉ giáo cho cậu em trai của mình: “Anh đã yêu ai bao giờ chưa?”

Ngô Hiểu nói: “Chưa, em là đầu tiên.”

Vẻ mặt và lời lẽ của Ngô Hiểu làm cho lòng Lâm Tinh như bị một sức mạnh nào đấy xé nát, nhưng cô vẫn muốn thử đứng yên chỗ cũ. Cô nói: “Em đã từng yêu, cho nên em nói với anh, tình yêu sẽ thay đổi. Hôm nay gắn bó với anh như keo sơn, biết đâu sẽ có lúc xa anh, không yêu anh nữa. Mãi cùng với anh, che chở anh chỉ có hai người, một là bố anh, một nữa là mẹ anh.”

Ngô Hiểu nói: “Bố yêu thương anh. Anh sẽ đền đáp công ơn bố. Nhưng anh muốn tìm một người vĩnh viễn không rời xa anh, đó là em.”

Câu nói như một thứ thuốc làm mềm, cơ thể Lâm Tinh đang cứng, bỗng nhũn ra. Cho dù cô biết thề non hẹn biển rất ấu trĩ, là điều mà xưa nay cô vẫn xem thường. Lúc đầu cô đến với Văn Khánh chỉ là sự từ chối tuổi học trò. Nhưng bây giờ như được lột xác lại không chịu nổi đòn xúc động ấu trĩ này sao? Cô lại để Ngô Hiểu ôm mình vào lòng, cô cũng ôm anh. Thậm chí sững sờ, như mê sảng, cô nói: “Anh Hiểu, anh có thể đem theo người con gái anh yêu đi được không? Anh có thể đưa cô ta đến tận chân trời góc biển được không? Dù có vất vả, khổ cực bao nhiêu anh cũng đưa cô ta đi, không để cô ta bị ai dọa nạt, không để cô ta sợ hãi. Anh có thể làm thế được không?”

Ngô Hiểu rất kích động, toàn thân run lên, anh nói: “Có thể, anh thề với em!”

Hai cơ thể chỉ cách một lớp áo mỏng, tưởng như cảm nhận được nhịp tim của nhau. Trước đây, Lâm Tinh cũng đã từng ôm hôn Văn Khánh, nhưng nhiều hơn cả là một vai diễn và biểu hiện của tình dục chứ không phải là sự an ủi và rung động tâm linh như bây giờ. Tự đáy lòng Lâm Tinh nghĩ, tuyệt vời quá, cơ hội rất dễ tan biến, cũng nên chỉ một lần.

Lâm Tinh không tin rằng, ai cũng được một lần trải qua và cảm nhận sự ngọt ngào này. Nên cô nghĩ, dù kết quả ra sao cũng không cần phải hối hận. Hạnh phúc lúc này tuy bị đối phương mai sau vứt bỏ, cô cũng có thể một mình giữ lại trong tim.

Tối hôm ấy cô nấu cơm cho Ngô Hiểu, hai người cùng ăn rất vui vẻ, ngon lành. Ăn xong, họ dùng máy sấy tóc để sấy khô áo quần. Áo quần khô, đêm đã khuya, bên ngoài trời vẫn mưa, Ngô Hiểu ở lại. Một người ngủ trên giường trong buồng, một người nằm sofa phòng khách. Lâm Tinh nghĩ, anh sẽ đòi hỏi thêm, tình yêu của con trai thường rất cụ thể. Nhưng không. Rất may là không. Lâm Tinh lại thấy nếu như thế thì mọi sự dịu dàng của buổi tối hôm nay trở nên tầm thường.

Lâm Tinh không phải là người theo chủ nghĩa cấm dục, cũng không đạo đức giả. Cô không hề ghê tởm việc Aly và Hân kiếm sống bằng tình dục. Nhưng đến lượt mình, không phải là vấn đề quan niệm. Trong tâm lý của Lâm Tinh, trinh tiết vẫn rất quý. Nó cho phép cô tự hào và cảm giác trong sạch, thuần khiết. Lâm

Tình yêu Văn Khánh hơn một năm nhưng không hề có chuyện ấy, cho nên Văn Khánh bảo cô không có mùi vị phụ nữ.

Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên cô giữ con trai lại nhà mình. Để con trai ở lại đã là sự đột phá những điều cấm kỵ. Cô rất vui vì cảm giác đột phá điều cấm kỵ. Trước khi ngủ, hai người còn hôn nhau nồng nàn, chúc nhau ngủ ngon. Cả hai đều lưu luyến không rời nhau.

Tất đèn, Lâm Tinh nằm trong chăn ấm, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, cô nghĩ lẽ nào từ đêm nay mình bước vào một tình yêu thật sự? Cô cười một mình trong bóng tối. Cuộc kì ngộ với chàng trai chơi saxo đã cho cô cảm giác về mối tình đầu, từ nay về sau ra sao cũng khó đoán trước. Điều khó đoán thường làm cho người ta mong chờ và ảo tưởng, thậm chí sung sướng hơn bản thân tình yêu.

Đêm hôm ấy Lâm Tinh rất lâu mới ngủ, không biết ngoài phòng khách kia Ngô Hiểu có như vậy không. Hôm sau trời chưa sáng hẳn cô bị tiếng ồn ào của Aly ở ngoài phòng khách đánh thức. Aly đầy hơi rượu, đầu tóc rối bù, không biết ăn đêm hay ăn sáng từ nhà hàng nào. Về đến nhà, cô ta giật mình thấy phòng khách có một người đang ngủ. Khi nhận ra đấy là Ngô Hiểu, cô ta không chút kiêng dè ngồi ngay bên cạnh anh, thậm chí dò xem tối hôm qua đã có chuyện gì trong cái phòng khách này. Aly hỏi, Tại sao anh lại đến ngủ ở chỗ bọn em? Ngô Hiểu nói, Trời mưa không về được. Aly lại hỏi, Cô em Lâm Tinh giữ anh lại hay anh cố tình không chịu về? Ngô Hiểu nói, Lâm Tinh giữ lại. Aly nói, Giữ lại tại sao không ngủ ở trong kia mà chiếm nơi công cộng của bọn này? Ngô Hiểu nói, Xin lỗi, dù sao thì tối qua cô không về. Aly cười ha hả, nói: Nếu không có chuyện gì, em để anh ngủ ở phòng em. Đối với anh thì miễn phí. Ngô Hiểu không biết đấy là nói đùa vui hay xàm xỡ, anh vẫn khách khí nói, Không cần, không cần.

Mặt trời lên, cửa sổ rực ánh hồng. Mặt trời không ngày nào giống ngày nào. Lâm Tinh nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài phòng khách, biết đấy là một buổi sáng hoàn toàn mới lạ. Hôm nay cô vẫn đến tòa soạn theo lệ thường. Một ngày rồi rồi. Ông trưởng phòng nói, vẫn chưa xem hết bài cô viết về Tập đoàn Trường Thiên, bao giờ xem xong sẽ nói chuyện. Buổi tối, Ngô Hiểu đến đón cô đi ăn tối, anh trả tiền. Ăn xong, anh đưa Lâm Tinh đến quán bar “Ánh Trăng” nơi anh biểu diễn để nghe nhạc. Anh chơi saxo trong quán bar có phong cách tao nhã, rất đông người, đây là phần lý thú nhất trong cuộc sống của anh. Âm nhạc làm anh có ma lực đặc biệt, làm Lâm Tinh thêm yêu thích anh hơn. Đêm, hai người từ quán bar ra về, cùng ngồi taxi, cùng về nhà Lâm Tinh. Lâm Tinh hỏi: “Anh có lên nhà em không?” Ngô Hiểu không nói gì, chỉ nhìn Lâm Tinh. Lâm Tinh nói: “Vậy chúng ta lên.”

Lên đến nơi Ngô Hiểu tỏ ra hoạt bát vui vẻ, giúp cô dọn dẹp nhà cửa. Cô nói, cứ để mặc em, anh về kéo muộn. Ngô Hiểu nói, bây giờ muộn lắm rồi. Thấy Lâm Tinh không nói gì, anh lại nói, Anh sẽ mua một chiếc mô-tô, muộn thế nào cũng có thể về được. Lâm Tinh hiểu ý tối nay anh không về được.

Lâm Tinh nằm trên giường, xem cái ti vi mười hai inch, đó là thói quen nghỉ ngơi. Được sự đồng ý của cô, Ngô Hiểu cũng lên giường, cùng xem ti vi. Lúc đầu còn nghiêm chỉnh, nhưng sau đấy tay chân luôn ngo nguẩy, giả vờ vuốt tóc Lâm Tinh, rồi vuốt má, tiếp theo sờ người. Lâm Tinh nói, Để yên, anh làm nhột lắm. Cái tay dừng lại, tiếp theo muốn cởi cúc áo của Lâm Tinh. Lâm Tinh nhìn anh, hỏi: Anh định làm gì? Anh bảo, Không làm gì. Lâm Tinh nói, Anh thích em hay là thích làm cái chuyện kia? Ngô Hiểu nói, Không, em xem anh là người thế nào? Lâm Tinh nói, Nếu anh muốn thì cứ nói thẳng. Ngô Hiểu nói, Thật sự không. Lâm Tinh hỏi, Không thì anh cởi cúc áo em ra làm gì? Ngô Hiểu nói, Anh chỉ muốn xem, không làm gì. Lâm Tinh nhìn anh. Anh nhắc lại: Đúng thế. Lâm Tinh trả lời làm anh phải giật mình: Vậy anh mở ra mà xem.

Anh sững sờ hồi lâu, không biết Lâm Tinh nói thật hay dối. Cuối cùng anh cởi cúc áo của Lâm Tinh. Anh nửa quỳ trên giường, người đỡ đỡ. Anh cởi hẳn áo của Lâm Tinh, nhìn không chớp mắt. Lâm Tinh đỏ mặt, hỏi: Được không? Anh không trả lời, đưa tay ra sờ người Lâm Tinh. Lâm Tinh như chạm vào điện, run rẩy trong xương cốt run rẩy, vừa khoái cảm vừa thấy khó chịu. Lâm Tinh do dự nhưng không phản kháng, chỉ hỏi lại: Được không?

Ngô Hiểu không nói gì, tay anh vừa xoa vừa bóp, vừa xấu hổ lại vừa mạnh dạn. Lâm Tinh để anh sờ nắn nóng ran người. Cô muốn kéo áo lên, nhưng Ngô Hiểu ôm lấy tấm thân cô, nồng nhiệt hôn không cho cô nói. Cô cảm thấy toàn thân không còn sức lực, bị anh khống chế. Nổi thẹn thùng và chút rụt rè còn lại cũng mất theo mảnh vải cuối cùng trên người. Lâm Tinh trông thấy da thịt người con trai, Ngô Hiểu khỏa

thân khỏe mạnh hơn cô tưởng, da dẻ mịn màng như da trẻ con. Lúc anh đè lên người Lâm Tinh, cô phản kháng, Không được, không được! Lâm Tinh ngăn cản, Anh không được ‘ấy’ đâu nhé!

Nhưng Ngô Hiểu vẫn đè lên, anh áp vào mặt Lâm Tinh: Anh không làm gì đâu, chỉ nằm thế này thôi, chỉ nằm thôi, được không?

Không hiểu do lời khẩn cầu của anh hay do cảm giác da thịt chạm nhau, Lâm Tinh nằm yên. Cô nằm yên để anh ôm, cảm giác an toàn hơn. Cùng với người mình yêu tiếp xúc thân mật không chút che đậy, một khoái cảm chưa từng có, tưởng chừng mỗi tác mỗi phân da thịt được giao hòa với tình yêu. Không biết qua bao lâu, Ngô Hiểu nói, Cho anh để vào trong của em một lúc nhé. Anh bảo đảm không để xảy ra chuyện gì đâu. Anh bảo đảm, anh không làm nó ra đâu, anh chỉ muốn để trong người em một lúc. Anh bảo đảm để yên, được không? Anh bảo đảm. Không biết tại sao lúc này Lâm Tinh bỗng nhân nhượng vô nguyên tắc, có thể dáng vẻ của anh rất ngoan ngoãn, cho nên Lâm Tinh không nỡ lòng nào. Cô rất muốn tin ở anh, phục tùng anh, chỉ nói, Cẩn thận anh nhé, em không muốn xảy ra chuyện gì đâu. Nhưng rồi cô lập tức hối hận, bởi không ngờ lại đau đớn như thế. Cái đau làm cô co người lại. Ngô Hiểu sợ hãi, không dám cho vào sâu. Hai người cùng thăm dò, mong đối phương thích ứng. Tâm trạng ấy khiến cả hai cùng nghĩ đến nhau. Sau đấy mọi chuyện chuyển biến nhanh chóng, sợ hãi không còn, đau đớn cũng mất dần, một cảm giác căng đầy trong người Lâm Tinh. Cô nghĩ, thì ra kết hợp hai con người yêu nhau tuyệt vời thế đấy! Cảm nhận ấy nảy sinh từ mỗi tế bào thể xác, từ tinh thần, vừa dễ chịu lại vừa vui tươi. Anh nằm bất động trên người Lâm Tinh, nhưng Lâm Tinh cảm nhận được từng co giật và giãn nở nhẹ nhàng của anh trong người mình. Lâm Tinh buông lỏng tâm trạng, thậm chí bất ngờ đưa tay vuốt lên sống lưng Ngô Hiểu. Cũng chính lúc ấy, những thớ thịt trên lưng Ngô Hiểu co thắt, co thắt căng cứng. Hình như hơi thở của anh cũng thô hơn, cố gắng không để thở gấp gáp. Sau đấy Lâm Tinh nhận biết trong cơ thể mình bỗng nóng lên. Nỗi sợ hãi làm các thớ thịt cô co giật. Ý thức được đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng vẫn nghĩ rằng còn may mắn, cô đẩy cái cơ thể nặng trĩu trên người mình:

“Anh sao thế, chưa xuất chứ?”

Không kìm giữ nổi, anh thở mạnh, nằm úp lên người cô, không dám ngược đầu, cũng không dám trả lời. Lâm Tinh biết cuối cùng chuyện mà cô không dám nghĩ đã xảy ra, nước mắt trào lên. Ngô Hiểu ngồi dậy, ngưỡng không dám nhìn, lặng lẽ vào nhà vệ sinh lấy cái khăn nóng ra lau sạch cho cô. Lâm Tinh thấy trên tấm khăn trải giường một chút máu tươi. Chút máu tươi sợ hãi khiến cô ý thức được rằng cái đau không chuẩn bị trước vừa rồi là lời tuyên bố kết thúc một thời đại của cô.

Lâm Tinh rất giận anh.

Đêm hôm ấy hai người không nói chuyện với nhau. Mấy lần anh định nói điều gì đấy nhưng về mặt trầm buồn của cô đã ngăn lại. Cô không cho anh đến sát mình một lần nữa, giống như tối hôm qua, một người trong phòng ngủ, một người nằm ngoài phòng khách. Cả đêm Lâm Tinh không chợp mắt, nghĩ đi nghĩ lại chuyện kia. Rồi cô nghĩ, dẫu sao mình là con gái, là con gái tất phải xảy ra chuyện kia với người con trai mình yêu. Nghĩ như vậy bỗng sự việc trở nên hợp tình hợp lý, trong đó không ai thiệt thòi, không ai bị tổn thương. Nghĩ kỹ, cô phát hiện anh rất biết thương phụ nữ, nhút nhát, sợ làm đau, sợ cô không vui, có thể là đêm đầu tiên nên không vui. Rồi cô tưởng như mình chưa trọn vẹn với anh. Sáng sớm Lâm Tinh dậy, nhẹ nhàng ra phòng khách. Trong ánh sáng xanh xám ban mai cô trông thấy Ngô Hiểu ngồi cúi đầu hút thuốc, nghe thấy tiếng động, anh ngược lên. Bốn mắt nhìn nhau, không ai biết phải nói gì trước. Vẫn là Lâm Tinh lên tiếng: “Tại sao anh không ngủ?” Ngô Hiểu không trả lời, không dám nhìn thẳng, chỉ hỏi lại:

“Em còn đau không?”

Lâm Tinh cười. Cô muốn dùng tiếng cười để an ủi anh. Cô nói: “Mấy đứa bạn gái nói với em, lúc con trai tốt nhất với mày chính là lúc chưa được. Chờ đến khi thật sự ngủ với mày, nó chán mày ngay.”

Ngô Hiểu im lặng, im lặng là lời nói của anh. Lâm Tinh muốn nghe anh phản bác và bộc bạch. Nhưng anh chỉ im lặng, im lặng hồi lâu, hiền lành như khúc gỗ:

“Chúng mình cười nhau nhé.”

Lâm Tinh sững sờ, thậm chí không kịp nhận ra đấy là lời nói tùy tiện hay là trịnh trọng nghiêm túc. Cô hỏi lại: “Anh còn trẻ mà đã đòi lấy vợ?”

Ngô Hiểu nói: “Vậy chúng ta sống chung với nhau.”

Lâm Tinh lắc đầu: “Anh không nghe thấy người ta nói à, khoảng cách là lâu dài. Nếu sống với nhau chỉ cần ba hôm là đánh nhau, năm hôm là bỏ nhau.”

Ngô Hiểu không có gì phản bác lại những điều dự đoán ấy.

Đề tài không được tiếp tục thảo luận. Thảo luận vào lúc này rất có thể đạt được sự nhất trí nào đấy. Nhưng trong buổi trao đổi sáng hôm nay, quan hệ hai người không những được bổ sung đầy đủ mà còn bước vào một giai đoạn mới, tâm hồn và thể xác không còn xa lạ như trước. Trong tiềm thức của Lâm Tinh không thể nói rõ. Hình như sự kết hợp trong đêm hôm qua có một cảm giác thuộc về mình, giống như thói quen truyền thống, trình tiết trao cho ai, người đấy thuộc về mình. Rất lâu sau này cô nhớ lại, đấy là cái đêm thật đáng nhớ.

Hai người nấu ăn bữa sáng, ăn xong Ngô Hiểu liên tục ngáp dài. Lâm Tinh bảo anh vào giường mình ngủ bù, rồi cô đến tòa soạn. Trên đường đi làm, tâm trạng rất vui, rất vui, không thể hình dung nổi. Cô nghĩ lúc này ở nhà mình có một người con trai đang ngủ. Cô nghĩ lại từng chi tiết nhỏ sự việc đêm hôm qua. Thật kỳ lạ, trong lòng cô có một cảm giác hạnh phúc chưa từng có.

Trước bữa ăn trưa, bỗng cô buồn nôn. Cô sợ, không biết có phải đêm hôm qua mất ngủ mới cảm thấy buồn nôn. Lại nghĩ, cầu mong không phải là mang thai. Lẽ nào phản ứng mang thai lại nhanh chóng đến thế. Cô chưa từng để ý đến những điều thường thức về chuyện này, chỉ cảm thấy cười xin, nuôi dưỡng con cái là chuyện xa vời. Buổi chiều cô đến bệnh viện khám dạ dày. Ở bệnh viện cô nhận được kết quả xét nghiệm mấy hôm trước Ngô Hiểu đưa cô đi khám, mới biết mình buồn nôn không phải mang thai, không phải mất ngủ, thậm chí cũng không phải dạ dày.

Cô đau thận.

Bác sĩ chẩn đoán cô bị viêm thận bọc phát triển trọng.

Bác sĩ nhìn sắc mặt tái nhợt của Lâm Tinh, an ủi: Không sợ, chưa phải là nhiễm độc nước tiểu, nhưng rất gần với nhiễm độc nước tiểu, cho nên phải chữa trị kịp thời. Cô không hiểu nhiễm độc nước tiểu là gì, nhưng nghe nói thận rất quan trọng, phụ nữ sợ nhất là đau thận.

Bác sĩ vẽ vẽ chỉ chỉ trên tờ giấy xét nghiệm màu hồng, giảng giải cho cô những ký hiệu trên đó, đâu là bình thường, đâu là không bình thường, thậm chí sự khác biệt giữa viêm thận và nhiễm độc nước tiểu. Bác sĩ giảng giải xong, câu hỏi đầu tiên của cô là: “Có thể lấy chồng được không?”

“Nếu chữa khỏi thì hoàn toàn có thể.”

“Nếu không khỏi?”

“Nếu kiên trì chữa, biện pháp đúng, tương đối mạnh, viêm thận có thể khỏi, nó không nghiêm trọng như nhiễm độc nước tiểu. Nhưng mà...” Bác sĩ hỏi: “Cô có bảo hiểm y tế không? Đã trừ tính để chữa bệnh nặng chưa? Bệnh này tốn nhiều tiền lắm, hơn nữa cần phải kiên trì. Người nhà của cô có thể chăm sóc không? Nếu không nằm viện, có thể bảo người nhà thuê cho một người phục vụ.”

Bác sĩ kê rất nhiều thuốc. Sau đấy, lần đầu tiên cô nghe thấy một từ của y học - lọc máu. Mỗi tuần lọc máu một lần, Lâm Tinh biết chỉ riêng tiền lọc máu mỗi tháng mất ba ngàn đồng.

Lâm Tinh chân thấp chân cao ra khỏi bệnh viện, bật khóc trong bước đi loạng choạng, nhưng ra đến phố, chạm vai người qua lại, cô không tìm được chỗ đứng khóc. Cô không có tiền, làm gì có nhiều tiền để theo thầy theo thuốc lâu dài như vậy. Cô còn trẻ, vẫn còn khỏe mạnh, không nghĩ đến bảo hiểm y tế. Còn cơ quan, cô biết tòa báo không lời bao nhiêu, đóng góp tiền để chữa bệnh, dưỡng lão, bảo hiểm thất nghiệp, mọi khoản phúc lợi đều chưa tính đến. Cho nên, câu cuối cùng cô hỏi bác sĩ: “Bệnh này không chữa có được không?” Bác sĩ cho rằng cô hỏi đùa: “Phải chữa, chữa sẽ khỏi.” “Không chữa có chết được không?” Cô lại hỏi, bác sĩ gạt đầu, tránh nói đến tiếng chết: “Sợ rằng chuyển sang nhiễm độc nước tiểu, cho nên cô phải chữa ngay.”

Đấy là bệnh gì, bệnh không thể không chữa, có tiền chữa hay không vào lúc này đều trở thành vấn đề. Đứng trước tình cảnh ấy điều càng làm cô đau lòng, muốn bật khóc to là Ngô Hiểu, chàng trai cô vừa mới yêu. Cô

không cha không mẹ, không người thân, muốn chuyên tâm làm việc, cho đến sáng nay mới nhận ra cô cần một tình yêu, yêu chân thành, để không cô đơn. Tình yêu ấy đã đến, nhưng chỉ một đêm, cũng sắp chạm vai qua đi.

Cô sợ về nhà, không biết Ngô Hiểu đã dậy chưa. Cô sợ trông thấy anh.

Về tòa soạn báo. Ông Tổng biên tập trông thấy, gọi cô vào nêu ý kiến để sửa chữa đôi chỗ bài điều tra Tập đoàn Trường Thiên. Tuy Tập đoàn Trường Thiên rất có ảnh hưởng, nhưng cô giới thiệu thành tích và bước đường phát triển trong mấy năm vừa rồi, có phần giống với mấy doanh nghiệp trước đây đã giới thiệu, cho nên điểm đột phá nên là nhân vật. Ông Tổng biên tập nói: Ông Ngô Trường Thiên, Chủ tịch Tập đoàn, là nhân vật rất đáng viết. Ông vận dụng đạo đức truyền thống của Trung Quốc là trung hiếu nhân nghĩa vào quản lý doanh nghiệp, rất được lòng người, rất đặc sắc. Nếu không có gì trở ngại sẽ viết riêng về ông. Có thể đây là bài viết rất mới. Ông Tổng biên tập nói ý kiến của mình rồi trả bài lại cho cô và hỏi: “Cô đã đi bệnh viện khám chưa, đau ở đâu?” Lâm Tinh nói: “Thưa bác, cháu đau thận.”

Ông Tổng biên tập nói: “Ôi, vậy phải chú ý, nếu mệt cô nghỉ ít hôm.”

Ông Tổng biên tập bày tỏ sự quan tâm của một vị lãnh đạo đối với cấp dưới, rồi ông vội vã đứng dậy. Lâm Tinh ngồi bên cửa sổ, thần thờ nhìn tập bản thảo. Cho đến khi bóng chiều trong văn phòng thu lại, trở nên mờ ảo không rõ ràng, cô mới đứng lên, thu gọn cái ba lô của mình, cho tập bản thảo vào ngăn kéo, không đưa nó đi theo.

Tối hôm ấy đường phố hình như đông đúc hơn. Cô chờ rất lâu ở bến xe buýt, chờ cho giờ cao điểm qua đi mới chen lên xe nổi. Lúc đứng quá mệt, cô nghĩ hay là gọi taxi, nhưng rồi lại thôi. Cô biết mỗi đồng tiền trong tay lúc này nó sẽ quyết định cô tồn tại ở đời trong bao lâu.

Ở nhà vẫn chưa bật đèn. Aly và Hán đều không có nhà, Ngô Hiểu cũng đã đi. Lâm Tinh bật đèn trong phòng ngủ mới phát hiện căn phòng và giường đệm đã được thu xếp gọn gàng. Trên cái bàn nhỏ có để một con hạc đầu đỏ nom rất vui mắt, căn phòng trở nên sống động. Đáng chú ý nhất là, Ngô Hiểu để cuốn sổ tay trên cái tủ đầu giường, nhấn lại anh đi diễn, hỏi cô có đến quán bar “Ánh Trăng” không? Còn hỏi, anh diễn xong, tối nay có đến đây nữa không. Lâm Tinh bật khóc. Cô nói trong tiếng khóc, không không, anh Hiểu, đừng đến nữa!

Mười một giờ đêm, Ngô Hiểu vẫn đến. Vừa bước vào phòng, Lâm Tinh nói: “Anh đến làm gì?” Ngô Hiểu nói: “Em không biết anh không còn chỗ nào để về nữa à?” Lâm Tinh nói: “Anh cũng không thể coi nơi này là nhà của anh.” Ngô Hiểu cười: “Anh cũng như em đều là người bỏ nhà ra đi. Bắt đầu từ hôm kia, nơi này là chỗ tị nạn của chúng ta. Anh không thể về chỗ mọi người. Anh không muốn bố tìm thấy anh.”

Lâm Tinh nhìn anh, vẻ mặt tươi cười, nói: “Anh Hiểu, anh nghe lời em, nên về. Bố có đánh thì cũng là bố. Còn em, em không thể cùng với anh nữa rồi...” Cô không sao nói tiếp, nụ cười trên khuôn mặt co rúm lại. Cô cố gắng tự kiềm chế. Kết quả nên được tiếng khóc nhưng không ngăn nổi nước mắt. Nước mắt như mưa. Ngô Hiểu ôm cô, hỏi: “Em sao thế, bố anh đến tìm à? Ông ấy nói gì?”

Lâm Tinh lắc đầu, ghen ngào không nói nên lời. Lúc này Ngô Hiểu trông thấy thuốc và phiếu xét nghiệm để trên mặt bàn, có cả phiếu lọc máu chưa thanh toán tiền. Anh buông Lâm Tinh để xem những phiếu xét nghiệm, xem bản thuyết minh thuốc. Nhưng anh không hiểu, chỉ vội hỏi:

“Em ốm đấy à?”

12. Chương 12

Lâm Tinh không nhớ mình đã từng ngủ ngon như thế này bao giờ chưa. Cô phát hiện mình đang đi vào một đêm trắng nguyên thủy, để tâm linh nhắm mắt cảm nhận hình ảnh tưởng tượng. Giấc mơ trong sáng bay tới, bay tới. Không còn nhớ câu chuyện trong mơ nhưng còn nhớ được vô số màu sắc sắc sỡ, từng đám

nổi trôi, như mây, như sương mù, như ảo ảnh, mơ hồ, lại như giơ tay ra là có thể nắm bắt. Cho đến khi tỉnh lại cô vẫn còn tìm kiếm. Cô đoán chừng ánh nắng mềm mại trên ri-đô cửa sổ chính là cội nguồn giấc mơ.

Dưới nắng, cô trông thấy máu của mình. Máu ấm nóng và căng đầy trong những ống chất dẻo chằng chịt. Cô không nhớ rõ mình đã nằm, đã ngủ bao lâu trong phòng bệnh sáng sủa này. Căn phòng ấm áp, vì vậy từng sợi thần kinh của cô chùng xuống, nhẹ nhàng. Chưa bao giờ cô được nghỉ ngơi thoải mái như lúc này. Cô muốn ngược lên nhìn chung quanh, song cái cổ mềm nhũn không còn sức lực, nhưng vô cùng hạnh phúc trông thấy Ngô Hiểu đang ngồi ở cuối giường.

Ngô Hiểu nói: “Em ngủ một lúc nữa đi.”

Cô lại lặng lẽ nhắm mắt. Trước lúc nằm xuống, cô đã được nhắc nhở, ít nhất phải bốn tiếng đồng hồ mới có thể lọc được hết máu trong cơ thể. Trước đây cô không thể nghỉ, lọc máu lại lâu đến thế, cũng may mỗi tuần chỉ một lần. Trong phòng có bốn máy lọc máu. Bốn bệnh nhân đều lớn tuổi, chỉ một mình cô có người thân ngồi canh bên giường. Cô trông thấy những nụ cười hăm mộ của bác sĩ và y tá.

Lọc máu xong đã quá trưa. Hai người từ bệnh viện đi ra phố. Nắng chói chang làm cả hai cùng phải nheo mắt, khiến Lâm Tinh như vẫn đang lạc vào giấc mơ vừa rồi. Họ vào một nhà hàng ăn nhỏ, cùng gọi thức ăn, những món ăn rẻ tiền, không gọi đồ uống, chỉ uống nước trà rót từ cái ấm không lấy gì làm sạch sẽ. Nước trà miễn phí. Lâm Tinh vẫn lưu luyến với giấc mơ. Thức ăn đã đưa lên. Hai người cùng ăn. Sau đấy họ cùng rời giấc mơ đẹp để bàn chuyện hiện thực nhất. Lâm Tinh nói: “Em nghỉ, thôi đi, anh chỉ kiếm được chút ít tiền, đổ cả vào lọc máu, còn lấy đâu ra tiền ăn nữa.” Ngô Hiểu dùng nước trà thay rượu, cụng ly với Lâm Tinh, không trả lời. Anh hỏi: “Em còn buồn nôn nữa không?” Lâm Tinh lắc đầu: “Hết rồi.” Ngô Hiểu gật đầu. Buồn nôn là do u-rê trong máu kích thích dạ dày. Cô vừa lọc máu xong, lọc hết u-rê, ít nhất trong ba ngày không buồn nôn. Cho nên không thể không lọc máu, lọc cho đến khi hết sạch u-rê trong máu mới thôi... Còn tiền thì sao? Mỗi lần lọc máu mất bảy trăm đồng. Lâm Tinh không dám nghĩ. Nếu không đủ, mình sẽ hai tuần mới lọc một lần, buồn nôn có chịu đựng. Không được, bác sĩ bảo ít nhất một tuần một lần. Chúng mình có thể ăn ít, nào, cạn ly, bữa cơm này coi như bữa ăn nhà hàng cuối cùng của chúng mình, lần sau tự nấu lấy. Anh nói, Lâm Tinh khóc. Những năm gần đây cô chỉ khóc khi nghe hung tin bố mẹ gặp tai nạn, nhưng mấy hôm nay nước mắt của cả cuộc đời đã chảy ra hết. Cô tự nhủ mình phải kiên cường như trước kia, nhưng rồi vẫn không cầm nổi nước mắt, không rõ vì nổi bất hạnh hay niềm hạnh phúc đến bất ngờ.

Lâm Tinh không muốn để Ngô Hiểu thấy mình khóc. Có những người con trai rất ghét nước mắt con gái. Cô quay mặt ra ngoài cửa sổ, vờ nhìn hàng cây và người qua lại ngoài phố. Cô nghĩ, anh Hiểu, chúng mình vừa quen nhau, anh không cần thiết phải sống vì em. Em cũng không muốn chịu sức ép tâm lý. Vì em biết, tình yêu như vậy sẽ không bền lâu. Những gì không bền lâu thì không cần bắt đầu.

Ngô Hiểu bình tĩnh hơn cô. Anh như bàn bạc một việc bình thường: “Anh có thể tìm một quán bar khác, mỗi ngày phục vụ hai nơi, cũng có thể ở ba nơi, nhiều nơi mời anh lắm. Anh sẽ bàn với ban nhạc, như vậy sẽ có tiền.”

Lâm Tinh không nói gì thêm. Cô biết Ngô Hiểu vẫn còn một con đường khác, đấy là tìm ông bố giàu có. Nhưng cô biết Ngô Hiểu sẽ không tìm. Cô cũng không muốn anh đi tìm bố. Bởi anh tự kiếm sống và tình yêu dành cho cô đã đủ niềm tin cho cuộc đời. Cô chỉ có thể làm tê liệt ý nghĩ tình yêu này liệu kéo dài bao lâu? Trên đời này có thể có tình yêu lâu bền, nhưng Ngô Hiểu quá trẻ, tình yêu của anh dành cho Lâm Tinh và quá trình đến với nhau tất cả đều biểu hiện sự rung động riêng của tuổi trẻ. Ai biết được tình yêu xung động sẽ dẫn đến một kết quả như thế nào. Nhưng ai cũng biết kết quả cuối cùng của sự rung động, bông bột phần lớn ngược lại với tình cảm ban đầu.

Kể từ hôm ấy, Lâm Tinh rơi vào những suy tư khó thoát ra nổi. Có lúc, hạnh phúc cũng là một gánh nặng, nhất là những gì vốn dĩ không đủ tư cách có nó. Cho nên, nếu hai người sống chung, cô cũng không thoát khỏi tâm lý cô đơn, cô đơn đến từ nỗi sợ về tương lai.

Giữa những người yêu say đắm thường có nhiều cam kết xúc động trái tim. Cô còn nhớ, Ngô Hiểu bảo sẽ đưa cô đến tận chân trời góc biển, rõ ràng chỉ là lời nói đẹp đẽ nhưng vẫn làm cho trái tim Lâm Tinh hy vọng, vì cô trông thấy sự lãng mạn ở Ngô Hiểu. Điều mà cô chưa nhìn ra là, chàng thanh niên bông bột này là người thích xây tổ ấm gia đình. Nếu nói những người chơi nhạc khó tránh khỏi tính chóng chán, vậy Ngô

Hiếu là một trường hợp đặc biệt. Anh rất dấn thân và không chán ghét những niềm vui trong đời. Khái niệm về gia đình của anh có màu sắc hướng lạc. Ngoài cái tính trang điểm cho bản thân, anh còn thích thổi nấu, đi chợ, dọn dẹp và hứng thú với việc trang hoàng nhà cửa. Có lúc anh lấy đầu về mấy cuốn báo ảnh, cắt những ảnh phong cảnh trong đó ra, lồng vào khung kính tự tạo; có lúc đem về mấy cành hoa khô, cắm vào những chai lọ để ở những chỗ thích hợp. Một hôm anh đưa về một con gà mới nở, loay hoay nửa ngày làm chuồng cho nó. Mấy hôm sau con gà quay ra chết, anh đem xuống đất, tìm một cái hố bên gốc cây chôn nó, lại lấy một mảnh gỗ làm cho nó một tấm bia. Ngày sinh lần thứ hai mươi mốt của Lâm Tinh, cô đến tòa soạn nhận lương, lúc về, vừa bước vào cửa đã trông thấy trên trần nhà treo đầy dây hoa giấy và bóng màu, đếm được hai mươi mốt quả. Ngô Hiếu đưa cho cô cái kim, hai người vừa hò reo vừa nhảy lên chọc thủng bóng. Bóng vỡ, phát ra tiếng nổ lộp bộp giòn giã... Hai mươi mốt tiếng nổ làm cho phòng khách ngập tràn không khí vui tươi và vô lo trong đau khổ. Anh còn làm tặng Lâm Tinh cái cặp sinh nhật, trên đó khắc hình mũi tên Jupiter xuyên hai trái tim, vẽ thêm hai đứa trẻ một trai một gái đứng quay mặt vào nhau. Đứa bé trai nói: Tinh Tinh, hôm nay sinh nhật bạn. Đứa bé gái nói, mình rất thích sinh nhật. Trò vui trẻ con lây nhiễm sang Lâm Tinh. Cô lấy làm lạ tại sao mới qua một đêm mà trái tim mình trở nên giàu có và dịu dàng đến vậy.

Ngô Hiếu vẫn ăn mặc tươm tất chỉnh tề, cũng rất thích chung quanh mình gọn gàng, sạch sẽ. Phòng khách của Lâm Tinh trước đây là khu vực chung cho cả ba cô gái cùng làm biếng quét dọn, Ngô Hiếu đến, mọi chuyện thay đổi. Phòng khách không những sạch sẽ, nhà bếp, nhà vệ sinh cũng gọn gàng, không một hạt bụi. Lúc đầu Aly và Hân cảm thấy lạ và phần khởi, được anh cảm hóa, bản tính con gái lại được thức tỉnh, phân công nhau làm vệ sinh trong nhà. Nhưng hai cô vốn lười, ích kỷ, nay buộc phải quen với ý thức tập thể và vệ sinh, ví dụ vào phòng khách phải bỏ giày dép, áo quần đồ đạc không thể vứt bừa bãi. Nếu để bừa bãi, Ngô Hiếu gõ cửa buồng các cô nhắc nhở, lâu dần họ đâm trách móc anh. Xem ra sự việc gì cũng có hai mặt lợi và hại.

Tất nhiên buổi tối Lâm Tinh không để Ngô Hiếu ngủ ở sofa phòng khách nữa. Hai người chính thức bước vào thời kỳ ở chung. Trước đây Lâm Tinh rất khó chịu khi phải ngủ chung giường với người khác, nhưng nay thì hai người đêm nào cũng ôm nhau ngủ. Ngô Hiếu rất thích Lâm Tinh gãi ngứa cho anh. Anh bảo thích hơn tự gãi. Lâm Tinh gãi cho anh, gãi ngứa trở thành bài học trước khi đi ngủ mỗi tối. Lâm Tinh gãi ngứa giống như nghệ thuật mát xa, mạnh nhẹ vừa độ thích thú. Ngày nào Ngô Hiếu cũng đáp lại bằng động tác xoa bóp. Những lúc ấy Lâm Tinh chủ động hỏi anh: Anh có muốn không? Nếu muốn thì cứ làm. Cô hỏi, Ngô Hiếu quay lại, bảo không được, làm như thế bác sĩ giết anh mất! Lâm Tinh gãi lưng cho anh, nói rất thành thật: Anh muốn, em để anh làm, chỉ cần anh thoải mái. Nhưng Ngô Hiếu không cho vào bên trong người Lâm Tinh như đêm đầu tiên. Ngược lại điều này làm cho Lâm Tinh buồn. Cô chỉ sợ anh không thỏa mãn rồi lâu ngày sẽ chán. Cô cảm thấy mình phải bảo đảm sức hút mạnh mẽ về tình dục đối với anh. Cho nên hôm nào cô cũng dành thời gian soạn sửa trang điểm, thậm chí thử dùng các biện pháp trước đây đã nghe nói để thỏa mãn sinh lý của anh. Làm như vậy cũng rất hiệu quả. Cô không hề có cảm giác bần thủ dê hèn, thậm chí mỗi lần thấy Ngô Hiếu đạt đến cao trào, tâm lý cô cũng thấy khoái cảm, cũng đạt hiệu quả. Thời gian này hai người sống rất hòa hợp.

Về sau cô đọc được trong sách, từ những năm năm mươi ở phương Tây phổ biến quan niệm đột phá về tình dục: mục đích của tình dục không phải để sinh dục, mà là nhằm thỏa mãn khoái cảm của bản thân. Cô rất đồng tình với quan niệm ấy. Quan niệm này khiến cô càng thẳng thắn coi sự việc ấy là nhân tính cơ bản và quyền sống của con người. Mỗi lần cô và Ngô Hiếu khóa thân với nhau, trong lòng cô rất thỏa mãn nghĩ, OK, chúng ta thật sự vui vẻ!

Cuộc sống vui vẻ đương nhiên chủ yếu ở tinh thần, là thứ cảm giác không thể thay thế. Hàng ngày, mỗi lúc Ngô Hiếu ra đi, Lâm Tinh buồn, không biết làm gì, đứng ngồi không yên, đếm từng giờ từng phút đợi chờ. Buổi tối cô ra phố ngắm nhìn bóng anh, dù mưa hay gió. Ngô Hiếu lòng đau thắt, mắng Lâm Tinh, không cho ra phố chờ, nhưng cô vẫn đi. Cô rất thích cảm giác trông thấy anh xuất hiện trong đám người qua lại.

Tinh thần được tận hưởng hạnh phúc nhất ấy là những khi cô nửa nằm nửa ngồi trên giường, ôm cái chăn, nhìn Ngô Hiếu lau nhà, bận luôn tay vì cô. Cô bảo anh nằm lên giường cùng xem ti vi, đọc báo. Cô đưa trà đưa nước đến, ra sức phục vụ, lấy đây để nhân đôi hưởng thụ. Được yêu là hạnh phúc, yêu người cũng là hạnh phúc. Hương vị mỗi thứ một khác nhau.

Hạnh phúc không phải là những thứ như xe hơi, nhà lầu, tiền bạc và gà vịt thịt cá cụ thể như mọi người vẫn

mong muốn, mà là cảm giác nội tâm. Cảm giác của cô đối với Ngô Hiểu đến mức độ mê đắm, kể cả khuyết điểm của anh. Khuyết điểm chủ yếu của anh là quá trầm mặc. Nhưng có lúc anh cũng tỏ ra hiểu thẳng, tranh giành hơn thua đến độ không biết nhường phụ nữ. Có lần, lúc đi ngủ, bụng Lâm Tinh sôi ùng ục. Cô hỏi anh có nghe thấy không. Ngô Hiểu nhất định nói bụng anh đang sôi. Lâm Tinh bảo chính là bụng mình. Ngô Hiểu bảo, Anh nhận ra rồi, bụng anh sôi hay không mà cũng không biết hay sao. Hai người tranh cãi, sờ bụng nhau không phân thắng thua, cuối cùng anh nổi cáu. Đứng thấy Ngô Hiểu ít nói, Lâm Tinh biết tính anh. Lúc nổi cáu, anh thể hiện cái bướng bỉnh vô lối của một cậu bé, bình thường không thấy. Có lần, anh đưa cô đi phố, một thanh niên chừng ba mươi tuổi đi từ phía trước đến, không biết là cố ý hay vô tình chạm vai cô, chạm rồi còn ngoái đầu nhìn lại. Ngô Hiểu lập tức xông tới to tiếng, chỉ dăm câu ba điều thể là đánh nhau, cô không sao ngăn nổi. Cho đến khi cảnh sát đến can thiệp, hai người mới buông nhau. Anh kia mất thâm tím, Ngô Hiểu xước cả mũi, ai cũng bị thương. Lâm Tinh sợ bị bắt vào đồn công an, vội vã kéo Ngô Hiểu đi, trách anh: Đánh nhau làm gì, không cần thiết. Ngô Hiểu lau máu trên mũi, mắng cô im mồm. Lâm Tinh im mồm thật. Cuối cùng cô có cảm giác mình như được bảo vệ, cho nên cũng không ác cảm đối với lỗi lầm của anh.

Cho dù hòa thuận hay cãi lộn, có lúc thống nhất, có lúc mâu thuẫn, nhưng cả hai sống với nhau rất vui vẻ. Lúc mới đầu có phần cực khổ, về sau Ngô Hiểu có được hợp đồng biểu diễn với một quán bar, khó khăn cũng giảm bớt. Từ buổi trình diễn violon của Trần Mỹ gây tiếng vang toàn thành phố, sau đấy thanh niên diễn tấu nhạc cụ cổ điển trở thành mốt. Ngô Hiểu mỗi tháng cũng kiếm được năm ngàn, cộng với tiền lương, tiền Aly và Hân thuê nhà của Lâm Tinh, một nửa dùng cho Lâm Tinh chữa bệnh, một nửa nữa đủ cho cuộc sống vui vẻ của hai người.

Có lúc Aly kéo hai người ra quán, kéo Lâm Tinh đến nơi Ngô Hiểu biểu diễn uống một ly cocktail. Lâm Tinh nhận ra, giữa Aly và Ngô Hiểu có chuyện kỳ lạ. Trong số bạn trai của Aly, Ngô Hiểu là một loại khác hẳn. Trong mắt Aly, hình như anh không phải là con người thời đại. Bề ngoài Aly thích những người có tiền nhưng bản chất lại rất hâm mộ Lâm Tinh. Tất nhiên cô ta chỉ hâm mộ vậy thôi, cũng không muốn bắt chước và kiểm chế. Bởi cô ta biết bản chất mình đã chôn vùi trong những giấc mộng hằng đêm.

Ngô Hiểu nhận ra Aly là một cô gái bị thảm. Đã có lần anh nghiêm túc hỏi Aly: Tại sao phải rời bỏ quê hương phiêu bạt tận đây? Tại sao nghĩ một đường làm một nẻo đối với những người đàn ông như khách làng chơi? Câu hỏi khiến Aly phải trào nước mắt. Aly kể hồi xưa cô cũng có một người yêu như anh. Nhưng anh kia bạc tình đi yêu người khác, khiến cô từ đấy rơi vào cảnh trầm luân thất vọng, đánh mất ước nguyện được sống bình thường. Ngô Hiểu rất cảm động. Sự đồng cảm quá mức khiến Lâm Tinh phải cảnh báo, Aly và Hân ở Bắc Kinh thực chất là các “em”. Những “em” loại này thường kể cho bạn trai mới quen những câu chuyện tình bi thảm: một thiếu nữ ngây thơ bị bạn trai phụ tình dẫn đến tuyệt vọng đối với tình yêu và cuộc sống, những mong được đồng tình và tha thứ, mà cũng là để giữ thể diện. Lâm Tinh nói với Ngô Hiểu, đừng nghe bọn chúng tụng kinh đau khổ, dung tục đến rụng cả răng. Anh thấy bọn chúng ăn nhậu vui vẻ như thế nào với những người có nhiều tiền thì biết. Thật ra chúng có thể từ bỏ bất cứ thứ gì, chỉ trừ những chuyện ấy.

Về sau Lâm Tinh không nhận lời mời của Aly. Cô cảm thấy Ngô Hiểu tiếp xúc nhiều với bọn chúng không có gì tốt. Cho đến một hôm cô từ bệnh viện lọc máu về, vừa đẩy cửa bước vào phòng khách, thấy Ngô Hiểu và Aly ngồi ở sofa cùng xem một tờ báo ảnh. Một cánh tay với các móng tô màu hoa hồng đặt trên vai Ngô Hiểu. Còn Ngô Hiểu lại say mê với hình một cô ca sĩ ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, hoàn toàn không nhận ra sự thân mật của Aly đang từng bước lấn tới. Bị người khác lợi dụng vậy mà anh vẫn cười hồn nhiên với Lâm Tinh. Lâm Tinh tái mặt. Cô biết đã đến lúc phải mời hai cô gái này đi nơi khác.

Ngày tối hôm ấy, Ngô Hiểu vừa đi, cô gọi Aly và Hân ngồi lại, nêu yêu cầu thu hồi nhà. Tất nhiên Aly và Hân cảm thấy bất ngờ, hỏi cô đã phát tài rồi hay là kiếm có để tăng tiền thuê nhà. Lâm Tinh khéo léo giải thích: Các bạn biết đấy, mình ốm, bác sĩ bảo bệnh này phải có nơi yên tĩnh nghỉ ngơi... Aly và Hân cùng nói, Bọn này cứ tối tối là đi, thường qua đêm ở ngoài, có làm ồn đâu? Lâm Tinh đành thay đổi lý do, cô nói: Mình với anh Hiểu, như các bạn biết, chắc chắn phải sống chung, sống cùng các bạn thật bất tiện. Nhưng Aly và Hân cùng nói: Lúc đầu bọn mình đề xuất tiền nhà trả hàng tháng, nhưng đằng ấy yêu cầu trả trước một năm. Bây giờ mới được nửa năm, đằng ấy đã đuổi bọn này đi rồi. Nếu đưa ra tòa, đằng ấy sẽ thua. Bàn đi bàn lại chẳng đi đến kết quả, nét mặt ai cũng không vui.

Không còn cách nào, bọn chúng không đi, mình đi. Hôm sau Lâm Tinh cùng Ngô Hiểu xem quảng cáo trên

báo tìm chỗ ở. Ngô Hiểu từng đề xuất thuê nhà ở riêng, tất nhiên anh tán thành trăm phần trăm. Hai người rất hợp ý, thậm chí có cảm giác hạnh phúc. Họ đi xem nhà trong khu nội thành, cùng gia chủ mặc cả giá, thỉnh thoảng còn tranh luận với nhau. Đi xem nhà cũng là cơ hội để Ngô Hiểu mặc sức tưởng tượng và thiết kế thế giới riêng của hai người. Anh rất thích như thế. Còn Lâm Tinh lại quan tâm đến giá cả và vị trí. Hai người thường tranh luận bắt nguồn từ quan niệm và xuất phát điểm khác nhau. Cuối cùng, mọi suy nghĩ đều nằm ở hiện thực kinh tế: trong túi có bao nhiêu tiền, cách nơi làm việc bao xa. Lâm Tinh vốn có bản năng phân tích của một phóng viên, Ngô Hiểu trầm mặc ít nói cũng khiến cho cuộc tranh luận bất phân thắng bại. Phía chiếm ưu thế rất nhanh chóng đi đến quyết định. Tối về, họ thu xếp đồ đạc và thảo luận việc cho thuê căn buồng này như thế nào.

Hai người chọn một căn gác riêng biệt trong ngõ Dương Châu. Nhà cũ một phòng một sảnh, không có đồ dùng, không có điện thoại, nhưng có đường ống ga và hơi ấm để sưởi, vị trí trung tâm. Hai người cũng không muốn dùng đồ gỗ của người khác, ngủ trên giường người lạ quả là ngượng. Không có điện thoại cũng chẳng sao. Họ muốn tìm một nơi kín đáo, có cảm giác xa dân cư. Trước kia Ngô Hiểu có cái điện thoại di động hiệu Ericson. Đáng tiếc trong khi cãi nhau với bố, anh bỏ đi, để quên cả điện thoại.

Nhà mới nẩy sinh tình cảm mãnh liệt mới đối với cuộc sống. Hai người sôi nổi thảo luận cách sắp xếp đồ dùng gia đình và lợi dụng không gian sống, những mong tìm được những ý tưởng hay cho không gian hai chục thước vuông nhỏ hẹp. Thoạt đầu, họ sơn lại tường. Ngô Hiểu định sơn màu đỏ làm Lâm Tinh khiếp hãi. Màu đỏ tiêu biểu cho màu nguy hiểm, và quá kích thích. Ngồi trong căn phòng màu đỏ chỉ trong chốc lát sẽ đau đầu choáng váng. Nhưng Ngô Hiểu lại bảo màu đỏ tượng trưng cho lãng mạn, tượng trưng cho dũng khí và lòng tin, có thể nâng cao hưng phấn đối với cuộc sống. Lâm Tinh phát hiện Ngô Hiểu chọn màu không xuất phát từ lý luận và cảm giác của âm nhạc, có phần nghệ thuật hóa, màu sắc trong nhà không nên quá mạnh. Lâm Tinh kiên quyết giữ quyết định cuối cùng: phòng khách sơn màu vàng nhạt, phòng ngủ sơn màu lam nhạt. Màu vàng vui tươi phấn chấn, cũng là màu có mối liên hệ thân thiết với ánh nắng. Màu lam yên tĩnh, sạch sẽ, gợi không khí tự nhiên, dễ liên tưởng đến bầu trời và mặt biển. Nhưng để chiều cổ tâm lý Ngô Hiểu, hai người đi siêu thị chọn ri-dô màu đỏ thắm nhằm thỏa mãn ý thích màu sắc của anh. Loại vải ấy rẻ tiền, màu sắc cũng thích hợp. Cả hai cùng vừa ý. Dù về tâm lý hay về khái niệm âm nhạc, màu đỏ có chức năng thức tỉnh tâm hồn, lại có cái cao sang kiểu tôn giáo Roma, đồng thời tạo hương sắc cho thị giác.

Về mặt bày biện đồ dùng lớn, Lâm Tinh rất kiên cường. Những đồ dùng nhỏ giao quyền cho Ngô Hiểu, cho dù một vài điểm không hợp ý. Ví dụ, anh treo nhiều khuôn mặt tươi cười và đau khổ của những ngôi sao ca nhạc phương Tây, làm cho chủ đề của căn phòng thêm nổi bật. Dưới con mắt Lâm Tinh, chủ đề của đồ dùng trong gia đình có thể lựa chọn màu sắc và không khí nào đó, ví dụ dịu dàng, ví dụ mùa hè, ví dụ hoài cổ, vân vân, không nên làm nổi bật một nghề nghiệp nào đấy, ví dụ âm nhạc. Hơn nữa, Lâm Tinh ngầm có ý ghen tị với âm nhạc. Cô thấy tranh giành Ngô Hiểu không phải là những cô gái lãng mạn không có nội tâm như kiểu Aly, mà ma lực của âm nhạc là vĩnh viễn tồn tại. Nhưng thấy Ngô Hiểu rất vui khi treo nhiều ảnh như vậy, cô không nỡ làm anh mất hứng. Cô thích trông thấy vẻ vui mừng của Ngô Hiểu, mong anh trong cái không gian nhỏ bé của hai người tìm thấy cảm giác chủ đạo. Hơn thế, lòng nhiệt tình của Ngô Hiểu đối với âm nhạc không hề giảm, không thể ly gián.

Đến nơi ở mới tâm tình con người cũng khác trước. Bệnh của Lâm Tinh cũng dần ổn định. Cô bắt đầu đưa tập bản thảo viết về tập đoàn Trường Thiên ra sửa chữa theo ý ông Tổng biên tập. Cô gửi thư cho cậu thanh niên Vệ Hoa vẫn đưa cô đi thăm các cơ sở, đề nghị cậu ta cung cấp thêm tư liệu để viết về đạo đức của ông Ngô Trường Thiên, chú trọng đạo đức cá nhân và doanh nghiệp, tạo nên sức mạnh của doanh nghiệp. Vệ Hoa trả lời thư rất nhanh chóng, nhưng tư liệu ít đến độ đáng thương. Cậu ta chỉ nói những câu cách ngôn quản lý doanh nghiệp của ông, còn những sự việc cụ thể thì bổ sung không bao nhiêu. Nhưng Vệ Hoa dành phần lớn nội dung thư là để nhớ lại những ngày gặp Lâm Tinh ở Cát Hải, đồng thời nói cậu ta đã gửi cho cô mấy lá thư nhưng vì địa chỉ không rõ ràng, nên bị trả lại. Trong thư Vệ Hoa báo tin: cậu ta không làm việc ở Tập đoàn Trường Thiên nữa, mà chuẩn bị đi học ở Mỹ. Ở Mỹ cậu ta có một ông cậu thuộc tầng lớp trung lưu tài trợ học phí, mong hôm nào lên Bắc Kinh xin thị thực nhập cảnh sẽ đến thăm Lâm Tinh.

Lâm Tinh không trả lời thư cậu ta. Cô và Vệ Hoa đến với nhau từ hai hướng, đi theo hai hướng khác nhau, chỉ gặp nhau nơi giao điểm ngắn ngủi. Nếu cảm tình tốt đẹp, bao nhiêu năm sau mỗi người một phương có

thể vẫn còn nhớ đến nhau.

Ngoài việc sửa chữa bản thảo, cô vẫn tiếp tục chữa bệnh. Cô quan tâm chủ yếu đến cuộc sống trước mắt. Căn phòng ở ngõ Tĩnh Nguyên cũng đã cho thuê, Aly và Hân thuê thêm. Hai cô không muốn cho ai vào ở cùng, vậy là mỗi cô thêm ba trăm đồng biến căn phòng ấy thành nơi chứa đồ đạc. Hai cô cũng đã đến thăm chỗ ở mới của Lâm Tinh và Ngô Hiểu, hết lời khen cách bài trí của họ. Nhất là Aly ánh mắt lộ vẻ ghen tị. Không biết có phải tâm lý ấy không, cô ta lặng lẽ kéo Lâm Tinh ra một góc, hỏi tình cảm cô với Ngô Hiểu đã vững chắc đến mức độ nào rồi. Tất nhiên Lâm Tinh trả lời vững chắc không thể phá vỡ nổi. Aly nói, Vậy thì tốt. Trong lời nói như có ẩn ý. Lâm Tinh hỏi thế nào? Aly nói không có chuyện gì, gần đây tớ thấy anh ấy hay đi với một cô. Hai người cùng đến cùng đi, ra vào có đôi. Nghe nói cô kia yêu âm nhạc lắm, chỉ thích tiếng kèn saxo.

13. Chương 13

Lâm Tinh hoàn toàn coi những lời Aly chỉ là đùa chuyện, thậm chí có thể là những lời xúc xiểm. Nhưng câu nói cuối cùng rõ ràng đã đánh trúng Lâm Tinh, khiến trái tim cô bỗng thức dậy. Quén rũ Ngô Hiểu chỉ có thể là âm nhạc chứ không thể là gái. Nhưng nếu như gái và âm nhạc hợp sức với nhau thì cũng đáng sợ. Càng nghĩ càng nghi, bởi liền mấy hôm suốt cả buổi chiều Ngô Hiểu không ở nhà, bữa tối cũng bảo ăn với anh em trong ban nhạc. Thông thường mười hai giờ đêm xong việc, anh về đến nhà. Nhưng hai hôm nay mãi tận ba giờ sáng mới về, anh bảo bạn bè mời đi ăn đêm. Lâm Tinh biết có những bà nhà giàu rủng rỉnh tiền rất thích anh, lôi anh đi ăn uống, nhận anh làm con nuôi. Lâm Tinh vẫn cho rằng, Ngô Hiểu biểu diễn ở nhiều nơi, rất nhẹ dạ với những chuyện ấy. Cô cũng nghĩ sẽ có một cô gái trẻ đẹp, mê nhạc xuất hiện bên chàng hoàng tử âm nhạc này.

Aly và Hân ra về rồi, cô vội kiểm tra Ngô Hiểu. Cô hỏi: Có phải gần đây có một cô gái mê nhạc của anh? Ngô Hiểu cau mày nghi ngờ: Bao giờ? Em bảo ai? Lâm Tinh càng bực mình. Khẩu khí của Ngô Hiểu cho biết, hình như có nhiều người mê nhạc của anh. Lâm Tinh nhấn mạnh, Cái cô gái trẻ, gần đây! Ngược lại, Ngô Hiểu rất thẳng thắn: Các cô gái trẻ đều thích anh. Lâm Tinh không còn biết nói gì. Đúng vậy, cũng giống như con trai thích Trần Mỹ, chuyện bình thường. Lâm Tinh thừa nhận, dù là tướng mạo hay tiếng kèn của anh, có nhiều người thích là điều không lạ. Lâm Tinh hỏi và không tìm thấy chỗ sơ hở, cũng cho qua, nhưng trong bụng vẫn chưa hết nghi ngờ.

Bởi có những nghi ngờ, Lâm Tinh phải chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt. Cô chú ý đến lời nói, cử chỉ của Ngô Hiểu. Buổi tối cô gọi điện nhiều hơn đến quán bar nơi anh biểu diễn, nói chuyện vài câu với anh, phân tích giọng điệu giọng của anh. Về sau, phát triển đến mức lén lục túi áo túi quần của anh, xem có gì khả nghi hay không. Một hôm, hơn ba giờ sáng anh mới về, Lâm Tinh hỏi anh đi đâu, trả lời vẫn là bạn mời đi ăn đêm. Cô hỏi bạn nào? Bạn trai hay gái? Anh nói, đồng lắm, họ nhất định kéo anh đi bằng được. Cô hỏi, ăn ở đâu? Anh nói ở đâu, ở đâu đấy. Chờ cho Ngô Hiểu vào nhà vệ sinh, cô lại lục túi, kết quả tìm thấy tờ hóa đơn thanh toán của một nhà hàng, với số tiền chỉ đủ cho hai người ăn. Không thể bình tĩnh nổi, chờ cho Ngô Hiểu từ nhà vệ sinh ra, đang định lên giường, Lâm Tinh đưa tờ hóa đơn chứng cứ: Đây, đây là cái gì? Mặt Ngô Hiểu đỏ bừng. Mặt đỏ cho thấy sự thật không thể chối cãi. Đang nửa đêm, Lâm Tinh vùng bỏ chạy, bỏ chạy khỏi ngôi nhà ấm áp. Cô không thể nhìn cái vẻ ấp úng, lúng túng của Ngô Hiểu. Cái vẻ ấy làm cho cô cảm thấy trời như sụp đổ.

Đi ngoài phố, phố vắng bóng người. Đêm lạnh vây bủa. Thỉnh thoảng lại có một chiếc xe vận tải chạy vút qua, đem theo tất cả sự ồn ào, chỉ để lại một mình Lâm Tinh trong đêm lạnh. Cô mù quáng bỏ đi, thấy sợ hãi vô cùng, tuyệt vọng vô cùng. Cuộc sống và linh hồn trong chốc lát bay lên không trung. Cuộc sống bỗng chốc trở nên tàn khốc, không còn ý nghĩa. Cô đã sống hai mươi một năm, cho đến hôm nay mới biết trái tim tan nát là thế nào. Cô khóc không thành tiếng, khóc cho lục phủ ngũ tạng đau đớn. Thậm chí cô không giống như những người con gái khác có nhà mẹ đẻ để về. Ngoài Ngô Hiểu ra, cô không còn ai khác.

Ngô Hiểu đuổi theo. Anh đuổi theo khiến Lâm Tinh có ý nghĩ tha thứ cho anh... Lời lẽ của anh vẫn vụng về. Anh đi theo, cởi áo ngoài khoác lên người Lâm Tinh. Lâm Tinh đứng lại, ôm chầm lấy Ngô Hiểu, nói, Em yêu anh, em yêu anh, anh đừng xa em, đừng xa em!

Ngô Hiểu cũng ôm lấy Lâm Tinh, anh nói, Yên tâm, Tinh Tinh của anh, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau. Tại sao em không tin? Anh lặng lẽ ôm chặt Lâm Tinh, rồi cả hai nắm tay nhau đi về.

Về sau, để tránh sự gay gắt của Lâm Tinh, anh nói rõ sự thật, thừa nhận sai lầm. Đúng là có một cô bé, nói là cô bé nhưng không bé, lớn hơn Ngô Hiểu năm tuổi, thích nhạc của anh, hôm nào cũng đến nghe, say đắm mê mẩn, mời anh đi ăn. Một chàng trai thiếu thốn tình cảm, cho nên hôm ấy cô gái mê nhạc mời anh đi ăn đêm, Ngô Hiểu giành lấy thanh toán. Cho dù Ngô Hiểu nói rõ sự thật. Lâm Tinh nghe, lời giải thích còn hơn cả bản kiểm điểm, có những chỗ làm khác đi, có những chỗ chưa thật thỏa mãn, nhưng sự thật như thế là rõ ràng, mà cũng chỉ như thế. Lâm Tinh trầm nghĩ, mình phản ứng có phần quá mức. Mấy hôm sau, cô cố tỏ ra nhẹ nhàng, ôn tồn hơn nhằm bày tỏ khiếm khuyết của lòng mình. Chả trách có người nói, có những lúc hai người yêu nhau tranh cãi lại càng gia tăng tình cảm, ít ra giữa hai người là như thế.

Cuộc sống trở lại trạng thái vui vẻ bình thường, vui vẻ bắt nguồn từ nội tâm chú ý đến đối phương. Lúc Vệ Hoa ở Cát Hải lên Bắc Kinh xin thị thực nhập cảnh ở Đại sứ quán Mỹ, gọi điện cho Lâm Tinh mấy lần, muốn gặp cô. Nhưng cô không đến, thậm chí không trả lời điện thoại. Cô coi sự trung thành với Ngô Hiểu là một niềm vui. Bởi thế, cô cẩn thận có phần quá mức. Nhưng nghi ngờ vẫn là nỗi khổ tâm lớn nhất trong cuộc sống. Vẫn như thường lệ, ngày nào cô cũng lục túi Ngô Hiểu, lục túi trở thành thói quen. Thậm chí còn lén đi theo dõi. Nhưng lại không được huấn luyện về theo dõi cho nên không thành, đi theo được nửa đường rồi chẳng thấy người đâu. Hơn nữa, theo dõi giá thành quá cao, ngồi xe rẻ tiền thì không đuổi kịp, ngồi xe Santana thì quá đắt, cô theo dõi một vài lần rồi thôi. Về sau, cô tìm trong sổ điện thoại của anh xem có tên cô gái nào không, rồi ra điện thoại công cộng ngoài phố gọi thử. Nếu có tiếng con gái trả lời, cô nói xin gặp Ngô Hiểu. Có lúc đối phương trả lời, chị gọi nhầm rồi, nhưng phần lớn đều hỏi: Chị là ai? Cô bịa chuyện để biết thân phận của đối phương, thậm chí cả quan hệ với Ngô Hiểu. Điều tra trinh sát theo âm mưu kế hoạch, cô lần lượt tìm tên các cô gái trong sổ điện thoại của anh. Phần lớn nghi ngờ được loại trừ, chỉ một số ít không rõ, mà cũng không thể tìm ra một bằng chứng nào.

Trên trận địa do cô tự bố trí, Ngô Hiểu là mục tiêu duy nhất của mọi trận chiến. Lúc Ngô Hiểu ở nhà, Lâm Tinh thích hỏi những câu đại loại: Anh sống với em có thấy hạnh phúc không? Tất nhiên anh trả lời “hạnh phúc”. Lâm Tinh lại dồn thêm một câu: Chưa thấy ai được hạnh phúc như anh. Có những lúc Ngô Hiểu mệt mỏi, thở dài, cô vẫn hỏi: Anh sống với em tại sao cứ thở dài như vậy? Ngô Hiểu giải thích: Đâu có, anh chỉ thở thê thôi. Cô nói: Rõ ràng em nghe thấy anh thở dài. Tình yêu đến mức độ này là sự giày vò lẫn nhau. Hơn nữa, những hoạt động bí mật của cô, Ngô Hiểu vẫn rất hồn nhiên, không hay biết gì. Hằng ngày hai người xem ra vẫn rất hòa hợp, mỹ mãn. Buổi sáng, nếu Lâm Tinh không phải đến tòa soạn, có thể ngủ với anh đến tận mười giờ, mười một giờ. Sau đấy dậy, Ngô Hiểu thổi cơm, Lâm Tinh viết lách. Hoặc cô thổi cơm, anh ngồi bên cửa sổ chơi saxo. Những giai điệu của anh làm cho Lâm Tinh đang mông lung liên tưởng chợt nhớ đến một ý thơ. Anh chơi nhiều nhất và hay nhất là bản nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” thật buồn, thật xúc động, khiến Lâm Tinh đang thái rau sơ ý thái cả vào tay.

Lâm Tinh không biết mình cuối cùng vui hay buồn. Cô vẫn cho rằng mình là người con gái không cần con trai, là người con gái lạnh lùng, cô đơn, tất cả đều thấy rõ, không có gì là không chịu đựng và không thích ứng nổi. Vì cô không cha không mẹ, không anh chị em, không bạn thân, không như thế không thể sống nổi. Cô vẫn kiêu hãnh, tự tin, không dựa vào bất cứ ai. Vậy mà lúc này cô trở nên như thế này. Ngay cả khi máy nhắn tin của Ngô Hiểu vang lên cô cũng vội chụp lấy xem, xem ai nhắn tin cho anh. Nếu là một cô gái nào, trái tim Lâm Tinh bỗng bùng tỉnh, đập thành thịch. Cô biết làm như thế chỉ gây phản cảm, nhưng vẫn vặn hỏi: Cô ấy là ai? Tại sao quen anh? Tìm anh làm gì? Thậm chí cô điên lên đòi cùng anh trả lời điện thoại, cho đến khi nghe ra không có vấn đề gì, hồn vía mới trở lại. Lâm Tinh không còn kiềm chế nổi mình. Có lúc cô muốn trở về tâm thái trước ngày sống chung, giữ thái độ vô tư hoặc có hoặc không có Ngô Hiểu để cứu lấy bản thân. Nhưng đấy chỉ là sự lừa dối, lý trí không thể vặn hỏi trở thành một đòn không chịu nổi. Nhất là những lúc Ngô Hiểu không có nhà, một mình cô với căn phòng trống vắng. Cô chờ anh, không còn lòng dạ nào viết lách gì. Cô kêu lên trong im lặng: Thật rồi, thật rồi, mình không thể xa nổi anh! Rồi lắng nghe hồi âm của lòng mình. Đó là những ngày buồn đau và cũng là những ngày hạnh phúc vô cùng.

Những lúc rỗi rãi, Aly và Hân gọi điện cho cô, hẹn ra quán bar nói chuyện, hoặc giới thiệu với cô một thầy lang dân gian, hoặc một phương thuốc kì quặc. Bọn chúng quen rất nhiều anh có tiền, theo đó bản thân cũng quen biết rộng rãi hơn. Lâm Tinh không muốn thôi cách điều trị hiện tại, cũng chưa đến thời kỳ bệnh nặng, nhưng cô vẫn để ý đến vị cao thủ Hạnh Lâm thiền ẩn trong chùa Đàm Chá được Aly và Hân giới

thiệu. Một biên tập viên cũ của tòa soạn cũng đã nói đến người này, nghe nói chữa bệnh thận rất giỏi. Cô nhờ bạn của Aly và Hân liên hệ để được bắt mạch kê đơn, nhưng chờ mãi không thấy hồi âm. Lâu ngày Lâm Tinh cũng quên bằng chuyện này.

Những việc cánh con trai thường thấy phiền hà lại là việc lý thú của cánh con gái. Aly và Hân rất hay rủ Lâm Tinh đi làm tóc. Các cô này quen nhiều người làm tóc mốt ở các mỹ viện, Aly và Hân đưa Lâm Tinh đi, hai cô trả toàn bộ tiền cắt, gội, sấy và làm đẹp da mặt, rồi bảo thợ cắt gội miễn phí cho Lâm Tinh. Trong lúc làm đầu, các cô lại tán chuyện Ngô Hiểu, hỏi Ngô Hiểu gần đây đối với cô thế nào, có được như xưa không. Có lúc Lâm Tinh vờ lạnh nhạt, nói Ngô Hiểu chỉ yêu nhạc thôi, đối với con gái vẫn như vậy. Các cô lại hỏi, Ngô Hiểu kiếm được tiền đều đưa cả cho Lâm Tinh hay giữ lại để của ai người ấy xài? Chuyện này Lâm Tinh nói thật: Anh ấy đưa cả cho tớ, lúc nào cần lại lấy. Hai cô gật đầu bảo thế thì được, nhưng hai người không có nhiều tiền. Lâm Tinh không cảm thấy khó xử, qua lời nói mọi người có thể nhận ra sự thỏa mãn và chân thành, hạnh phúc. Tiền nhiều hay ít không sao, vấn đề ở thái độ của hai người đối với tiền, mình rất ghét phải cãi nhau vì tiền nong.

Hân hỏi: “Mọi thứ trong nhà đằng ấy, ai mua?”

Lâm Tinh nói: “Ai cũng mua. Anh ấy mua nhiều hơn, vì anh ấy thổi nấu. Ngoài ra, anh ấy còn thích trang trí nhà cửa, thích mua những thứ đồ chơi nho nhỏ về treo. Tớ bảo đừng mua, tốn tiền lắm, anh ấy bảo tớ khô khan.”

Aly nói: “Tại sao đằng ấy không bảo anh Hiểu về tìm bố. Bố anh ấy được mệnh danh là người giàu nhất Trung Quốc đấy.”

Lâm Tinh cười, nói: “Tớ không bao giờ đụng đến chuyện anh ấy với bố. Với lại, bố anh ấy là lãnh đạo một doanh nghiệp lớn của nhà nước, không phải doanh nghiệp tư nhân, không thể nói là giàu nhất được.”

Nói đến bố Ngô Hiểu tức là nói đến Công ty Trường Thiên, nói đến Công ty Trường Thiên tức là nói đến Văn Khánh. Hân hỏi Lâm Tinh: “Đằng ấy có biết anh Khánh vừa rồi thất bại không? Anh ấy mua cả đồng cổ phiếu của Tập đoàn Trường Thiên. Kết quả là vừa mua xong, giá cổ phiếu sụt thê thảm, anh ấy không có cách nào phải bán tháo, vừa bán xong giá cổ phiếu lại lên, lúc xuống lúc lên, lỗ mất mấy trăm ngàn. Tiền anh ấy đi vay, cả tiền của bà chị dâu. Nghe nói vì chuyện này mà bà chị dâu suýt ly hôn với anh trai anh ấy đấy.”

Lâm Tinh vẫn còn quan tâm đến Văn Khánh: “Gần đây các bạn có gặp anh ta không?”

“Hôm trước anh ấy còn đến tìm đằng ấy. Sau khi xảy ra chuyện cổ phiếu, trông anh ấy khác hẳn. Đằng ấy không trông thấy đấy, trông thấy chắc phải sợ chết khiếp, râu ria tua tủa, giống như vừa ở tù ra. Bọn tớ bảo đằng ấy dọn nhà đi rồi. Anh ấy hỏi đi đâu, có phải để tránh mặt anh ấy không, bọn tớ bảo không biết, anh đi mà hỏi nó.”

“Đằng ấy có bảo với anh ta tớ bây giờ ở đâu không?”

“Không, tớ bảo không biết, anh cứ nhắn tin cho nó.” Aly nói tiếp: “Hai hôm trước có một anh đến, tìm đằng ấy, để số điện thoại lại. Tớ quên đem đến đây, nghe nói đã hẹn gặp đằng ấy để bàn công chuyện.”

“Bàn chuyện gì?”

“Anh ấy không nói, chỉ bảo nếu đằng ấy rỗi rãi thì gọi điện cho anh ấy, đã gọi chưa?”

Lâm Tinh suy nghĩ, không biết ai đã tìm mà không để tên lại, vậy là cô nói với Aly: “Các cậu gọi điện trả lời giúp tớ, hỏi xem anh ta là ai. Nếu tớ gặp anh ta, các cậu cùng đi với tớ. Nếu tớ có bị người ta bắt cóc còn có người đi báo công an.”

Aly bảo được, lại nói: “Giống như một con sói háo sắc, bắt cóc đằng ấy không phải vì tiền. Đằng ấy làm gì có tiền, chỉ có thể cướp sắc đẹp. Chắc chắn hẳn ta nhầm trúng đằng ấy ở đâu rồi, hoặc là trước đây đã bị kích thích.”

Lâm Tinh cười: “Nếu nghe điện đúng là sói háo sắc thì đừng gọi tớ. Đối phó với sói háo sắc, các cậu càng có kinh nghiệm.”

Tối hôm ấy Aly gọi điện cho Lâm Tinh, bảo đã gọi giúp cho vị thầy lang ẩn cư ở chùa Đàm Chá, hẹn hôm sau đến để thầy xem mạch. Nghe nói, vị thầy lang đông y chuyên trị bệnh thận, lại thêm những những truyền kì đủ màu sắc ở ẩn trong rừng. Trong ấn tượng của Lâm Tinh chưa hề gặp ông ta đã phảng phất tiên khí, bất giác muốn đi ngay. Cô rất cảm kích sự giúp đỡ của Aly.

Hôm sau, trời vừa sáng, Aly thuê taxi đến ngõ Dương Châu đón Lâm Tinh. Dương Châu tuy gọi là ngõ, nhưng thực tế là một con phố nhỏ kiểu cũ, xe tải có thể vào. Những con phố chưa cải tạo thể này ở Bắc Kinh không còn nhiều, còn giữ được dấu tích kiến trúc của thời Thanh, thời Dân Quốc và thời Cách mạng Văn hóa. Cho nên có rất nhiều khách nước ngoài muốn thăm dò sưu tầm đồ cổ đều đến đây săn tìm cái lạ. Lúc Aly đến, Lâm Tinh đã đứng chờ ở đầu ngõ. Hân bảo nhân thể đi lễ Phật nên cũng đi theo, ba người ngồi cùng xe. Dọc đường Aly nói với Lâm Tinh. Tối hôm qua anh chàng bí mật hẹn gặp Lâm Tinh lại gọi điện đến, hỏi đã tìm thấy Lâm Tinh chưa. Aly chơi khó anh chàng bị nghi là sói háo sắc, bảo Lâm Tinh ngày mai mới có thì giờ. Nếu có gì thì đến chùa Đàm Chá để bàn, mười một giờ rưỡi ngày mai, quá giờ ấy thì đừng chờ nữa.

Lâm Tinh cười: “Các cậu làm khó người ta, biết đâu có chuyện nghiêm túc.”

Hân nói: “Theo tứ đoán, chắc chắn mẹ đằng ấy trước đây có người tình bí mật, nay đến tìm nhận họ hàng. Nếu đúng như vậy có xa xôi gian khổ đến mấy anh ta cũng sẽ đến, đằng ấy yên tâm.”

Lâm Tinh cầu Hân một cái, nói: “Đằng ấy quay sang nói xấu người khác đấy à?” Về mặt Hân rất sùng kính, mong đấy là thật. Lâm Tinh không biết Hân đã đọc truyện Oliver Twist chưa, tuy thân thể phong trần, nhưng trong lòng lại viết nên những câu chuyện lãng mạn, thường mơ tưởng thậm chí mong đến một ngày nào đó bản thân có được quang đời thần bí không ai biết. Hân rất thích hình dung mình là hậu duệ của một gia đình quý tộc đắm chìm dưới đáy xã hội.

Xe chạy hai tiếng đồng hồ trên con đường núi ngoằn ngoèo nhưng phong cảnh tuyệt đẹp. Trong thành phố đã là đầu mùa hè, nhưng miền núi vẫn mát mẻ. Thung lũng vẫn đậm sắc xuân, hoa đua nở, thắm tươi rực rỡ, cảnh sắc thành phố không thể nào có. Những ngọn gió trong lành thổi ngoài cửa sổ ô tô thấm vào từng tế bào của Lâm Tinh. Mọi bệnh tật tưởng chừng bị quét sạch trong chớp mắt. Hôm nay dù không được gặp vị thần y nương của Phật cũng coi như không phí một chuyến đi. Cô rất muốn nói bệnh tật của mình là bởi ô nhiễm trong thành phố gây nên.

Cuối cùng họ cũng đến được chùa Đàm Chá. Trước khi vào lễ Phật, họ ra dãy nhà mái bằng phía sau chùa nhờ thầy xem mạch. Thầy lang trông giống một ông cán bộ đường phố, hoàn toàn ngược với hình ảnh tiên phong đạo cốt như trong tưởng tượng, xem mạch hỏi bệnh rất sơ sài, kể cả kê đơn chỉ mất năm, sáu phút. Lúc ra, Aly và Hân tỏ ý thất vọng và bức tức thay cho Lâm Tinh. Lâm Tinh cảm thấy chuyến đi như bị lừa dối.

Ba người quay ra phía trước, nói với nhau hôm nay đến đây lễ Phật là chính, nhằm tự an ủi. Chưa bước vào cửa chùa, chợt trông thấy bên đường đầy những hàng quán bán hương nến, đồ thờ và nước ngọt, các cô cùng ngó nhìn. Có hai chiếc ô tô màu đen đang từ từ chạy đến bên bức tường đỏ của tầng tháp viện, dừng lại trước bậc đá xanh trước chùa. Mấy người đàn ông mặc đồ Tây từ trên chiếc Mercedes bước xuống, trong đó có một người Aly rất quen. Cô ta kêu lên: “Ồi, anh ta đến thật đấy à?” Lâm Tinh cũng nhận ra người này. Đây là ông Lí Đại Công, Giám đốc hành chính của Tập đoàn Trường Thiên. Cửa chiếc xe Audi phía sau mở ra, một người có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt nhân từ bước xuống. Aly và Hân bận nói chuyện với ông Công, chỉ có Lâm Tinh nhìn vào mắt người kia.

14. Chương 14

Ông Ngô Trường Thiên và Lâm Tinh bước vào tháp viện chùa Đàm Chá lúc mặt trời vừa đứng bóng. Tầng bách cao vút và ngân hạnh xanh tươi đung đưa cành lá xum xuê, rắc hoa nắng trên mặt đất, chỗ che hơi ẩm đầu hạ. Trước đây rất lâu, có lần tâm sức mệt mỏi, một mình ông đã đến dạo chơi nơi này. Chùa dựa núi, sâu không thấy đầu thấy cuối. Mấy chục tháp mộ của các vị cao tăng lặng lẽ canh giữ trăm ngàn mùa

xuân hạ thu đông, đất đai, hương thơm của từng bách thảo đầm huyền bí lịch sử đại triết đại ngộ, khiến nơi này thành cảnh đẹp tự ngưng dưỡng khí, cúi đầu suy tư.

Cậu con trai giận dữ bỏ đi chỉ là sự tùy hứng nhất thời. Nếu là trước đây ông Thiên sẽ không để tâm. Nhưng con người đến tuổi năm mươi, tự nhiên có cảm giác ngã chiều, bắt đầu có phản ứng với nhiều sự việc với tâm thái của người già. Trước đây ông không để ý nhiều đến tình cảm đối với con cái, bây giờ bỗng nhiên chạm vào một sợi thần kinh nào đó, dẫn đến những thương cảm. Ông cảm thấy con là một giẻ xường trên người, bị ai đó rút ra khỏi cơ thể, tâm lý bị ức chế, đau đớn khó chịu.

Thằng con ra đi vì tình, ngày hôm ấy và trong trường hợp ấy tất nhiên đối với gia đình ông Mai Khởi Lương khó có thể nói được gì. Bản thân ông Lương còn đỡ, vì ông là cán bộ cao cấp, chỉ cười cười rồi cho qua, thậm chí còn nói, chuyện trẻ con, để chúng tự giải quyết, chúng ta khỏi phải bận tâm, để ông Thiên đỡ khó xử. Nhưng Mai San và mẹ chừng như bị kích động mạnh mẽ, cho đến lúc về vẫn chưa khô nước mắt, vẫn còn giận. Việc của ông Thiên cũng không xong, đành gượng gạo để lại.

Mấy hôm đầu đúng là ông rất giận con, tất tuổi trở về Cát Hải họp Hội đồng quản trị Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên. Rồi ông lại bận với hàng loạt công việc liên quan đến luận chứng pháp lý về tài chính nhằm phân định quyền sở hữu Công ty. Việc kia tạm thời gác sang một bên. Không còn nhớ đêm hôm nào đầy mắt ngủ, ông chợt nghĩ đến cậu con trai, không biết đã bao nhiêu ngày bất vô âm tín, tiếp theo lại nghĩ đến người vợ quá cố, nghĩ đến một đời lận đận, để đến ngày nay phải nếm vị vợ con mỗi người một ngã, khiến lòng xót xa muốn rơi nước mắt. Buổi sáng dậy, ông nhờ người tìm giúp cậu con trai. Buổi trưa nhận được tin không vui, cô phóng viên xinh đẹp kia đã đưa con trai ông đi khỏi nơi ở cũ, không biết đến tận nơi nào.

Ông định bảo con trai đừng lẩn tránh nữa, đừng giận bố nữa. Những việc trước đây con làm tùy hứng, gồm cả việc bỏ học đại học đi thổi cái kèn saxophone, chuyện hiện nay yêu một cô gái không hợp ý gia đình, làm bố tuy phản đối nhưng cũng không có cách nào, con đừng nên tránh mặt bố. Nhưng nghe ông Công báo cáo lại tình hình, lập tức ông do dự với thái độ định bày tỏ với con trai.

Ông Công nói: “Anh Thiên, cái cô gái kia bị bệnh thận rất nặng, phải lọc máu. Đây là triệu chứng ban đầu của bệnh nhiễm độc nước tiểu. Cái bệnh ấy kéo dài không biết bao nhiêu năm mà kể. Anh Thiên, nếu không tin anh có thể hỏi bác sĩ.”

Mặt ông Thiên biến sắc. Ông là con người theo chủ nghĩa duy vật. Khi con người già đi, ý nghĩ chân thành nhất, tự nhiên nhất trong lòng lại không muốn đoạn tuyệt với con cái. Nếu đến đời ông tuyệt căn, hình như không biết nói sao với các bậc tiền nhân của họ Ngô, với người vợ, chừng như kiếp trước mình có điều nghiệp chướng gì đây.

Ông Công thấy sắc mặt ông Thiên tái dại nên không nói tiếp nữa, nhưng lộ vẻ không vui. Ông Thiên hỏi: “Còn gì nữa không?” Ông Công ngập ngừng. Ông Thiên lớn tiếng, ông mới nói tiếp: “Anh Thiên, cái cô gái kia bám lấy cậu Hiếu, sẽ làm hỏng cậu ấy mất, với lại tiếng đồn cũng không lấy gì làm hay ho.”

Ông Thiên sững sờ: “Đồn gì?”

“Cô này chìm đắm trong các quán bar, các hộp đêm. Những người bạn làm ăn của em thường gặp cô ta ở những nơi ấy. Em nói với anh một câu khó nghe, không khéo trước đây cô ta là gái làm tiền!”

Ông Thiên giật mình, nhưng không để thất sắc. Hình như ông cố thanh minh cho mình và cho con trai: “Không đâu, cô ta là sinh viên, là phóng viên, không phải là loại ấy.”

“Anh Thiên, có thể anh đọc báo nhưng ít đọc những tin tức xã hội, bây giờ có rất nhiều nữ sinh viên, nữ nghiên cứu sinh làm việc ấy không còn là chuyện mới lạ.”

Việc thứ nhất, có thể ông Thiên xuất phát từ đạo đức, không ghét bỏ một nàng dâu mang bệnh thậm chí ảnh hưởng đến đường sinh nở bước vào nhà mình. Việc thứ hai, có thể ông không đủ tin những lời ông Công nghe nói, thiếu căn cứ xác thực. Nhưng hai việc ấy cộng lại, thái độ của ông Thiên đối với con trở nên cứng rắn hơn.

Lúc này, ông với cô gái không thể tiếp nhận kia cùng đi trong tháp viếng tôn nghiêm tĩnh mịch, suy ngẫm sự trầm mặc của nhau. Cảnh lá tươi tốt che kín bầu trời, chung quanh một màu xanh hợp hờn. Ai cũng

biết màu xanh lá cây tượng trưng cho cuộc sống và sinh mệnh, có thể thống nhất mọi sắc màu không hài hòa, là màu sắc hòa giải. Ít nhất vào lúc này có tác dụng ổn định tâm trạng ông Thiên, để ông giữ được cái nhìn đôn hậu và kính trọng với một cô gái nghe nói cả tâm hồn và thể xác đều không khỏe mạnh đang ở trước mắt. Giọng ông ân cần: “Nếu tôi không nhớ nhầm, đây là lần thứ năm chúng ta gặp nhau. Có thể coi chúng ta đã quen nhau. Chúng ta có gì cứ nói thẳng, cháu thấy có được không?”

Cô gái nói: “Vâng ạ!”

Cô gái nghĩ rằng, ông sẽ nói ra những lời nặng nề sắc lạnh, nên mặt cô trông căng thẳng, nghiêm nghị. Nhưng không. Ông chỉ quan tâm hỏi thăm sức khỏe: “Bệnh của cháu thế nào rồi?”

Cô gái sững sờ: “Tại sao bác biết cháu có bệnh ạ?”

Ông nhìn về mặt nghi ngờ và ngạc nhiên của cô gái, nói: “Có bệnh không phải là chuyện xấu hổ, có bệnh phải nhìn thẳng vào nó. Nhất là bệnh này, nếu không...” suýt nữa ông buột miệng nói “nếu không sẽ chết”. Nhưng may mắn, ông giữ lại được, điều chỉnh câu nói: “Nếu không rất khó chữa, rất phiền phức.”

Có thể vì nói đến bệnh tật, có thể lời lẽ uyển chuyển, nhưng không phải không có ý khuyên giải, về mặt cô gái tỏ ra kích động, giọng nói run run: “Cảm ơn bác đã quan tâm, cháu sẽ cẩn thận với bệnh của cháu. Tức là phải chữa cho khỏi, nhưng cũng khó. Xin bác đừng lo.”

Ông Thiên trầm ngâm không biết nói gì để cải thiện không khí căng thẳng lúc mới gặp. Ông nói: “Cháu còn trẻ mà đã bị bệnh này, sau khi biết tin, bác rất lo. Không biết cháu có cần gì hay không? Bác mong giúp được chút gì cho cháu. Lúc này cháu có cần tiền không? Ngoài ra, bác có thể giúp cháu chuyển đến một bệnh viện tốt hơn.”

Cô gái đứng đấy, ngược nhìn ông: “Thưa bác, không cần thiết đâu ạ. Anh Hiểu chăm sóc cháu rất chu đáo. Có anh ấy, cháu không sợ bệnh tật gì cả.”

Ông Thiên ngừng lại trong giây lát, chưa biết nói gì. Chừng như vẫn chưa cân nhắc đắn đo nên biểu đạt ý mình thế nào cho khéo léo, rõ ràng, không làm tổn thương người nghe. Ông đã hỏi bác sĩ về bệnh thận, vậy là ông nói: “Tinh thần cháu vui vẻ lạc quan thế là tốt, nhưng vẫn phải chạy chữa. Điều quan trọng, mà cũng có thể nói là duy nhất để chữa bệnh này là phải có tiền. Nếu bệnh phát triển, e rằng cháu phải lọc máu hàng ngày. Không lọc máu, cháu sẽ luôn luôn buồn nôn, thậm chí hôn mê, nặng nữa phải thay thận. Thay thận rồi vẫn phải lọc máu, phải uống thuốc, tốn hàng mấy trăm ngàn, thậm chí cả triệu cũng chưa chắc đã khỏi. Nhưng có tiền, bệnh này hoàn toàn chữa khỏi, ít ra là giữ được sinh mệnh. Như cháu, một cô gái trẻ, đụng vào chuyện sinh tử cần phải hết sức cẩn thận.”

Cô gái cúi đầu như đang suy tư điều gì. Sau giây lát, cô ngược lên: “Thưa bác, cháu có thể hỏi bác một câu được không ạ?”

Ông Thiên gật đầu: “Cháu cứ hỏi.”

Cô gái nói: “Tại sao bác lại quan tâm đến cháu như vậy?”

Ông Thiên nhìn quanh, nhìn những tòa tháp bằng đá đầy tì vết, rồi trả lời: “Không tại sao, Đức Phật đã dạy ‘vô duyên đại từ, đồng thể đại bi’ rồi. Một người gặp điều bất hạnh, mọi người phải cùng thương yêu, không nhất thiết có duyên do quan hệ gì. Lẽ nào cháu không tin con người ai cũng có lòng từ bi?”

Ánh mắt cô gái long lanh, nói không chút giấu giếm: “Chúng ta đều là những kẻ phạm phụ tặc tử, không hận thù vô duyên vô cớ, không yêu thương vô duyên vô cớ. Có phải lòng từ bi của bác là vì con trai bác?”

Ông Thiên không hề ngạc nhiên trước những lời sắc sảo của cô gái. Ông gật đầu hiểu rõ, nói: “Cháu nói cũng đúng. Người Trung Quốc chúng ta thích đi lễ Phật. Nhưng trong cốt tủy vẫn là cương thường đạo lý của Nho gia: quân thần phụ tử, tam tông tứ đức, yêu thương và hận thù vì có mối quan hệ với nhau. Cháu phân tích rất đúng, rất phù hợp với nhân tình thế thái. Bác quan tâm đến cháu là bởi một trong những nguyên nhân quan trọng ấy là bác yêu con trai của bác.”

Cô gái cười nhạt, hỏi tiếp: “Chẳng phải bác không tán thành anh Hiểu với cháu sao? Tại sao bác vì anh ấy lại quan tâm đến cháu?”

Ông Thiên thoáng chút do dự, thẳng thắn dứt khoát như với người cùng trang lứa, nói một câu quan trọng nhất: “Bác quan tâm đến cháu còn xuất phát từ một quan hệ khác.”

“Thưa bác, đó là quan hệ gì?”

“Quan hệ trao đổi.”

Cô gái không nói được gì. Cô buộc ông phải thẳng thắn, nhưng khi ông thẳng thắn, cô lại khó bề tiếp nhận. Hồi lâu sau cô mới run run hỏi: “Bác định trao đổi gì?”

“Cháu trả lại con cho bác. Bác sẽ bảo đảm sự sống cho cháu.”

Cô gái và ông Thiên bốn mắt nhìn nhau, tưởng như không tin nổi giữa họ đang có cuộc giao dịch nghiêm túc có liên quan đến sự sống. Bỗng nước mắt cô gái tràn bờ mi, nhưng vẻ mặt tươi cười, nụ cười buồn. Cô ngăn dòng nước mắt, dần mạnh từ chữ:

“Giá của sự sống rất đắt, giá của tình yêu càng đắt hơn.”

Ông Thiên ngắt lời cô, với giọng hiểu biết, ông nói hết suy nghĩ của mình: “Bác biết, Hiểu rất thích cháu. Cháu cũng rất thích Hiểu. Bác không nên can dự vào tự do của tuổi trẻ. Nhưng bác cũng muốn cháu hiểu cho, sau khi mẹ nó qua đời, Hiểu là người thân duy nhất của bác, là con bác. Tất cả vì con, không những bác mong nó có tình yêu, cũng mong đời nó từ nay về sau có hạnh phúc. Tình yêu rất ngắn ngủi, mà đời người lại quá dài. Mong cháu hiểu cho người làm cha phải dùng cách này để trao đổi với cháu. Với thực tế hiện tại của cháu, đúng là không vội nói chuyện tình yêu hôn nhân. Nhiệm vụ đầu tiên của cháu là chữa bệnh. Cháu phải chữa trị thật tốt. Nếu bố mẹ cháu còn, chắc chắn sẽ tán thành câu nói của bác. Đối với một cá nhân, sự sống là số một.”

Cuối cùng nước mắt của cô gái cũng lăn xuống, giọng nói trở nên cứng rắn: “Vì sự sống, có thể từ bỏ tình yêu, từ bỏ niềm tin, từ bỏ lương tâm được không?”

Ông Thiên dường như không còn lời nào để trả lời. Ông đã buộc một cô gái dùng sự sống quý báu của mình, dùng sự sống không một thứ gì có thể thay thế để đánh đổi một tình yêu khắc cốt ghi xương. Có thể là quá tàn nhẫn, nhưng tất cả đều hợp lý. Bề ngoài của ông vô tình, bản chất lại rất lý trí. Hai người cứ như vậy không ai sẽ có được gì tốt đẹp. Đáng tiếc ông không có tâm tư nào để giải thích rõ những câu chất vấn của cô gái, chỉ có thể thở dài để bảo vệ lập trường của mình: “Đây không phải là sách vở mà là cuộc sống. Cuộc sống rất hiện thực... cuộc sống rất lãng mạn.”

Nước mắt cô gái như mưa, cô khóc không thành tiếng: “Cháu yêu anh Hiểu, cháu yêu anh ấy. Dù phải chết, cháu cũng yêu anh ấy...”

Trái tim tan nát, cô che mặt bỏ chạy. Ông Thiên gọi theo: “Cháu yêu anh ấy thì hãy suy nghĩ vì anh ấy!”

Cô gái không dừng lại, chạy nhanh hơn, nhưng bước chân chệnh choạng. Ông biết câu nói cuối cùng đã đánh trúng lòng cô.

Ông Thiên một mình bước ra khỏi tháp viện tĩnh lặng. Tùng bách và ngân hạnh che rợp đang đung đưa, tiếng gió nghe như tiếng khóc. Ánh mắt lạnh lùng của ông nhìn thẳng vào chiếc ô tô, thậm chí không trông thấy hai cô gái rất mốt đứng nói chuyện với ông Công ngay phía sau xe. Người thư ký đi theo mở cửa xe cho ông. Ông Công trông thấy vẻ mặt trầm buồn của ông Thiên, không dám hỏi, vội lên xe, hai chiếc xe cùng chạy. Lúc này ông Thiên mới chợt nghe thấy tiếng của một cô gái gọi theo có phần thô lỗ:

“Này, người của chúng tôi đâu rồi?”

AAA

Tối hôm ấy tại khách sạn Điều Ngự Đài, ông Ngô Trường Thiên mở tiệc chiêu đãi đại biểu của Tập đoàn Yamada do ông Yamada Ichio dẫn đầu, đàm phán về cảng xăng dầu Giang Hán. Ông ngồi vào vị trí chủ tiệc, nâng cốc chạm ly, nói cười vui vẻ, tâm trạng nơi tháp viện Đàm Chá mấy tiếng đồng hồ trước đây không còn chút gì. Ông hiểu rằng, sự nghiệp và thành tựu là nền tảng của người đàn ông. Tình cảm cá nhân và chuyện con cái phải nâng được lên và đặt được xuống, không thể triển miên vì nó. Tiệc tàn, ông cùng với người đưa ra quyết sách về phía Nhật Bản là ông Yamada Ichio hội đàm hơn một tiếng đồng hồ, hai bên

trao đổi những điều kiện hợp tác. Lúc chủ khách chia tay rồi khách sạn đã mười một giờ. Ông Trịnh Bách Tường, Phó chủ tịch Tập đoàn bảo có việc cần bàn, hai người ngồi cùng xe về cùng đường.

Dọc đường, hai người nói tiếp vài câu về chuyện vừa rồi. Sau đấy, ông Tường hỏi ông đã biết chuyện một kỹ sư trưởng của Công ty vật tư đặc chủng trực thuộc Tập đoàn vừa qua đời vì bị máu tràn màng não. Mấy người bạn thân đòi phải được đổi đãi như người chết vì việc công. Ông Thiên nói, có nghe nói ông kỹ sư trưởng ấy đi uống rượu với bạn sau giờ làm việc và bị chết. Gia đình bảo ông ấy lợi dụng chuyện ăn uống để làm công tác tư tưởng cho bạn bè, coi như chết vì việc chung là quá miễn cưỡng. Như vậy sẽ có phần ứng dây chuyền, hơn nữa sẽ làm chuyện cười cho thiên hạ. Vẫn coi như người chết bình thường, tôi sẽ đến dự lễ tang. Ông Tường gật đầu, nói đã bố trí người của phòng nhân sự và công đoàn lo giúp, nếu tập đoàn đến dự lễ tang, tang quyến cũng sẽ thỏa mãn.

Ông Tường chuyển sang chuyện khác, chuyện mừng thọ ông Thiên ngũ tuần. Ông bảo sinh nhật lần này phải làm to một chút. Ông nói với ông Thiên: “Anh Thiên, chuyện này anh cho một nguyên tắc, cụ thể sẽ để tôi thu xếp.” Nhiệt tình và lòng chân thành của ông Tường bao hàm nhiều ý nghĩa, vừa là sự tôn kính của phó tướng đối với chủ soái, vừa là tình nghĩa bạn bè nhiều năm. Ông Thiên hoàn toàn hiểu được, nhưng vì chuyện cậu con trai nên ông cũng giảm hứng thú đối với lễ mừng thọ của mình. Với ông Tường, ông không hề giấu giếm nỗi buồn của lòng mình.

“Thôi, hiện tại kinh doanh của Tập đoàn cũng không khởi sắc lắm. Chuyện mừng thọ vào lúc này không thích hợp, chờ đến năm sáu mươi hãy làm.”

Ông Tường không đồng ý, cứ thúc giục: “Thọ năm mươi không thể bỏ qua. Anh tâm huyết với Tập đoàn Trường Thiên bao nhiêu năm nay, chúng tôi chưa được chúc mừng. Mọi người muốn mượn cơ hội này để làm to một chút. Là chuyện cát lợi của anh, mà cũng là cát lợi của chúng tôi, không thể bỏ, quyết không thể bỏ.”

Ông Thiên trầm mặc giây lát nhưng rồi vẫn không hứng thú gì chuyện ấy. Nhưng ý ông Tường lấy chuyện mừng thọ để tượng trưng, mượn hình thức này nhằm tập hợp các vị trọng thần và nguyên lão của tập đoàn Trường Thiên, cổ vũ sĩ khí và gia tăng sức mạnh, nhất cử lưỡng đắc. Nếu như trước đây ngộ ra rằng, với ý nghĩa này ông Thiên sẽ không chấp nhận. Nhưng lúc này ông nghĩ, thôi đi, không thể suốt đời đem tâm tình và cuộc sống của một con người ra phục vụ mãi sự nghiệp tập thể được. Với lại, vấn đề quyền sở hữu tài sản của Tập đoàn Trường Thiên cho đến nay vẫn treo đấy chưa quyết, sau này không biết sẽ dưới bầu trời của ai. Nếu thật có một ngày bị quét ra khỏi cửa, vậy cần gì cái vinh quang hào hôm nay làm gì nữa?

Nhưng lời nói sau đây của ông Tường làm ông thay đổi ý kiến: “Anh Thiên, tháng sau anh Lương phải lên Bắc Kinh học trường Đảng, có thể đấy là động tác chuẩn bị lên Thường vụ tỉnh ủy. Chúng ta từ Cát Hải lên, anh ấy đã hỏi sinh nhật lần này của anh tổ chức ở Bắc Kinh hay ở Cát Hải. Nếu tổ chức ở Bắc Kinh sẽ báo cho anh ấy biết.”

Ông Thiên suy nghĩ giây lát, cuối cùng gật đầu, nói: “Vậy thì thế này, chúng ta làm một bữa tiệc trong phạm vi hẹp, mời anh Lương, anh cũng tham dự, thêm mấy vị cao niên nhất Tập đoàn. Cũng không nên tổ chức ở ngoài, làm ngay trong biệt thự Kinh Tây, coi như tôi mời mọi người ăn bữa cơm thân mật, thế thôi.”

Ông nói với giọng quyết định, ông Tường cũng gật đầu tán thành: “Như vậy cũng được.” Ông nói thêm: “Nếu vợ và con gái anh Lương không đến, bảo anh Công mời mấy cô trẻ đến khiêu vũ với anh Lương. Tôi biết anh thề không bao giờ khiêu vũ, nhưng anh Lương lại nghiện, mời mấy cô gái trẻ đến cho có không khí.”

Ông Thiên cười miễn cưỡng, nói: “Anh Công thì quen nhiều cô trẻ đẹp lắm.”

Nhắc đến ông Công, trong đầu ông Thiên bỗng thoáng ý nghĩ độc ác, tưởng như đấy là ý nghĩ chưa từng có trong đời ông. Không ai trong giới giang hồ không biết ông Công. Bản thân ông Thiên là nhân vật cao quý trong giới công thương, vậy mà âm thầm khuất phục một cô phóng viên, lặng lẽ chấp nhận nỗi đau để cô ta cướp mất con. Cứ nhờ ông Công mượn mấy tay đầu gấu dạy cho cô ta một bài học, để cô ta hiểu thế nào là đạo lý ở đời, mà cũng để cô ta trả giá cho hành động ích kỷ của mình. Ông nghĩ, bắt chợt cảm thấy thích thú, nhưng trong lòng cũng biết đấy chỉ là ý nghĩ.

Ai cũng có lúc bực tức. Người và thú vật cùng một nguồn gốc. Nơi sâu thẳm tâm linh của mỗi con người đều có những ý nghĩ thâm kín, chỉ một mình biết. Điều mà ông Thiên không biết đó là, giá thử có ai đó

hoặc sự việc nào đó dồn ông vào chân tường, dồn cho đến nước hoặc sống hoặc chết, liệu ông có thể trở thành một con người vô tình, không từ một thủ đoạn nào?

15. Chương 15

Từ một người theo chủ nghĩa nữ quyền công khai và một người theo chủ nghĩa độc thân tiềm ẩn biến thành một người coi tình yêu là trên hết, bản thân Lâm Tinh cũng khó định nghĩa cuối cùng mình từ bỏ tín điều hay là sự giác ngộ đối với cuộc sống. Cô có thể khẳng định, chuyển biến này thực tế là quá trình trao gửi tất cả những gì là của mình: độc lập, nghị lực, lòng tin. Còn lại chỉ là sự ỷ lại, tình yêu cháy bỏng cuối cùng là sự sợ hãi bình thường.

Sau khi chạy khỏi tháp viện chùa Đàm Chá, cô ẩn náu rất lâu trong cánh rừng trúc rậm rạp bên sườn núi, không muốn trông thấy ai. Aly và Hân gọi tìm rồi đưa cô về bằng taxi, về đến nhà thì đã hoàng hôn. Tường phòng khách sơn màu vàng nhạt ánh chiều càng làm nhức mắt. Ngô Hiểu đang trong nhà vệ sinh rửa mặt, chải tóc, mái tóc chải keo, có thể biết anh đang chuẩn bị đi đâu đấy. Lúc Lâm Tinh bước vào, mắt anh vẫn không rời tấm gương, chỉ hờ hững hỏi một câu: Em có gặp thầy lang không, tại sao phải đi lâu như thế? Lâm Tinh ngồi ở sofa, không trả lời, định nói gì đấy nhưng rồi chỉ “Ồ” một tiếng.

Ngô Hiểu từ trong nhà vệ sinh ra, nói: “Anh với mấy đứa bạn họp mặt làm một bữa, anh phải đi ngay.”

Lâm Tinh nhìn anh, cô có nhiều chuyện muốn nói với anh vào lúc này, nhưng anh vội vã ra đi. Từ rất lâu cô chưa thấy anh chải chuốt cẩn thận như hôm nay. Cô vô cớ liên tưởng đến yêu cầu vui vẻ mỗi tối trước đây của anh, nhưng lâu rồi anh không còn yêu cầu ấy nữa. Bỗng cô bừng tỉnh, thật ra từ lâu phải ý thức được rằng, người cướp hạnh phúc hiện tại của hai người không phải là bố Ngô Hiểu, mà chính là bản thân hai người.

Cô nén lại sự không yên tâm, giấu đi mối hoài nghi, hỏi: “Anh đi đâu, với ai?”

“Mấy đứa bạn cũ, em không biết đâu.”

Ngô Hiểu như nhớ ra phải đem theo cái gì đấy, tay chân bối rối chạy vào phòng ngủ lục tìm. Khẩu khí của anh rất miễn cưỡng giải thích một câu tại sao không đưa cô đi. Cô kiên trì hỏi: “Các anh họp mặt ở đâu?”

Ngô Hiểu từ trong buồng ra, không hiểu do cố ý hay vô tình, trả lời không vào câu hỏi: “Anh đi nhé, em kiếm cái gì đó ăn tạm.”

Lâm Tinh gọi anh lại, không muốn cho anh đi, như để làm phép thử, cô nói: “Anh Hiểu, hôm nay em mệt. Anh có thể ở nhà với em được không?”

Ngô Hiểu cau mày: “Không được, anh đã hẹn với mọi người rồi.”

Lâm Tinh nhìn anh, ánh mắt không thỏa hiệp. Ngô Hiểu bước đến, sờ tay lên trán Lâm Tinh một cách hình thức: “Em có sốt không? Không sốt. Anh phải đi, sẽ về sớm.”

Cô chưa gạt đầu anh đã bỏ đi. Một mình ngồi ngẩn ngơ, tâm trạng rối bời. Trời đã tối, nhưng cô vẫn ngồi bất động. Gần đây lòng hai người không có lúc nào rối như thế, rối giống như hồi còn ở ngô Tĩnh Nguyên trước khi Ngô Hiểu đến chung sống. Đồng thời, cái cô đơn từ lâu rồi Lâm Tinh không còn thể nghiệm nay trở lại và có thêm nỗi đau tâm hồn xa lạ. Nỗi đau khiến Lâm Tinh ý thức được mình không thể xa nổi tình yêu cháy bỏng, biết rõ tình yêu ấy đang nhạt dần và vô vị, nhưng cô vẫn mơ tưởng có thể phá vỡ hoàn cảnh hiện tại. Hoàn cảnh hiện tại như nhiều lần cô được nghe người khác nói: người con trai không còn yêu người con gái bắt đầu từ sự nhàm chán trong sinh hoạt tình dục giữa hai người. Còn nội dung tình yêu của người con gái lại là thời gian cùng sống, hai bên hiểu nhau, thậm chí là sự an ủi, trung thành, yêu thích và quý trọng nhau, rộng mở và giàu chất thơ. Còn tình yêu của đàn ông, tình yêu của đàn ông thật đáng ghét, dù là nội dung hay hình thức, tình yêu của đàn ông không thể xa rời tình dục.

Lâm Tinh cũng không đứng dậy đi làm thức ăn. Cô rất tức giận, buồn và cảm thấy oan ức, ngồi co ro trên sofa. Trong nhà không bật đèn. Rất yên tĩnh. Không còn nghe thấy những âm thanh cổ hữu của thành phố mỗi đêm. Cô biết, nếu không có Ngô Hiểu, cô sẽ chết sớm. Vì dù phải xa Ngô Hiểu cô cũng sẽ không dùng một đồng nào của bố anh. Nghĩ đến cái chết, cô không nén nổi nghẹn ngào buồn thương. Cô nghĩ, khi chết sẽ cố gắng để tâm trạng thật bình tĩnh, vì không có gì hối hận. Cô đã được nếm vị hạnh phúc lớn nhất ở đời, đấy là tình yêu của Ngô Hiểu. Cho dù ngăn ngại nhưng cũng đủ huy hoàng, rực rỡ. Cho dù sau đấy Ngô Hiểu thay lòng đổi dạ, yêu người khác. Lúc chết cô sẽ gọi tên anh, sẽ đem theo tên anh. Nơi chín suối cô vẫn cảm kích vì anh. Anh đã từng tốt với cô. Không có anh, cô sẽ không biết cuộc đời tươi đẹp là thế nào.

Vì nghĩ đến cái chết nên cô khóc rất lâu. Tâm trạng sau khi khóc tự nhiên có những điều chỉnh lớn. Cô nghĩ, thật rồi, vào một lúc nào đó mình sẽ từ già cỗi đời, cho nên những năm còn lại phải rất yêu Ngô Hiểu. Tình yêu chân chính không nên trừng phạt nhau, mà nên bù đắp cho nhau. Vậy là cô lau khô nước mắt, đứng dậy, vào nhà vệ sinh, bật đèn rửa mặt, trang điểm lại. Sau đấy cô thu gọn những thứ Ngô Hiểu vứt bừa bãi ở phòng khách, phòng ngủ, ngâm đồ lót và tất của anh vừa thay ra. Rồi, với tâm trạng chứa chan hạnh phúc, cô ngồi chờ anh.

Đã gần mười hai giờ đêm Ngô Hiểu mới mệt mỏi về đến nhà. Rất lạ là, muộn thế rồi nhưng vẻ mặt Lâm Tinh vẫn tươi cười. Anh hỏi: “Em đã đỡ mệt chưa?” Lâm Tinh nói: “Đỡ rồi.” Hai người lên giường, Ngô Hiểu hỏi Lâm Tinh chuyện hôm nay đến chùa Đàm Chá khám bệnh thế nào. Lâm Tinh nói rõ mọi chuyện, cô không cáu giận, bực mình. Bình thường, Ngô Hiểu nói năng đơn giản, nghe Lâm Tinh nói chuyện, anh chỉ nóng lòng chờ xem kết quả ra sao. Nhưng Lâm Tinh lại thích kể rõ quá trình và thật chi tiết, cảm thấy như thế mới có hứng thú nói chuyện.

Đêm hôm ấy hai người đã đi ngủ như thế. Dẫu sao cô vẫn được ngủ bên cạnh người mình yêu, được đón nhận hơi thở của anh, nghe anh trở mình và nói mê. Tất cả những gì trong quá khứ không cần mà đến, lúc này trở nên quý giá vô ngần, hình như có thể mất đi bất cứ lúc nào. Trời sáng, cô dậy từ lâu, không dám gọi anh, cho đến khi ánh nắng nhuộm đỏ tấm ri-đô, soi sáng căn phòng, cô mới đánh thức anh dậy. Mỗi động tác của cô rất nhẹ nhàng, tinh tế, cố tình biểu hiện khát khao tình dục. Cô rất muốn anh thỏa mãn nhằm thể hiện giá trị của mình. Ngô Hiểu được Lâm Tinh vuốt ve nửa người dưới nên rất nhanh chóng có phản ứng. Anh nằm để tận hưởng, rồi đột ngột vùng dậy, nói: “Anh phải dậy.” Lâm Tinh không biết anh đã đạt được mục đích hay chưa được gì.

Lâm Tinh để anh dậy. Hai người lặng lẽ mặc áo quần, rửa mặt. Cô gấp chăn, Ngô Hiểu vào bếp hấp lại cơm hôm qua hay hôm kia còn lại. Hai người không ai nói chuyện với nhau. Trước đây mỗi lúc họ ở bên nhau, Lâm Tinh thường kiếm chuyện để nói. Chuyện của cô hoặc vô tình hoặc cố ý nhắc lại những gì khi hai người mới quen biết và lúc mới yêu. Ví dụ cô thích hỏi Ngô Hiểu ấn tượng sâu sắc nhất giữa hai người là gì. Ngô Hiểu nói, là chuyện vay tiền, chuyện anh vay năm chục đồng để trả tiền taxi. Ấn tượng sâu sắc nhất của Lâm Tinh là, Ngô Hiểu lấy trộm cơm của cô ở khu giải trí vui chơi Kinh Thiên. “Anh là con một ông chủ nhiều tiền, vậy sao phải đi lấy trộm một hộp cơm của nhân viên?” Cho đến lúc này, mỗi khi nghĩ lại, Lâm Tinh vẫn không thể hiểu nổi. Nhưng Ngô Hiểu quên chuyện này từ lâu, anh nghĩ mãi mới nhớ: “Ôi, hôm ấy anh lười không đi lấy cơm, nhờ bọn chúng đi lấy giúp. Trông thấy trên mặt bàn có hộp cơm, cứ ngỡ chúng nó lấy về và để ở đấy.”

Ngoài việc nhắc lại những chuyện trong quá khứ, Lâm Tinh còn rất thích nói đến tương lai. Nhìn xa, không hiểu khi anh già người sẽ như thế nào? Có còn sống với nhau không, có còn như bây giờ không, cùng ăn cơm, cùng lên giường, cùng ra quán bar? Hai người có con hay không? Hai người không mong có con, chỉ muốn sống với nhau là đủ. Cứ thử nghĩ mà xem, suốt mấy chục năm trời hoạn nạn có nhau, quả là chuyện tốt đẹp, cảm động. Nhìn gần, sắp đến thời điểm chuyển giao thiên niên kỷ, hai mươi bốn giờ đêm ba mươi mốt tháng Mười hai năm 1999, hoặc không giờ ngày mùng một tháng Giêng năm 2000, hai người ở đâu, sẽ trải qua khoảnh khắc không ngủ ấy của sáu tỉ con người trên trái đất như thế nào? Lâm Tinh nói, nên đến đài Thế kỷ Trung Hoa, đấy là công trình mừng thiên niên kỷ mới. Ngô Hiểu nói, đấy là nơi các vị lãnh đạo nhà nước đến, chắc chắn sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt. Lâm Tinh lại đề xuất một nơi khác: Trường Thành, Trường Thành tượng trưng cho Trung Quốc. Nhưng sau đấy hai người lại nghe nói, nhân dân thế giới coi Trường Thành là tượng trưng cho toàn trái đất, cái ngày vắt qua hai thế kỷ, người nước ngoài đã vây lấy Trường Thành. Ngô Hiểu nói, hay là đến quán bar Thiên Đường, chắc chắn hôm ấy ban nhạc của anh sẽ

biểu diễn. Lâm Tinh nghĩ rồi nói, cũng được, “Thiên Đường” tượng trưng lý tưởng của loài người. Đây cũng là nơi lần đầu tiên Lâm Tinh gặp Ngô Hiểu, là thánh địa tình yêu của cô. Vào khoảnh khắc bước vào thiên niên kỷ mới được nghe lại khúc nhạc “Hẹn ước nơi thiên đường” ở “Thiên Đường” vừa tượng trưng cho nơi bắt đầu của hai người và cũng là chốn về của họ. Vậy là đã quyết định.

Bây giờ những câu chuyện như thế giữa hai người càng ngày càng ít, có thể chỉ còn nói những chuyện nhạt nhẽo không chút hứng thú. Gấp xong chén, cô giúp Ngô Hiểu hâm nóng lại cơm và bày bát đĩa lên bàn. Lúc ăn, hai người chỉ ăn cơm, ngoài tiếng bát đĩa leng keng ra không ai nói năng gì.

Ăn xong thì đã mười một giờ, bữa cơm không ra bữa sáng, không ra bữa trưa. Đang rửa bát trong bếp, bỗng Lâm Tinh nói với Ngô Hiểu:

“Anh Hiểu, hôm qua em gặp bố anh đấy.”

Ngô Hiểu cầm cái khăn lau bàn vào bếp, nghe vậy đứng sững lại.

“Em gặp ở đâu?”

“Em gặp ở chùa Đàm Chá. Hình như bố anh theo đạo Phật.”

“Em có nói chuyện với bố không?”

“Có nói, bố bảo anh về.”

Ngô Hiểu sững sờ giây lát rồi phớt cái khăn lau bàn, nói: “Nếu không, hôm nay anh cũng định về thăm bố.”

Lâm Tinh không biết anh hỏi hay là câu nói, trưng cầu ý kiến cô hay là đã quyết định. Cô nói: “Anh về đi, em sẽ biết tự chăm sóc mình.”

Ngô Hiểu nói: “Anh chỉ về thăm bố thôi. Tại sao em lại nói thế.”

Lâm Tinh tay cầm cái bát đã rửa sạch, cô lại rửa một lần nữa, nói: “Bố không cho anh quay về đây đâu. Ông ấy bảo em phải xa anh. Bố anh rất tốt với anh. Em bị cái bệnh này mà cứ bám lấy anh cũng thật ích kỉ.”

Ngô Hiểu đứng sau lưng Lâm Tinh, không biết đang cầm cái khăn lau bàn hay làm việc gì, anh lặng lẽ không trả lời. Bỗng anh ôm Lâm Tinh. Cô dựa vào lồng ngực vừa rộng vừa ấm áp. Tất cả những gì trôi nổi trong tim bỗng phút chốc trở về chốn cũ. Cô quay người lại, cũng ôm lấy Ngô Hiểu, nghẹn ngào một câu: “Anh, em không thể xa anh!”

Cuối cùng Ngô Hiểu không về thăm bố. Liên trong mấy hôm Lâm Tinh vừa yên tâm, thư thái, vừa lo lắng. Ngô Hiểu vẫn giữ quan hệ “trốn nhà theo gái”, cố nhiên là minh chứng cho một tình yêu. Nhưng Lâm Tinh không thể dập tắt tình cha con, mà cô cũng không có quyền. Về sau, cô bắt đầu khuyên anh nên về, cố tình đưa anh vào con đường hiểu dễ. Mỗi khi cô khuyên anh về, anh đều cảnh giác nhìn, cho rằng cô không thật lòng, thậm chí “dẫn rắn ra khỏi hang”, sau đấy sẽ khóc lóc, giận dỗi để phản công. Thật ra, Ngô Hiểu có về nhà, Lâm Tinh cũng hoàn toàn chấp nhận. Đây là việc sớm muộn gì cũng sẽ đến. Một hôm, Aly đưa về cho Ngô Hiểu một cái va-li, bảo bố của anh nhờ ông Công, Giám đốc hành chính chuyển. Trong vali đầy áo quần rất mới và đồ dùng thường ngày, có cả những thức ăn anh vẫn thích, nhưng không có tiền. Lâm Tinh nhận ra Ngô Hiểu vui mừng nhận được những thứ của bố gửi, nhất là áo quần. Áo quần hàng hiệu, dây lưng da và giày, thứ nào cũng đắt tiền. Lâm Tinh nhìn Ngô Hiểu đứng trước gương thử đồ, lòng đầy cảm xúc nhưng cô không nói ra. Cô muốn vứt tất cả những “viên đạn bọc đường” kia đi. Nhưng cô biết Ngô Hiểu không mặn mà với ăn ngon mà chỉ thích mặc đẹp. Anh đã đẹp rồi nhưng vẫn chải chuốt làm đẹp, thích áo quần mới, giống như con gái. Lâm Tinh rất phản cảm với cách “dụ dỗ vật chất”, định buông vài câu xem thường, nhưng không sao nói ra nổi. Bởi suốt hơn nửa năm sống chung, Ngô Hiểu mua cho Lâm Tinh mấy thứ áo quần, còn anh không mua gì. Theo đó Lâm Tinh tỉnh ngộ, không lo liệu sắm sanh áo quần cho Ngô Hiểu quả là thất sách. Ngô Hiểu thích hàng hiệu, anh chỉ kiếm được chút ít tiền thì mua thế nào được!

Từ đấy về sau, cách vài hôm ông Công nhờ Aly đưa về cho Ngô Hiểu những thứ “chăm sóc vật chất” của bố anh gửi. Đến lúc này Lâm Tinh mới nhận rõ tình thế. Cách làm của ông Thiên một mặt lôi kéo tình cảm con trai, mặt khác làm cuộc “chiến tranh lạnh tinh thần” đối với Lâm Tinh.

Một buổi tối Chủ nhật, Lâm Tinh chạy thận xong, về đến nhà thấy Ngô Hiểu chuẩn bị đi, anh cũng không thối cơm. Cô nghi ngờ hỏi anh đi đâu? Anh nói, đi ghi hình chương trình ca nhạc. Hôm nay ban nhạc mời những người trong ban ca nhạc đài truyền hình ăn cơm. Tối nay em ra phố ăn tạm thứ gì đó, ở nhà không còn thức ăn. Lâm Tinh không hỏi thêm gì nữa. Ngô Hiểu đi, cô cũng ra phố, nhưng ra phố không “ăn tạm thứ gì đó” mà vậy một chiếc taxi, lặng lẽ bám theo chiếc xe màu vàng mà Ngô Hiểu vừa lên.

Vì là Chủ nhật, xe trên đường phố không đông. Cô lên xe đưa ngay cho lái xe năm chục đồng, bảo bám theo chiếc xe màu vàng kia. Xe của cô tốc độ có phần trội hơn, đuổi theo đến nhà hàng trong câu lạc bộ Quốc tế mà không bị “cắt đuôi.”

Trời đã tối, đèn đường đã bật sáng. Cô thấy Ngô Hiểu xuống xe, vội vã vào nhà hàng. Cô theo vào, đi qua sảnh lớn trang hoàng rực rỡ, đến một bar bài trí theo kiểu Mỹ cổ điển nơi góc khuất. Cô không vào theo, mà tiếp tục đi dọc theo dãy cửa kính bên cạnh bar, nhìn vào bên trong trông thấy, chỉ có một người cao lớn đang ngồi. Ngô Hiểu bước vào, người kia đứng dậy. Cả hai cùng lặng lẽ không nói gì. Tiếp theo, hai cánh tay to rộng của người kia ôm lấy Ngô Hiểu của cô.

Người kia không phải là lãnh đạo ban ca nhạc mà chính là bố của Ngô Hiểu.

Màn hai bố con bí mật gặp nhau làm cho Lâm Tinh nóng ran, chừng như sắp khóc, không phải khóc vì Ngô Hiểu mà vì chính mình. Trông thấy cảnh tượng ấy tưởng như mình sắp bị bỏ rơi. Cô phải để cho hai bố con Ngô Hiểu đoàn tụ, nếu không trong cuộc chiến tranh lạnh này phần thất bại chắc chắn sẽ thuộc về cô.

Một mình ra khỏi câu lạc bộ Quốc tế không khỏi cảm thấy lẻ loi, cô đơn. Tối hôm ấy Lâm Tinh không ăn gì, mà cũng không cảm thấy đói. Rất muộn Ngô Hiểu mới về. Cô đi lấy nước, treo áo quần cho anh, không nhắc gì đến chuyện ở câu lạc bộ Quốc tế, cũng cố tình không nói gì đến chuyện đài truyền hình và chương trình MTV. Sau khi lên giường, tắt đèn, cô định nói, anh Hiểu, chúng mình có chuyện cần nói với nhau thì Ngô Hiểu nói trước.

“Hai hôm nữa đến sinh nhật bố anh, anh cũng định về thăm nhà.”

Ngô Hiểu nói trước, khiến Lâm Tinh có phần bị động và lúng túng. Cô bày tỏ rõ ràng: “Ừ, anh nên về.” Ngày giã lát, cô lại chủ động: “Ngày mai chúng mình đi mua tặng phẩm mừng sinh nhật bố. Có thể biểu với danh nghĩa hai ta.” Nói xong, cô thêm một câu: “Bố sẽ không vui, chỉ với danh nghĩa một mình anh cũng được.”

Cô nói rất dịu dàng, có tính sự vụ, hoàn toàn không có ác ý hoặc tình cảm. Rõ ràng Ngô Hiểu rất phần khởi, anh nói:

“Chúng mình sẽ tặng gì?”

Lâm Tinh chú ý, chỉ cần cô bình tĩnh hòa nhã nói đến bố Ngô Hiểu, vẻ mặt Ngô Hiểu tươi lên, lòng những phần khởi, lời lẽ cũng chủ động. Dần dần cô mới nhận ra điều ấy, dần dần mới biết anh rất nhớ bố. Lòng Lâm Tinh đôi phần bối rối, nhưng cô vẫn rất bình tĩnh hỏi:

“Bố thích gì nhỉ?”

Hai người nằm trên giường bàn chuyện tặng phẩm sinh nhật, bàn hồi lâu mà không có kết quả... Lâm Tinh chủ trương đưa tặng thuốc bổ, thuốc bổ chứng tỏ lòng trung hiếu của con cái. Nhưng Ngô Hiểu nói, sẽ có nhiều người biểu thuốc bổ, ở nhà thuốc bổ để cả đống không dùng hết. Lâm Tinh nói, vậy tặng hoa tươi, trung niên, người già đều thích. Ngô Hiểu lại phản đối: Nhà ở biệt thự Kinh Tây thường xuyên có người đưa hoa đến, hoa chậu, hoa cắm lọ, hoa trồng, hoa gì cũng có. Lâm Tinh nói, xem ra những người quyền thế thứ gì cũng có, anh bảo bố còn thiếu thứ gì nữa không?

Ngô Hiểu ngửa mặt lên trời, thở dài: “Anh cũng không biết bố thiếu thứ gì.”

Lâm Tinh nhồm người lên, nhìn Ngô Hiểu từ trên cao xuống: “Em biết bố thiếu gì rồi, bố thiếu tình cảm. Bố chỉ có một mình anh là con trai, chỉ sợ mất, cho nên mới giận em.”

Ngô Hiểu nói: “Bố anh không có tình cảm với con cái thế đâu. Ông ấy là người coi trọng sự nghiệp, đối với anh không bằng đối với cấp dưới của ông ấy. Bố với cấp dưới rất tình cảm, anh chỉ là đứa trẻ trong lòng bố.”

Lâm Tinh nói: “Em không phủ nhận tình đồng chí giữa cấp trên đối với cấp dưới, nhưng tình cảm cấp trên với cấp dưới bao hàm rất nhiều quan hệ lợi ích, nhiều khi người khác không thấy được đây là thật hay giả. Bố với con không như thế, bố yêu anh là đức trời sinh. Hơn nữa càng ngày càng quan tâm đến anh.”

Tất nhiên Lâm Tinh cũng nghi ngờ những lời thúc đẩy tình cảm bố con của mình có thật tâm, đúng nghĩa không. Cô là người yêu Ngô Hiểu chân thành, cảm thấy mình nên nói như vậy, nên có thái độ như vậy.

Về chuyện tặng phẩm mừng sinh nhật hai người kéo dài mãi tận buổi chiều hôm sinh nhật ông Thiên, cuối cùng Lâm Tinh quyết định, mua bộ đồ ngủ lụa tơ tằm. Mọi người đều nói, con gái là áo bông của mẹ, vậy con trai là áo ngủ của cha, dù sao thì đó cũng có ý nghĩa ấm lòng. Hơn bốn giờ chiều, Ngô Hiểu cầm tặng phẩm về biệt thự Kinh Tây. Anh đi rồi Lâm Tinh cảm thấy trống trải, một mình ngồi bên cửa sổ lúc chiều tà, cứ phỏng đoán tối nay anh có về không, vì lúc đi cô bảo với anh, anh nên ở nhà với bố vài hôm. Nhưng nếu Ngô Hiểu không về, có thể Lâm Tinh không ngủ được, chưa bao giờ cô ngủ một mình trong căn nhà này.

Không biết qua bao lâu, máy nhắn tin của cô có tín hiệu, đã biết rõ không thể, nhưng cô vẫn hy vọng tin nhắn của Ngô Hiểu. Đáng tiếc không phải, có thể vào lúc này Ngô Hiểu đang bước vào phòng khách hoa lệ của bố. Tin nhắn là của Hạ Vệ Hoa, cậu thanh niên ở Cát Hải mà cô vẫn lẩn tránh.

Lần này thì cô gọi điện trả lời.

Qua điện thoại, Lâm Tinh biết Vệ Hoa đang ở Bắc Kinh. Anh đã lấy được vé máy bay đi Chicago, chuyến máy bay ở Bắc Kinh, nhiều lắm chỉ dừng lại năm tiếng đồng hồ, mười một giờ đêm nay sẽ lên máy bay xuất cảnh. Qua điện thoại, cô không phân biệt nổi giọng nói của Vệ Hoa là bình tĩnh hay kích động. Cậu ta nói không ngờ Lâm Tinh lại hồi âm, tỏ ý trước khi đi rất muốn được gặp mặt Lâm Tinh.

Đúng lúc Ngô Hiểu không có nhà. Cũng nên gặp Vệ Hoa, không nên từ chối sự tạm biệt của bạn bè. Cô ngồi taxi ra sân bay. Nửa năm nay không gặp, Vệ Hoa tỏ ra thành thạo hơn, cậu ta mặc bộ đồ mới, vẫn tỏ ra hăm hở phấn chấn như ngày nào. Gặp Lâm Tinh, câu đầu tiên của cậu ta là: “Đi với em đi!” Lâm Tinh cười, nói: “Được, có vé của chị không?” Vệ Hoa nói: “Chị cứ chờ em, em sẽ về đón chị.” Lâm Tinh nói: “Thôi đi, chị không thể ngày nào cũng ăn McDonald’s.” Vệ Hoa nói rất nghiêm túc: “Ở Mỹ có nhiều nhà hàng Trung Quốc, có phố Trung Quốc, ở đây thứ gì cũng có.” Thấy cái vẻ nghiêm túc của Vệ Hoa, Lâm Tinh nói: “Em biết không, lúc này chị đang ốm.”

Vệ Hoa ngớ ra, nghe Lâm Tinh có phần thổi phồng căn bệnh của mình, cậu ta nói: “Vậy thì em không yên tâm cho chị. Chị ở đây một mình liệu có ai chăm sóc?”

Lâm Tinh rất cảm kích, nghĩ bụng ở đời này có nhiều người tốt. Cô nói: “Em cứ yên tâm, chị có người chăm sóc rồi.”

“Ai đấy?”

“Bạn trai của chị.”

“Bạn trai?” Vệ Hoa bán tín bán nghi, cười nhạt: “Không phải anh Hiểu chứ?”

Lâm Tinh cũng cười: “Chính anh ấy.”

Vệ Hoa có phần ngạc nhiên, có phần trào lộng: “Anh ấy chăm sóc được chị cơ à?”

Lâm Tinh không hiểu Vệ Hoa hỏi vậy là vì có cái nhìn không đúng với con nhà giàu hay vì ác ý với Ngô Hiểu, cô nửa đùa nửa thật chỉ vào Vệ Hoa, cảnh cáo: “Em đừng nói xấu anh ấy!”

Vệ Hoa giơ hai tay làm ra vẻ đầu hàng: “Thôi thôi, em không nói anh ấy nữa. Em rất phục bố anh ấy. Chị biết không, hồi đầu năm cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên suýt nữa đổ bể. Chính ông ấy đã đứng ra cứu, chỉ một thoáng là đảo ngược tình thế. Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên không những không chết, chỉ trong vòng hai tháng tập đoàn của chúng em kiếm được bảy tám trăm triệu, không ai không phục. Tất nhiên cũng có người nói, câu chuyện thần thoại ấy đều do một tay bố của anh Hiểu làm nên. Đây là đòn hiểm của ông ấy, gom tất cả cổ phiếu của các nhà đầu tư nhỏ lẻ. Tuy vậy, ít ra cũng đủ chứng tỏ bố anh Hiểu là người có bản lĩnh, có khí phách, làm cho bao nhiêu người tới tấp không còn mảnh giáp, bản thân vẫn không bị lộ.”

Lâm Tinh không lạ gì với trận hải chiến cổ phiếu ấy. Trong trận hải chiến ấy chiếc thuyền nhỏ của Văn Khánh bị chìm ngấm. Nhưng cô không biết được sự phải trái quanh co của trận chiến, nên không thể nói gì về những lời ca thán của Vệ Hoa. Chỉ đến khi Vệ Hoa hỏi bài điều tra về Tập đoàn Trường Thiên của cô viết đã đăng chưa, cô mới trả lời: “Vẫn chưa đăng, là bởi chị chưa biết đánh giá như thế nào về cái ông chủ của xã hội chủ nghĩa Ngô Trường Thiên.”

Tất nhiên Vệ Hoa không hiểu sự băn khoăn của Lâm Tinh, cậu ta tỏ ra khó hiểu: “Chị đã phỏng vấn rất nhiều người rồi cơ mà?” Rồi như sực tỉnh: “Hay là chị sắp thành người một nhà, nên không tiện khen? Có điều gì đâu, cứ khách quan mà nói.”

Từ lúc nghe nói Lâm Tinh và Ngô Hiểu kết bạn, lời lẽ của Vệ Hoa pha chút chế giễu, tất nhiên có đôi chút ghen tị, Lâm Tinh nhìn ra. Hai người đứng nói chuyện đến nửa tiếng đồng hồ bên cái cửa kính to, lúc chia tay, Vệ Hoa mong giữ liên lạc với nhau, mong có dịp tâm tình trò chuyện. Cậu ta nói với Lâm Tinh, bắt đầu từ khi làm thủ tục đi du học Mỹ, cậu không muốn lên máy bay ngay, nhưng hôm nay đến cửa máy bay rồi mới phát hiện có quá nhiều chuyện lưu luyến, nhất là đối với Lâm Tinh. Cậu ta nói: “Chị là người con gái duy nhất mà em thích. Chị là nguyên nhân để em lưu luyến.”

Lâm Tinh biết cậu ta nói câu ấy rất chân tình, nhưng cậu ta không phải là người kích động như Ngô Hiểu. Tiếp theo không xảy ra bất cứ câu chuyện lãng mạn nào không tính đến hậu quả. Hai người chia tay rất bình thường, chúc mừng lẫn nhau, cùng hẹn gặp lại và cũng đều biết có thể không bao giờ gặp lại.

Lâm Tinh rời sân bay về thẳng nhà. Ở cửa có một người đàn ông đang đứng. Trời đã tối, qua mái tóc xõa ngang vai, cô nhận ra đấy là tay chơi organ trong ban nhạc của Ngô Hiểu. Vừa trông thấy Lâm Tinh, anh này nói ngay: “Ôi, Hiểu không đi với em à?”

“Không, anh ấy về chỗ bố.”

“Em với Hiểu... vẫn sống chung đấy chứ?”

Suýt nữa thì Lâm Tinh không hiểu câu nói ấy, cô ngó ra hồi lâu. Năm ấy, trai và gái hợp rồi tan là chuyện thường tình. Cô gật đầu: “Vẫn sống với nhau. Anh tìm anh ấy có việc gì?”

“Bọn này quay MTV, tối nay người của đài truyền hình đến, muốn nghe thử. Nhưng đến lúc này không thấy Ngô Hiểu đâu, nhắn tin cũng không trả lời, mọi người sốt ruột lắm. Em có biết số điện thoại của bố cậu ta không?”

Lâm Tinh lắc đầu: “Em không biết.”

Tay chơi organ lại hỏi, có biết số điện thoại công ty bố Ngô Hiểu không. Lâm Tinh lại lắc đầu. Từ sau khi sống chung với nhau, cô không đến công ty Trường Thiên nữa. Tay chơi organ tỏ ra sốt ruột bỏ đi, chỉ dặn nếu Ngô Hiểu về bảo cậu ta đến ngay ban nhạc, đây là việc vô cùng quan trọng.

Lâm Tinh cũng biết đấy là việc quan trọng của Ngô Hiểu. Nhưng cô không có cách nào tìm anh, biết mà không giúp được gì. Vào nhà, cô thấy cái quần Ngô Hiểu treo ở đầu giường, phát hiện mấy nhắn tin có tín hiệu. Anh thay quần, để quên mấy nhắn tin trong túi. Chợt Lâm Tinh nhớ đến Aly và Hân, hai cô này biết số điện thoại của ông Công trợ thủ của ông Ngô Trường Thiên, gọi cho ông Công có thể tìm được ông Thiên, cũng có thể tìm được Ngô Hiểu. Vậy là cô chạy ra trạm điện thoại công cộng gọi cho Aly và Hân, gọi ba lần mà không thấy hồi âm. Cô đứng bên sạp báo cạnh trạm điện thoại, mắt nhìn những tờ tạp chí in màu lòe loẹt, nghĩ bụng hay là mình đến biệt thự Kinh Tây, nơi đang tổ chức mừng sinh nhật ông Thiên?

16. Chương 16

Tiệc mừng thọ ở biệt thự Kinh Tây vừa kết thúc. Ngô Hiểu ở trong phòng riêng gọi điện cho đám bạn bè, rồi chạy ra bảo phải đến gặp đài truyền hình bàn chuyện diễn cho chương trình ca nhạc. Anh vội vã chào ông Lương, ngồi lên cái xe ông Công bố trí, không biết đi đâu. Ông Thiên không hỏi nhiều, nghĩ, dù sao thì bữa tiệc mừng sinh nhật này cũng nhất cử lưỡng đắc: thằng con trai về; những khúc mắc giữa hai bố

con đã được hóa giải; hợp mặt vui vẻ với những trợ thủ cũ một thời long đong vất vả, đối với sự phát triển của Tập đoàn cũng có triển vọng. Với ông Mai Khởi Lương, suốt cả buổi tối trong bầu không khí thân tình, cùng bàn bạc, thảo luận, có thêm những câu chuyện thực tế.

Ông Mai Khởi Lương là khách cuối cùng đến mừng thọ, vừa trông thấy Ngô Hiểu liền ghé tai ông Thiên, cười nói: “Thế nào, giảng hòa với con trai chưa?” Ông Thiên cười, có đôi chút an ủi, đôi chút bối rối, đôi chút tự trào, nói: “Tôi có thể chỉ huy ngàn vạn binh mã, nhưng không bảo được con, không biết cách dạy con. Vài hôm nữa tôi sẽ bảo nó đến xin lỗi cháu San. Hôm nay tại sao anh không cho cháu đến, cháu vẫn ở Bắc Kinh chứ?”

Ông Lương lạnh lùng lắc đầu, không trả lời. Ông Thiên rất hiểu biểu hiện ấy của ông Lương, ấy là muốn nói, việc gì phải hỏi. Ông Thiên cũng hiểu được, nếu Mai San đến, ngộ nhỡ Ngô Hiểu tỏ ra lạnh nhạt với cô, chẳng hóa ra làm hai người lớn cùng mất mặt. Vậy là ông không nói thêm, chuyển sang chuyện tiệc mừng sinh nhật.

Tiệc mừng thọ ngũ tuần ông Chủ tịch tập đoàn Trường Thiên không xa hoa như mọi người tưởng. Trong bữa tiệc, ngoài món vây cá của nhà hàng Kinh Thiên đưa đến, còn đều là những món ăn bình thường do một đầu bếp của biệt thự Kinh Tây làm. Mọi người uống chút rượu trắng, uống không nhiều. Sau bữa cơm, mấy vị cán bộ cũ cáo từ ra về trước, ông Thiên giữ ông Tường lại cùng tiếp ông Lương, cùng nhảy valse, nhảy tango với mấy cô gái trẻ được ông Công mời đến. Ông Thiên hình như đã gặp hai cô gái này ở đâu rồi, nhìn kỹ, ông không quen. Hai cô đều tươi như hoa đào. Ông Công giới thiệu, hai cô nhảy với ông Lương và ông Tường mấy bài. Ông quên mất tên cô gái đang nhảy với ông Lương. Cô này mặc áo đen váy đen, khiến ông Thiên cảm thấy như tang tóc. Tuy ông biết bây giờ thanh niên thích mặc những màu ngả đen, nhưng theo ông, màu đen dù sao cũng ám chỉ tang tóc, không may mắn. Cô gái nhảy với ông Tường mặc đồ kiểu Trung Quốc đã được cách tân, môi son, lông mày trang điểm giống như các tiểu thư thời xưa, nhưng cái tên Aly rất hiện đại, rất Tây, không hợp với trang phục và cách trang điểm. Ông Thiên biết rằng mình không hiểu nổi lớp thanh niên ngày nay.

Ông quen với những người như ông Mai Khởi Lương. Hai người quen nhau nhiều năm, thuộc lòng tính cách và những ý thích trong đời sống của ông ta như thuộc bàn tay mình, thậm chí biết rõ ông ta thích ăn món gì, thích uống rượu gì. Ông Lương không giấu giếm mình thích khiêu vũ. Họ Mai được coi là nhà tư sản dân tộc nổi tiếng ở Thượng Hải phồn hoa đô hội. Ông Lương sinh ra trong chế độ Trung Quốc mới, lớn lên dưới ngọn cờ đỏ, tuy không được giáo dục Tây học thời cũ, không được rèn luyện trong trào lưu Âu hóa, nhưng là con nhà thế gia, ăn đồ Tây, chơi quần vợt, nhảy đầm... tất thảy đều thạo. Bây giờ, có thể tuổi đã cao, mới khiêu vũ vài vòng trán đã lấm tấm mồ hôi, miệng thở phì phò. Ông Thiên thấy vậy, liền bảo ngừng nhạc, sau đấy cùng ông Tường mời ông vào thư phòng uống trà. Ông Công đưa hai cô gái ra bể bơi sau nhà đi bơi. Họ vừa đi, tất cả trở nên yên tĩnh. Chủ khách ba người uống trà bích la xuân, bắt đầu câu chuyện trong thư phòng.

Ông Tường mở đầu câu chuyện từ bữa tiệc mừng thọ hôm nay: “Anh Lương, có thể anh không biết, buổi lễ mừng sinh nhật hôm nay là do chúng tôi ép anh Thiên mới chịu tổ chức đấy. Anh Thiên chưa bao giờ tổ chức mừng sinh nhật. Chúng tôi phải nói đến anh, anh sẽ đến, anh Thiên mới đồng ý đấy.”

Ông Lương cười, nói: “Tôi cũng vậy, về cơ bản không tổ chức mừng sinh nhật. Thế hệ chúng ta ngay từ nhỏ đã được Đảng giáo dục, hơi một chút cái chữ đấu tranh chống chủ nghĩa cá nhân lại lóe lên, đến bây giờ vẫn còn chứng tật ấy.”

Ông Tường thao thao bất tuyệt: “Đấy chỉ là vấn đề quan niệm. Thực tế thì nghĩ đến cái riêng không phải là xấu, cái riêng là động lực phát triển của xã hội. Chúng tôi làm quản lý doanh nghiệp, trước hết phải giải quyết được vấn đề lợi ích cá nhân của nhân viên mới có thể động viên được tính tích cực của mọi người. Cho đến nay, xây dựng kinh tế xã hội chủ nghĩa mới tỉnh ra rằng, chế độ tư hữu không phải là xấu. Hiến pháp nước ta tuy không như hiến pháp các nước tư bản định nghĩa rõ ràng tài sản tư hữu là thiêng liêng, không được xâm phạm, nhưng ít ra cũng đã chỉ rõ, kinh tế tư hữu là bộ phận cấu thành kinh tế xã hội chủ nghĩa, được Nhà nước bảo hộ theo pháp luật, đấy cũng là giác ngộ lịch sử, là tiến bộ lắm rồi!”

Tất nhiên ông Lương hiểu ý trong câu nói của ông Tường, nhưng cái thông minh của ông ta ở chỗ cố ý làm ra vẻ ngu dốt. Ông ta nói: “Ôi, hiến pháp sửa đổi như vậy rồi, ấy là căn cứ theo tình thế thay đổi. Dẫu vậy, hiện tại chế độ công hữu vẫn là chủ thể của kinh tế xã hội chủ nghĩa. Bước tiếp theo, Thành ủy Cát

Hải sẽ căn cứ vào sự nhất trí của tỉnh ủy, nắm lại vấn đề cải cách doanh nghiệp nhà nước. Doanh nghiệp Trường Thiên của các anh đi đầu, sẽ cho một vài kinh nghiệm.”

Ông Ngô Trường Thiên nói: “Cái khó của cải cách doanh nghiệp nhà nước theo tôi là không có chủ sở hữu đúng với ý nghĩa, tức là, doanh nghiệp nhà nước không có chủ. Quyết sách đầu tư, lợi nhuận, lợi ích, phương hướng phát triển lâu dài của nó, khen thưởng và kiểm soát đối với các cấp kinh doanh, vẫn chưa có ai với chức năng chủ doanh nghiệp lao vào lo lắng, đứng ra gánh vác trách nhiệm. Bây giờ chủ doanh nghiệp nhà nước là ai, là nhà nước. Nhà nước chỉ là một khái niệm, không phải là cá nhân cụ thể. Nhà nước chuyên trách quản lý vốn của nhà nước cũng chỉ là một cơ cấu, người phụ trách cơ cấu ấy cứ vài năm lại thay đổi, từ bản năng đến tâm thế đều không giống như chủ doanh nghiệp tư nhân cùng sống cùng chết với doanh nghiệp. Cho dù có thế, tình cảnh nhân sự cấp trên cấp dưới của doanh nghiệp nhà nước hết sức phức tạp, miệng lưỡi thì lớn, mặt nào cũng quản thật chặt. Nếu quản lý lỏng lẻo sẽ chẳng khác gì điển hình Chữ Thờ Kien của doanh nghiệp Hồng Tháp tỉnh Vân Nam. Các bộ phận hữu quan của nhà nước là chủ doanh nghiệp Hồng Tháp đã quản lý ông Chữ Thờ Kien ra sao? Công lao của ông ấy thật to lớn, tạo cho nhà nước một khối tài sản lớn, nhà nước đã cổ vũ và tặng thưởng cho ông ấy bao nhiêu vật chất? Rất ít rất ít. Được thôi, anh không tặng thưởng cho ông ta, ông ta tự tặng thưởng cho mình. Ông ta lập một quỹ đen nho nhỏ trị giá trên trăm triệu, không phải là công lao một ngày, liệu ai đã phát hiện? Liệu ai ngăn cản ông ta, giám sát ông ta, hạn chế ông ta? Người đứng đầu doanh nghiệp nhà nước có thể không phải một mình ông Chữ Thờ Kien.”

Ông Thiên có phần kích động. Ông Lương cười, giúp ông thả lỏng: “Thế nào, anh cũng muốn làm một Chữ Thờ Kien nữa à?”

Tuy là những lời thả lỏng, nhưng ông Thiên và ông Tường vào lúc ấy nói rất đúng, kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Ông Tường rất nghiêm túc:

“Nếu chúng tôi muốn làm Chữ Thờ Kien thì đã làm rồi, thuận tiện hơn ông ta. Tham ô trên tài khoản, không còn gì ngu xuẩn hơn. Lần này Chủ tịch Tập đoàn của chúng tôi trù hoạch một chiến dịch, chỉ trong hai tháng riêng thị trường cổ phiếu đã lãi mấy trăm triệu. Nếu cá nhân chúng tôi muốn kiếm ngoài, bản thân cứ lặng lẽ đăng ký một công ty hoặc để vợ con tham gia, cũng chỉ cần một đêm sẽ trở thành triệu phú. Nhưng những chuyện như vậy chúng tôi cũng không nghĩ đến, tiền kiếm được đều là của công ty. Điều này không phải sợ chính quyền thanh tra, giám sát. Chúng tôi tin ở anh Thiên học được lý thuyết “tự gạt” của Tăng Quốc Phiến, tự mình quản lý mình.”

Ông Lương cứ vờ hồ đồ, nói với giọng nghiêm túc: “Điều này đủ chứng minh, bản thân các anh là những người vì chung quên riêng, rất nghiêm khắc với bản thân. Nếu tổng kết kinh nghiệm thành công của doanh nghiệp nhà nước, điều quan trọng nhất là ê-kíp lãnh đạo phải liêm khiết, tự mình phải gương mẫu chấp hành mọi quy định, luật lệ.”

Cái mẹo chuyển chủ đề câu chuyện của ông Lương vừa rõ ràng lại rất khéo léo. Ông Thiên buộc phải từ từ đưa câu chuyện trở lại: “Sở dĩ chúng tôi không làm như vậy là vì mấy người khai sáng Tập đoàn Trường Thiên trước sau đều coi công ty là của bản thân. Tập đoàn Trường Thiên dựa vào vốn chúng tôi huy động, bản thân phần đầu gian khổ, từ nhỏ đi lên. Nếu Thành ủy các anh bổ nhiệm cán bộ, chính quyền cấp đủ vốn thì không thể được như ngày hôm nay.”

Để lái câu chuyện, ông Lương không hồ đồ chút nào, kịp thời tiếp luôn một câu: “Ôi dào, các doanh nghiệp nhà nước ở Cát Hải, phần lớn cán bộ đều do Thành ủy bổ nhiệm, nhà nước cấp vốn, cũng không ít doanh nghiệp ăn nên làm ra. Những hiện tượng vừa rồi các anh nói, đúng là có ở một số doanh nghiệp nhà nước. Nhưng kết luận của các anh có cả quan điểm cá nhân.”

Câu chuyện đã được nói ra, lại nói rất sâu, tất nhiên ông Thiên không thể thoái lui. Ông vẫn từ tốn tranh biện:

“Đúng là cũng có nhiều doanh nghiệp nhà nước làm ăn tốt, nhưng phân tích tỉ mỉ thì mỗi doanh nghiệp đều có nguyên nhân. Có doanh nghiệp theo kịp thị trường, có doanh nghiệp mượn tay cơ chế độc quyền, có doanh nghiệp là do phẩm chất đạo đức người lãnh đạo. Nhưng vấn đề không chỉ xuất phát từ những trường hợp riêng lẻ, mà phải nghiên cứu chung. Tôi nói là nói chung, tức là bản tính con người. Nhất là động lực hành vi của người Trung Quốc chúng ta không thể tách rời chữ “tư”. Điều này hình thành trong quá trình

lịch sử truyền thống văn hóa ngàn năm, không thể coi nhẹ. Văn hóa Trung Quốc lấy tư tưởng Nho gia làm mạch chính, mà trung tâm của văn hóa Nho gia là nhân luân. Hiện thực xã hội Trung Quốc là thế này: một con người, dù là làm việc, dù là tận tụy với trách nhiệm, đều trước hết lấy bản thân làm điểm trung tâm. Từ đây lần lượt xem xét, xem sự việc này có quan hệ thân sơ, gần xa gì với mình, sau đây mới quyết định làm thế nào, tận tụy với trách nhiệm ra sao. Trung quân tức là trung với ‘vua’ của bản thân, giữ hiếu tức là giữ hiếu với cha mẹ mình, yêu con trẻ trước hết yêu con cái mình, cha mẹ con cái mình có ăn có mặc rồi mới tính đến người khác. Cái gọi là ‘tôn kính cha mẹ mình như thế nào thì hãy tôn kính cha mẹ người khác như thế, yêu thương con cái mình như thế nào thì hãy yêu thương con cái người khác như thế’ cũng là từ mình mới đến người. Nếu việc này không vì bản thân, mà làm vì người khác, thậm chí chỉ vì cái thứ chủ nghĩa rỗng tuếch, làm vì tinh thần hoặc vì cơ cấu, lại hoàn toàn khác. Ở Trung Quốc chúng ta, tự cổ chí kim không thiếu những việc vì cá nhân bất chấp gia đình. Vì gia đình bất chấp đoàn thể, vì đoàn thể mà tổn hại đến quốc gia, tổn hại dân tộc, tổn hại thiên hạ! Lợi ích quốc gia và lợi ích bản thân trên cán cân nội tâm của đại đa số người bình thường, nói chung đều nghiêng về lợi ích bản thân. Không phải không có Lôi Phong, nhưng ngày nay không còn là thời đại Lôi Phong, ý nghĩa hiện thực biểu dương tinh thần Lôi Phong chỉ là trừng trị cái ác, khuyến khích cái thiện, đề cao công đức và yêu thương, không phải là tăng tốc đi lên cộng sản chủ nghĩa bằng cơ chế phân phối xã hội.”

Quan điểm lý luận này của ông Ngô Trường Thiên định nói lên điều gì, kì thật ông đã để lộ cốt tủy, nhưng ông vẫn cố tình không liên hệ đến thực tế của bản thân. Ông Lương nghe rồi cười khà khà, tiếng cười thật chua cay, Ông phải đưa ông Thiên và ông Tường đến thẳng với chủ đề của mình:

“Các anh nói từ này đến giờ chẳng phải là nói về chuyện xác định quyền sở hữu tài sản của Tập đoàn Trường Thiên hay sao? Không phải các anh không biết, ở Trung Quốc, cho phép thăm dò tham khảo về mặt lý luận, nhưng trên thực tế thì không nhất thiết làm ngay. Có thể làm được gì trong hiện thực, vẫn còn phải xem luật pháp và chính sách cụ thể nói thế nào.”

Ông Thiên biết việc này cuối cùng phải trở về với luật pháp, chính sách. Ông cười, trong lòng đã có chủ định: “Anh Lương rất quan tâm đến Tập đoàn Trường Thiên chúng tôi. Về vấn đề phân định quyền sở hữu tài sản, gần đây chúng tôi căn cứ vào luật pháp, chính sách và tài chính, có trực tiếp, có cả gián tiếp... đã chuẩn bị một phương án, đang định đưa trình anh, nghe ý kiến của anh, ngày mai tôi cho anh Công đưa đến trường Đảng cho anh.”

Ông Lương gật đầu, cái gật đầu nghiêm túc và hiểu ý, khiến ông Thiên thấy nhẹ nhàng thanh thản. Ông Lương kết thúc câu chuyện chưa thể có kết luận ngay một cách tự nhiên và đúng lúc. Ông đứng dậy, nói: “Anh Công đâu nhỉ, một mình anh ấy đang khiêu vũ với các cô kia à?”

Ông Thiên và ông Tường cũng đứng dậy, nói: “Họ đang bơi ở sau nhà. Anh Lương vẫn bơi đấy chứ?”

Không ai đề nghị, cả ba người cùng ra khỏi thư phòng, đi về phía bể bơi ở sau nhà, ông Lương nói: “Tôi đâu còn thời gian để bơi, chỉ có công không có tư, thời gian đều dồn cả cho công việc.” Ông Tường nói toạc: “Bơi là thứ vận động lỗi thời. Bây giờ anh Lương chuyển sang chơi quần vợt rồi. Tôi nghe nói anh đánh khá lắm, vọt trái tay rất giỏi.” Ông Lương không phủ nhận, nói: “Tôi vọt trái, tay phải rất khỏe cho nên khó đề phòng.” Ông Thiên lập tức tiếp lời: “Ngày mai anh Lương có rỗi không, chúng ta chơi một hiệp. Tôi với anh tay phải đánh với tay trái.” Ông Lương nói: “Tôi mai tôi có chương trình làm việc rồi.” Ông Thiên nói: “Ban ngày, buổi sáng buổi chiều gì cũng được.” Ông Tường đứng bên nhắc ông Thiên: “Sáng mai đi viếng anh Lương - kỹ sư trưởng công ty vật liệu đặc chủng, anh bảo đến dự lễ truy điệu. Tôi đã thông báo cho gia đình họ biết rồi. Gần đây gia đình làm ầm lên bảo anh ấy chết vì việc công.” Ông Lương nghe, liền nói: “Các anh cứ bận, chơi bóng còn nhiều dịp lắm.”

Ở bể bơi sau nhà, ông Công và hai cô gái lần đầu đến đây đang đánh trận nước. Ông Công tập trung vào một điểm, chống lại chiến thuật của từng cô. Ông tấn công mạnh cô gái mặc đồ đen. Cô gái có tên Aly không phân biệt địch ta, lúc tấn công bên này, lúc đánh bên kia, đúng là kẻ cơ hội chủ nghĩa, cả hai đều là địch. Cuối cùng cô gái mặc đồ đen không chống nổi, nhảy lên bờ, cơ thể trắng lôm lôm. Ông Công vẫn chưa từ bỏ, xông lên tóm gọn. Có thể vừa rồi trong bữa tiệc ông uống nhiều rượu, phurôn cái bụng to đuổi theo cô gái, gặp ông Thiên, ông Tường cùng ông Lương đi tối, ông ta vẫn bất chấp, trông bộ dạng rất xấu. Trước mặt ông Lương, ông Thiên cũng không tiện ngăn lại, sợ phá hỏng bầu không khí, đành dùng lời lẽ để che đậy: “Hôm nay anh Lương đến, mọi người phấn khởi. Anh Công hôm nay cũng uống thật đã, bình

thường tôi không cho mọi người thoải mái thế này đâu.”

Ông Lương không để ý, cười theo. Ông Tường góp vui, không sợ đánh mất thân phận, giúp ông Công ngăn cô gái đang chạy quanh bể bơi, một người tóm tay, một người tóm chân, kéo đến bên thành bể, dùng đưa tựa đánh đu, hô một, hai, ba... ném xuống bể. Ông Thiên kêu lên “cẩn thận”. Chưa dứt lời thì hai người phối hợp không chặt chẽ, ông Công buông tay, ông Tường vẫn tóm chân cô gái, chỉ nghe một tiếng “bịch”, đầu cô gái đập vào thành bể. Ông Tường ném mạnh chân cô gái xuống nước, cô gái chìm ngấm.

Tai nạn xảy ra thật bất ngờ, chỉ trong gang tấc, không ai chuẩn bị, chỉ có cô gái tên Aly đang ở dưới nước kêu lên. Trên bờ mọi người đứng đực ra như những khúc gỗ, mặt ông Tường tái nhợt. Ông Công không biết đã tỉnh rượu hay vẫn đang say, hét to xuống bể nước: “Sao rồi?” Cho đến khi ông Thiên kêu lên: “Cứu nhanh lên!” Lúc này họ mới bừng tỉnh, nhảy vội xuống nước.

Ông Thiên thấy mọi người vội vã kéo cô gái lên bờ, vội vã làm hô hấp nhân tạo. Ông sợ hãi trông thấy trên đầu cô gái có máu, máu nhuộm đỏ những viên gạch lát thành bể. Ông nói: “Gọi xe cấp cứu, nhanh lên!” Rồi ông đi vào, chợt nghe thấy tiếng khóc của Aly lẫn với tiếng an ủi trấn tĩnh: “Không sao...”

Ông Lương cùng đi vào, theo ông Thiên lên thư phòng, lặng lẽ tìm số điện thoại cấp cứu, phải gọi hồi lâu mới được. Không ai nhớ phải gọi số 112 thường trực. Ông Thiên thấy ông Lương không nói năng gì, liền nói: “Anh Lương, anh về trước đi, ở đây tôi sẽ giải quyết.” Ông Lương vẫn im lặng. Ông Thiên chạy lên dãy nhà phía trước gọi anh lái xe của ông Tường đang xem tivi, đưa ông Lương về. Anh lái xe vẫn chưa biết sau nhà xảy ra chuyện gì, rất cung kính đưa xe đến. Lúc chia tay, ông Thiên nói khẽ với ông Lương: “Thành thật xin lỗi anh, bọn họ thật hồ đồ.” Ông Lương không nói nhiều, chỉ nói: “Đưa cô ấy đến bệnh viện nhanh lên.”

Đưa ông Lương đi rồi, ông Thiên quay về thư phòng tiếp tục gọi điện cấp cứu. Cuối cùng điện thoại cũng đã thông, vừa nói được nửa câu thì ông Tường vào, dập máy.

“Thế nào?”

Ông Thiên nghi ngờ nhìn ông Tường toàn thân ướt lướt thướt. Ông Tường vẻ mặt lúng túng, nói không rõ ràng, giọng run run:

“Đừng gọi nữa cô ấy chết rồi!”

Đầu óc ông Thiên căng thẳng, nói như hét lên: “Chết cũng phải gọi người của bệnh viện đến!”

Ông lại bấm máy, nhưng ông Tường một lần nữa dập máy.

Ông Thiên trừng mắt nhìn ông Tường, nhìn xem ông ta có điên không.

Về mặt, giọng nói của ông Tường run run. Sự run rẩy ấy đủ chứng minh ông vẫn bình thường, vẫn còn biết sợ. Ông nói: “Anh Thiên, anh đừng vội gọi điện, dù sao thì người cũng đã chết, đưa đến bệnh viện sớm hay muộn đều thế cả. Chuyện này rất phức tạp, xin anh cho ý kiến.”

“Phức tạp? Anh định giữ cho mình hay giữ cho anh Công, hả?” Ông Thiên nổi cáu, lớn tiếng hỏi.

“Chuyện này do chúng tôi làm, rất phức tạp. Anh Thiên, cũng phiền đến anh, phiền cả công ty.”

“Phiền phức là tất nhiên! Tôi đã bảo anh Công uống ít rượu chứ, nhưng không nghe. Anh Công phải chịu trách nhiệm chính, anh cũng có trách nhiệm. Tất nhiên tôi có trách nhiệm của người lãnh đạo.”

Ông Tường vẻ mặt đau khổ: “Anh Thiên, không phải chúng tôi sợ trách nhiệm, chuyện này sẽ kéo theo hàng loạt hậu quả. Cơ ngơi chúng ta gây dựng hai chục năm nay, biết đâu vì thế mà tan nát.”

Sự kích động của người cộng sự này khiến ông Thiên không thể không hạ giọng, nói năng chân tình: “Anh Tường, cũng tại các anh rượu vào rồi lỡ tay, một hành động quá tay, không phải cố tình. Tôi với anh Lương cũng có mặt, đều có thể làm chứng cho các anh. Về mặt luật pháp có xét đến hành vi không cố ý. Ngoài ra, cô gái này là người của đơn vị nào trực thuộc chúng ta, tôi có thể yêu cầu đơn vị ấy bồi thường cho gia đình, làm tốt công tác đối với người thân. Chỉ cần gia đình thông cảm, không làm to chuyện.”

Tâm trạng rối bời của ông Thiên bỗng được chính những lời lẽ này của mình gỡ rối. Ông Tường vẫn giữ máy điện thoại, nói: “Quan trọng là, cô gái này không phải người của đơn vị trực thuộc nào. Tôi vừa hỏi anh Công, hai cô này đều không phải nhân viên trong Tập đoàn chúng ta.”

“Các cô ấy làm gì?”

Cổ họng ông Tường nghẹn lại, vẻ mặt buồn bã, hận trời oán đất: “Các cô ấy là gái làm tiền.”

Ông Thiên cảm thấy như có ai đó đánh mạnh lên đỉnh đầu làm ông choáng váng. Bao năm nay ông trải qua vô số vực sâu sóng lớn, tự cho rằng mình là người từng trải dâu biển, gặp bất cứ việc gì cũng không sợ. Vậy mà câu nói tối nay của ông Tường khiến ông không còn thấy nông sâu trước mắt.

Gái làm tiền?

Ông Thiên dính vào gái làm tiền!

Ông Tường dần thêm một bước: “Anh Thiên, Tập đoàn chúng ta có tính xã hội, bao nhiêu người nhìn vào. Nếu công an đến điều tra, chắc chắn chuyện mua bán cổ phiếu đầy sóng gió, rồi ra tin tức và dư luận thừa gió bẻ măng. Chỉ mấy hôm giá cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên sẽ sụt giảm. Tổn hại về kinh tế lúc này đã trông thấy. Điều mà chưa thấy ấy là, hình ảnh xã hội, nhân cách, danh dự bao nhiêu năm nay anh dày công vun đắp, báo chí thêm dấm thêm ớt, cũng sẽ đổ vỡ tan tành. Ngoài ra, sự việc này lan ra ngoài, phiền phức nhất là anh Lương, Bí thư Thành ủy. Bây giờ đang là thời điểm quan trọng đối với anh ấy, dính vào chuyện này, việc vào Thường vụ tỉnh ủy chắc chắn sẽ gác sang một bên, có còn nguyên chức hay không lại là một dấu hỏi. Nếu anh ấy miễn cưỡng không bị mất chức, anh ấy có nói giúp chúng ta trong việc phân định quyền sở hữu tài sản của Tập đoàn Trường Thiên nữa không? Anh ấy không nói giúp, chuyện sở hữu tài sản coi như đi đứt!”

Mỗi câu nói của ông Tường làm cho ông Thiên cảm thấy ông ta đang thổi phồng mọi chuyện, nhưng nghĩ kỹ lại mỗi câu nói đều rất thật và chính xác. Còn ông, dẫu sao thì không muốn tin, cổ phiếu có sụt giá vì chuyện bất ngờ này, danh tiếng của ông có bị liên lụy cũng khó nói. Điều khó tiếp nhận ấy là, cái kế hoạch giành lại quyền sở hữu Tập đoàn Trường Thiên một cách hợp pháp mà họ đã dày công chuẩn bị bao nhiêu lâu nay, sẽ phá sản không lý do. Dù sao thì ông cũng không muốn tin, tất cả đều nằm trong dự đoán, hơn nữa cũng không tránh khỏi.

Ông Tường định nói, nhưng rồi dừng lại, chỉ nói: “Anh Thiên, việc này vẫn phải do anh dàn xếp, chỉ đạo. Anh quyết định thế nào chúng tôi sẽ chấp hành như thế.”

Đầu óc ông Thiên rồi tung rối mù. Ông cố trấn tĩnh, cố giữ tính thận trọng, không bối rối như vốn có: “Mời anh Công vào đây.”

Ông Công vào, người cũng ướt lướt thướt, không biết ông ta rét hay sợ, đứng trước mặt ông Thiên cứ run lấy bầy.

Điều bất ngờ là, ông Thiên không trách mắng, chỉ hỏi, giọng trầm trầm: “Cô gái này tên gì?”

Sắc mặt ông Công ngớ ra, trả lời: “Em biết cô ấy tên là Hân, để em xem trên người cô ấy có giấy tờ tùy thân gì không?”

Ông Thiên lại hỏi: “Còn cái cô gái đến cùng cô ấy?”

Ông Công nói: “Cô kia tên là Aly, nhưng, có thể các cô ấy ở Bắc Kinh dùng tên giả.”

Ông Thiên nhìn người thuộc cấp của mình, tức giận không làm gì nổi, gào lên: “Tại sao anh lại bám lấy những loại người ấy!”

Ông Công lúng túng giải thích: “Hai cô này, vốn là... vốn ở cùng cô Tinh...”

Ông Thiên sực nhớ, cách đây không lâu, ông Công đã nhắc ông: cái cô Lâm Tinh bám lấy Ngô Hiểu qua lại thân mật với loại gái ấy... Ông chợt nhớ, thái độ không mấy thiện cảm, nói với ông Công: “Mọi việc đều do anh gây nên, anh phải đến cơ quan Công an để trình bày cho rõ.”

Nói xong, ông giận dữ nhìn ông Tường. Mặt ông Tường tái nhợt, đứng im lặng cúi đầu. Mặt ông ta bóng loáng, không biết là nước hay là mồ hôi.

Mắt ông Công đỏ ngầu, ông nói: “Anh Thiên, việc em làm em chịu, bây giờ em đưa thi thể đến cơ quan Công an. Em không nghĩ cho mình, em chỉ là thứ tiểu tốt, giết người đền mạng không có gì phải phàn nàn. Nhưng chuyện này ảnh hưởng đến anh, ảnh hưởng đến Tập đoàn, em, em...” Ông Công nghẹn ngào: “Em xin lỗi anh... xin lỗi anh Tường...”

Ông Công khóc nức nở, căn phòng buồn đau nặng nề. Ông Thiên dịu giọng, hỏi: “Cái cô Aly kia đâu rồi?”

Ông Tường giọng khàn khàn, trả lời thay ông Công: “Cô ấy sợ hãi, chúng tôi vừa đưa lên gác để cô ấy được yên tĩnh.”

Ông Thiên châm một điếu thuốc. Ông biết thời gian không cho phép do dự. Nếu không đưa ngay thi thể vào bệnh viện, hai ông Tường và ông Công không đến ngay cơ quan Công an, kéo dài không lý do rồi sẽ dẫn đến vô vàn nghi vấn. Ông suy nghĩ, rồi tắt điếu thuốc, nói với ông Tường:

“Anh Tường, chuyện này không thể giấu nổi, không có cách nào khác. Giá cổ phiếu của Công ty đầu tư - thương mại Trường Thiên, tiếng tăm anh và tôi rồi sẽ theo nó mất đi. Anh và anh Công sẽ bị tòa xét xử, cố gắng để được tại ngoại, tôi đang cố nghĩ cách.” Ông quay sang nói với ông Công: “Dù sao cũng đã xảy ra án mạng, hai anh không thể không gánh phần trách nhiệm.”

Ông nói rồi định ra khỏi thư phòng, dặn ông Tường: “Không gọi được xe cấp cứu, anh chuẩn bị xe ngay, chúng ta đưa thi thể vào bệnh viện.” Không ngờ ông Tường bước tới, ngăn ông Thiên lại, khép cánh cửa vừa được mở ra. Bất giác ông Thiên kêu lên một tiếng:

“Anh Tường, anh không được hờ hững.”

Ông Tường van xin: “Anh Thiên, anh hãy bình tĩnh, bình tĩnh lại đi. Đây không phải là ván cờ chết, chúng ta phải suy tính thật kỹ, xin đừng sẩy chân để rồi ân hận một đời.”

Ông Thiên trừng mắt: “Đúng, chuyện này tôi sợ lắm. Nếu tôi che giấu cho các anh tức là làm hại các anh.”

Ông lại mở cửa, cánh cửa thư phòng vừa mở ra, ông Tường lập tức đóng lại. Cánh cửa nặng nề của thư phòng cứ người đóng, người mở thình thình. Ông Thiên quát to: “Anh làm cái trò gì đấy, mở cửa ra!” Ông Tường vẫn giữ chặt cánh cửa, dần giọng:

“Ngày mai, cơ quan Công an, mọi người trong xã hội đều rất hứng thú săn đón tin tức này. Sẽ chẳng bao lâu báo chí sẽ rút tit thật giật gân, những là: Mừng thọ ngũ tuần của Chủ tịch Tập đoàn Trường Thiên vui quá hóa buồn! Ôi, đã đời hay chưa! Còn nữa: Bí thư Thành ủy, Chủ tịch tập đoàn gọi gái mua vui dẫn đến đổ máu! Còn nữa: Cán bộ lãnh đạo và chủ doanh nghiệp lộ mặt hủ bại! Như thế đã đủ chưa? Tôi và anh Công bị xét xử, tổng giam, không sao, chúng tôi là những người vô danh, không đáng để báo chí nêu tên, vai diễn chính tiếp theo là anh với anh Lương.”

Ông Thiên sững sờ, nói: “Sự việc đến nước ấy tôi sẵn sàng gánh trách nhiệm.”

Ông nói, nhưng bàn tay mở cửa bỗng chùng xuống. Ông Tường nói: “Anh Thiên, chúng tôi theo anh bao nhiêu năm nay. Anh không được hưởng phúc, chúng tôi cũng không được hưởng. Anh nổi tiếng, chúng tôi được gì? Tại sao chúng tôi một lòng theo anh?”

Lâu lắm ông Thiên không nói chuyện sâu sắc với những người thân tín của mình. Ông mở lòng, nói: “Nếu giữ được quyền sở hữu tài sản của tập đoàn, anh cũng có một phần, tôi cũng đang tính cả anh Công.”

Ông Công bật khóc, những thớ thịt trên mặt co giật. Ông ta vừa khóc vừa nói: “Anh Thiên, em không lấy bất cứ đồng nào đâu, chỉ cầu mong suốt đời theo anh, cầu xin anh đừng bỏ em.”

Sự kích động tình cảm của ông Công khiến ông Thiên phải đau lòng. Hai mươi năm sóng gió cùng hội cùng thuyền, lúc này quá khứ hiện về. Ông Tường nói: “Việc quyền sở hữu tài sản nếu làm được, chúng tôi có cổ phần hay không, không quan trọng. Anh là con người vì mọi người. Theo anh, chúng tôi không sợ đối. Nhưng việc hôm nay để lộ ra ngoài, anh Lương Bí thư Thành ủy coi như xong. Tên anh ấy bị dính bẩn, liệu còn ai đứng ra giúp anh trong chuyện này? Chẳng bao lâu sau Thành ủy sẽ cử người về tuyên bố: tài sản của tập đoàn Trường Thiên thuộc quyền sở hữu của Công ty đầu tư vốn, trực thuộc Ủy ban quản lý vốn nhà nước, cán bộ do ban tổ chức quản lý. Công lao của anh Thiên coi như mất trắng, khí tiết tuổi già không giữ nổi. Không cách chức anh nhưng cũng sẽ tăng cường giám sát, tăng cường ban lãnh đạo. Anh

được gán chức Chủ tịch Tập đoàn nhưng Thành ủy cử về một Tổng giám đốc điều hành và một Bí thư đảng ủy! Anh Thiên, anh không tin những điều chúng tôi nói hay sao?”

Ông Thiên từng bước lui khỏi cánh cửa, ngồi phịch xuống sofa. Ông Tường miêu tả cái kết cục của bản thân ông Thiên và của tập đoàn Trường Thiên. Ông rất rõ, quyết không phải là một pho truyện diễn nghĩa đầy tính li kì. Lúc này đúng là thời khắc quan trọng của ông Lương chôn quan trường, cũng là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời ông Thiên, vào lúc sóng gió này chuyện nọ sẽ để ra chuyện kia, không thể nói mạnh. Việc phân định quyền sở hữu tài sản có liên quan đến ông, tất nhiên liên quan cả đến ông Tường, ông Công và lợi ích thiết thân từ nay về sau của rất nhiều cốt cán trong Tập đoàn; quan hệ đến hai mươi năm phần đầu của ông, cuối cùng liệu có được hưởng thành quả mà cá nhân đáng được hưởng không? Lễ nào mở mắt nhìn công lao của mình mất sạch!

Ông Tường, ông Công toàn thân mệt mỏi, ngồi xuống sofa. Căn phòng yên tĩnh, một lúc sau mới nghe thấy ông Công cố nén tiếng khóc: “Anh Thiên, em có lỗi, anh cứ để em chết. Em đã làm hỏng chuyện, em có chết cũng không chuộc được lỗi.”

Ông Thiên hít thở thật sâu, rồi từ từ thở ra, cuối cùng ông hỏi một câu có tính chất bước ngoặt:

“Cô gái này chết, có những ai biết?”

Câu hỏi của ông Thiên làm ông Công thôi không khóc nữa, ông ta đáp: “Chỉ có ba chúng ta.”

Ông Thiên cố tình nhìn thẳng vào mắt ông Tường. Ông Công lại nói: “Cô Aly trên gác cũng biết.” Ngày giây lát, ông lại nói: “Còn... anh Lương, Bí thư. Nhưng anh Lương chưa biết chết.”

Ông Tường nói: “Có thể cho tiền cô gái trên lầu. Những cô gái này chỉ cần cho tiền mọi chuyện đều ổn.”

Ông Thiên cúi đầu, rất khó quyết tâm. Một lúc sau ông cảm thấy đây cũng là một đường, một lúc sau lại đau xót tự hỏi: Làm thế nào để đi được con đường ấy? Lúc này họ nghe thấy tiếng chuông ở cổng biệt thự vọng vào. Tiếng chuông không lớn, nhưng cả ba đều giật mình.

Muộn thế này rồi ai đến?

Rất nhanh chóng, chị giúp việc gõ cửa thư phòng, thông báo có một cô gái còn trẻ đến tìm Ngô Hiểu.

Lại là một cô gái. Ông Thiên mệt mỏi đứng dậy, định ra phòng khách phía trước xem ai. Ông quay lại, nhìn ông Tường, nói:

“Anh lên nói chuyện trước với cô gái trên lầu.”

Hình như đây là một quyết định, một quyết định vội vã và tất nhiên. Ông Tường và ông Công cùng gật đầu, vẻ mặt không biết là được giải thoát hay nặng nề hơn. Ông Thiên đi qua dãy hành lang tối om, lòng ông cũng tối đen. Khi bước vào phòng khách sáng đèn ông mới nhìn thấy, ngồi chờ ở kia là bạn gái của Ngô Hiểu. Cô gái xinh đẹp đã từng phỏng vấn ông, sau đây là tình yêu trên hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hen-uoc-noi-thien-duong>